

Západočeská univerzita v Plzni

Fakulta filozofická

Diplomová práce

Organizovaný zločin v první polovině 20. století

Kokaislová Lucie

Západočeská univerzita v Plzni

Fakulta filozofická

Katedra historických věd

Studijní program Historické vědy

Studijní obor Moderní dějiny

Diplomová práce

Organizovaný zločin v první polovině 20. století

Kokaislová Lucie

Vedoucí práce:

PhDr. Roman Kodet, Ph.D.

Katedra historických věd

Fakulta filozofická Západočeské univerzity v Plzni

Plzeň 2014

Prohlašuji, že jsem práci vypracoval(a) samostatně a použil(a) jen uvedených pramenů a literatury.

Plzeň, duben 2014

Obsah

Úvod	5
1 Italská mafie	11
1.1. Sicilská mafie	13
<i>1.1.1. Pojem, struktura a iniciační rituál</i>	<i>14</i>
<i>1.1.2. Otázka vzniku a původu, a dokumenty popisující uskupení podobná mafii</i>	<i>17</i>
<i>1.1.3. Vývoj</i>	<i>20</i>
1.2. Camorra	25
<i>1.2.1. Původ, pojem, iniciační rituál a struktura</i>	<i>26</i>
<i>1.2.2. Vývoj</i>	<i>28</i>
1.3. 'Ndrangheta	34
<i>1.3.1. Pojem, struktura a iniciační rituál</i>	<i>35</i>
<i>1.3.2. Vývoj</i>	<i>37</i>
2 Situace v USA	40
2.1. Americké gangy v 19. století	40
2.2. Počátky mafie v Americe: migrace, Černá ruka, Morellův gang a Joe Petrosino	45
3 Italská mafie v meziválečném období	53
3.2. Camorra	58
3.3. 'Ndrangheta	59
4 Situace v USA ve 20. a 30. letech 20. století	61
4.1. Prohibice	61
4.2. Hlavní představitelé chicagského podsvětí	63
<i>4.2.1. „Big“ Jim Colosimo</i>	<i>63</i>
<i>4.2.2. Johnny Torrio</i>	<i>66</i>
<i>4.2.3. Al Capone</i>	<i>73</i>
<i>4.2.4. Dion O'Banion</i>	<i>93</i>
<i>4.2.5. Earl „Hymie“ Weiss</i>	<i>95</i>
<i>4.2.6. Frank Yale</i>	<i>98</i>
4.3. Hlavní představitelé mafie v New Yorku	100
<i>4.3.1. Giuseppe Masseria, Salvatore Maranzano a Castellammarská válka</i>	<i>100</i>
<i>4.3.2. Charles „Lucky“ Luciano</i>	<i>104</i>
5 Obnovení pozice mafie v Itálii	111
Závěr	116

Bibliografie.....	123
Resumé	127

Úvod

Podobně jako píše James Finckenauer v předmluvě k monografii Donalda Raye Cresseyho *Theft of The Nation: The Structure and Operations of Organized Crime in America*, bych též ráda zdůraznila, že veškeré závěry a informace o vývoji, struktuře či fungování mafie uvedené v této diplomové práci, vychází z poznatků, kterých bylo v současnosti v oblasti této problematiky dosaženo. Zdůrazňuji tuto premisu z důvodu, že studium zabývající se mafií, jíž je věnována v této práci hlavní pozornost, je oborem relativně mladým, a tudíž je možné předpokládat, že budoucí výzkumy mohou odhalit nové prameny, na jejichž základě badatelé dosáhnou nových úsudků, jež by se nemusely shodovat s poznatky uvedenými v této práci. Situaci, kdy bylo nutné přehodnotit závěry, dokazuje nalezení zprávy ze 30. let 20. století v palermském státním archivu roku 2007 jedním z předních italských historiků. Studovaný pramen poukázal, že domněnky o úspěchu Mussoliniho kampaně proti mafií či přesvědčení o chatrném stavu hierarchie byly mylné, neboť dobový dokument dokazuje, že mafie byla již ve 30. letech 20. století značně strukturovanou organizací, a že se stáhla do pozadí na základě dohody mezi jednotlivými „rodinami“ nikoliv úspěchem Mussoliniho.

Diplomová práce nese název Organizovaný zločin v 1. polovině 20. století, ale hlavní pozornost je zaměřena především na problematiku mafie, která tvoří jen jednu složku organizovaného zločinu. Není možné nalézt jednotnou a přesnou definici pojmů mafie či organizovaný zločin, jelikož obě složky jsou mnohem více spojeny s určitým typem kriminální činnosti, v případě mafie též s jistým typem chování. Studium samotného organizovaného zločinu potažmo mafie je značně komplikované, jelikož si tyto organizace nevedou žádné záznamy ze svých jednání či neuzavírají písemné smlouvy o rozdělení sfér vlivu, navíc jsou badatelé nuceni studovat tuto problematiku zpětně a vycházet především z poznatků novinářů, zpráv silových složek či úřadů zabývajících se touto problematikou.

Cílem diplomové práce je charakterizovat vývoj italské mafie na území Itálie od vzniku do Mussoliniho kampaně, která přispěla k ustoupení mafie v Itálii do pozadí a odchodu některých představitelů do USA, a popsat vývoj italské mafie na území USA. Kromě sledování vývoje se práce pokusí zachytit rozdíly mezi v současnosti nejnámějšími italskými mafiemi, a odlišností mezi italskou a americkou mafií. Vzhledem ke zmíněným cílům byla zvolena metoda synchronní a komparativní.

Cíle a zvolené metody ovlivnily strukturu předkládané práce, jež je rozdělena do pěti kapitol. První kapitola se na svém počátku soustředí na zachycení některých

z hlavních obecných charakteristik mafie. V druhé části se první kapitola zaměřuje na tři v současnosti nejznámější a nejvlivnější italské mafie, jimiž jsou sicilská Cosa Nostra, neapolská Camorra a kalábrijská 'Ndrangehta. Rozsah těchto podkapitol je ovlivněn dostupností materiálů a délkou studování jednotlivých větví italské mafie, z toho důvodu je nejrozsáhlejší částí úsek věnující se sicilské Cose Nostře. Zbylé dvě podkapitoly se soustředí na neapolskou Camorru a kalábrijskou 'Ndrangehtu, která je ze třech zmíněných mafií studována nejkratší dobu. První část diplomové práce se pokouší zachytit vývoj tří zmíněných mafií od jejich vzniku přibližně do období po první světové válce, charakterizovat každou z větví z italské mafie, popsat je po stránce hierarchické a zmínit jejich hlavní oblasti působení.

Druhá kapitola poskytne čtenáři informace o situaci panující na území USA od 19. století přibližně do období krátce po ukončení první světové války. První podkapitola se soustředí na problematiku gangů, které sužovaly americkou společnost již od 19. století, druhá podkapitola se soustředí především na problematiku Černé ruky, Morellova gangu, ale též na jednoho z prvních představitelů policie Joea Petrosina, jenž se stal jedním z prvních bojovníků proti mafii. Podobně jako u první kapitoly i zde je snaha zachytit vývoj amerických gangů, Černé ruky a Morellova gangu. Zahnutí této problematiky bylo ovlivněno tím, že většina hlavních představitelů mafie z období prohibice ve 20. a 30. letech 20. století byla členy gangů vzniklých v průběhu 19. století, či Černé ruky.

Třetí kapitola se vrací zpět na území Itálie, kde sleduje vývoj jednotlivých větví italské mafie v meziválečné době, a proto je hlavním jmenovatelem této kapitoly zahájení, průběh a dopady Mussoliniho tažení proti mafii, jímž pověřil Železného prefekta Cesare Moriho.

Předposlední kapitola opět soustředí svůj pohled na vývoj mafie v USA ve 20. a 30. letech nebo-li v období, kdy byl zaveden Volsteadův zákon a XVIII. dodatek americké ústavy, a proto se jedna z podkapitol věnuje otázce zavedení prohibičních opatření. Centrem předposledního úseku diplomové práce jsou hlavní představitelé newyorské mafie – později zvané Syndikát – a gangů v Chicagu – označované jako Chicagský Outfit. Na pozadí života Jima Colosima, Johnny Torria, Al Capona, Diona O'Baniona, Earla Weisse, George Morana, Salvatora Maranzana, Giuseppa Masserii a Charlese „Lucky“ Luciana jsou zmíněny nejdůležitější události 20. a 30. let 20. století spojených s mafii. Čtenář získá informace o rozdělení Chicaga mezi nejvlivnější představitele zdejšího podsvětí; přesunu Johnny Torria a Al Capona ze čtvrti Levee do

Cicera; průběhu takzvané pivní války; podvodu s pivovarem Sieben Brewery, jenž byl jedním z důvodů k zavraždění Diona O'Baniona, které vedlo k sérii násilností vrcholících 14. února 1929 takzvaným Masakrem na Svatého Valentýna; konferenci v Atlantic City, která položila základy k vytvoření mafie jako jednotné organizace; Castellammarské válce vedené mezi Maranzanem a Masseriou; či o změnách provedených Charlesem Lucianem, které vedly k založení Syndikátu a vytvoření národní Komise.

Poslední kapitola zavede čtenáře zpět do Itálie, neboť se tato část zaměřuje na otázku obnovení postavení mafie v této oblasti, které přispěla situace po druhé světové válce na Sicílii a spolupráce amerického námořnictva s mafií při přípravách vylodění spojenců na sicilském ostrově.

Je patrné, že pokud se jedná o kapitoly zaměřující se na vývoj mafie na území USA a kapitolu poslední došlo k přerušení dělení italské mafie na Cosu Nostru, Camorru či 'Ndranghetu. Tento nedostatek je způsoben především tím, že jsem se nesečkala s materiály, které by se primárně zabývaly otázkou vývoje těchto mafií v USA. Některé ze zdrojů se zmiňují o tom, že přistěhovalci z Kalábrie, Neapole a Sicílie zakládaly své zločinecké enklávy, z nichž nejsilnější byla sicilská, která prosadila svůj vliv nad kriminálními komunitami neapolskými a kalábrijskými.

Jak již bylo zmíněno v jednom z předchozích odstavců je studium organizovaného zločinu a mafie mladým oborem, čemuž odpovídá množství publikací, jež jsou k této problematice dostupné. Bibliografii by bylo možné rozdělit na dvě velké skupiny, z nichž se první zabývá problematikou a vývojem mafie na území USA, druhá se zaměřuje na mafii italskou, přičemž se badatel může setkat s komplikacemi. Jedním z hlavních problémů je disproportionálna zdrojů věnujících se jednotlivým větvím italské mafie. Vzhledem k tomu, že nejdéle studovanou větví je sicilská Cosa Nostra, je její pramenná základna ve srovnání s materiály věnujících se neapolské Camoře či kalábrijské 'Ndranghetě bohatší. Jako další problém lze chápat skutečnost, že většina publikací soustředících se na problematiku Camorry či 'Ndranghety se primárně zaměřuje na současný stav těchto organizací a jen okrajově věnují pozornost otázce vzniku, původu či samotného vývoje. V případě skupiny zdrojů směřujících svůj zájem na problematiku americké mafie je hlavní pozornost věnována chicagským představitelům, které ale ve 20. a 30. letech 20. století nelze chápat jako představitele mafie v pravém slova smyslu, a představitelům mafie z New Yorku.

Pro vypracování této práce byly užity archivní prameny zveřejněné na internetových stránkách Federálního úřadu pro vyšetřování (FBI), v jejichž rámci bylo pracováno především s dokumentem nesoucím označení *Mafia Monograph*, který je tvořen dvěma částmi. Jedna z částí se věnuje otázkám italské mafie od vzniku do období 50. let 20. století, druhá část se soustředí na problematiku mafie na území USA od konce 19. století do 50. let 20. století. *Mafia Monograph* může být jmenován jako příklad, kdy se některé z dosažených poznatků v pozdějších letech prokázaly jako mylné, ale na druhé straně poskytuje možnost poznat dobový pohled na problematiku mafie. Jako jeden z příkladů lze jmenovat dlouho udržované přesvědčení, že odpověď na otázku původu vzniku mafie je nutné hledat hluboko v historii, jelikož většina badatelů byla přesvědčena, že je tato problematika spojena s otázkou staleté nadvlády cizích panovníků nad Sicílií a mentalitou Sicilanů. Z tohoto dokumentu je též patrné, že ještě v 50. letech panovalo přesvědčení o tom, že mafie nemá pevnou strukturu, což se v pozdějších letech ukázal jako chybný předpoklad. Na druhé straně, ale již v 50. letech 20. století bylo jisté, že dochází k vzájemné spolupráci mezi americkou a sicilskou mafii, které jsou ale na sobě zcela nezávislé. Část věnující se americké mafii poskytuje informace o počátcích mafie – události v New Orleans 1890 či působení Černé ruky –, o jejím působení v době prohibice a rozšíření jejích obchodních zájmů po odvolání Volsteadova zákona.

Dalším důležitým pramenem jsou soubory věnující se Al Caponemu, jež jsou též dostupné na stránkách FBI, a v jejichž rámci se čtenář seznámí s hlavními představiteli chicagského podsvětí, jako byli Jim Colosimo, Johnny Torrio, Al Capone, Dion O'Banion, Earl Weiss, George Drugan či Vincet Drucci; metodách, jež byly užívány k odstranění konkurence; či útocích na některé ze zmíněných představitelů. I zde, je ale k některým informacím nutné přistupovat obezřetně, především u počtu automobilů, zbraní, vystřelených kulek nebo u popisu útoků, jelikož některé z nich mají nádech scén z akčního filmu.

V rámci monografií věnujících se problematice italské mafie bych na jednom z prvních míst jmenovala Johna Dickieho a jeho monografie *Cosa Nostra* a *Pokrevní bratrstvo*. První ze zmíněných monografií, jak název napovídá, se soustředí na problematiku sicilské mafie od jejího vzniku, který klade do období italského risorgimienta do roku 2003. V monografii *Cosa Nostra* se čtenář podrobně seznámí s vývojem sicilské mafie v Itálii, jejími hlavními představiteli, ale kromě toho jsou mu poskytnuty informace o obětech mafie či jedincích snažících se s mafii bojovat.

Monografie *Pokrevní bratrstvo* poskytuje informace o neapolské Camoře, kalábrijské 'Ndranghetě a sicilské Cose Nostře, čímž je u nás jedním z mála dostupných zdrojů poskytujících podrobnější pohled na vývoj neapolské či kalábrijské mafie. Obě monografie vychází ze široké pramenné základny, která zahrnuje archivní prameny, studie, výpovědi *pentitů*, periodika, interview se soudci usilujícími o boj proti mafii či zdroje internetové.

Důležitou monografií, bez níž by nebylo možné vypracovat část věnující se otázce gangů v Americe, jsou *Newyorské gangy* od Herberta Asburyho. Ve zmíněné monografii lze nalézt informace o situaci v New Yorku od konce 18. století do prvních let 20. století, či o nejvýznamnějších gancech – Čtyřicet zlodějů, Mrtví králíci, Chlapci z Bowery, Šeredné klobouky, Whoys či Fiveponteři – a jejich proměnách v tomto období. Důvodem ke zmínění monografie *Newyorské gangy* je též skutečnost, že většina českých názvů gangů uváděných ve druhé kapitole vychází z českého překladu tohoto zdroje. Vzhledem k tomu, že je možné setkat se různými podobami českých názvů gangů, jsou uvedeny původní anglické názvy v závorkách.

Problematikou mafie se též zabývají čeští badatelé, kteří se soustředí především na otázku americké mafie. Z těchto představitelů lze jmenovat Václava Pavla Borovičku, Stanislava Červinku a Ivana Brože. Pro vypracování této práce byla užita díla *Mafie*, *Soumrak mafie* a *Velké případy FBI* od Václava P. Borovičky, *Do posledního kmotra* od Stanislava Červinky a *Al Capone: Řečený „Zjizvená tvář“* od Ivana Brože. Monografie Stanislava Červinky soustředí svou pozornost na hlavní představitele newyorské a chicagské mafie sice poskytuje stručné informace o nejdůležitějších událostech, k nimž došlo, ale právě zkratkovitost vede v mnoha případech ke zkreslení či nezachycení podstatných informací, což může zmást čtenáře, který nemá v této oblasti hlubší znalosti. V případě Borovičkovi *Mafie*, získá čtenář informace především o životě Charlese Luciana a některých z jeho blízkých spolupracovníků jako byli Meyer Lansky, Frank Costello či Louis Buchalter.

Mezi hlavní u nás dostupné monografie zabývající se problematikou současné Camorry či 'Ndranghety patří *Gomora: osobní výpověď o ekonomické a brutální rozpínavosti neapolské Camorry* a *Pojď se mnou pryč* od Roberta Saviana, a *'Ndrangheta: nejmocnější mafie světa* od Francesca Forgioneho. V knize *Gomora* od Roberta Saviana se čtenář dočte o principu fungování Camorry v oděvním průmyslu, zaměstnávání levné pracovní síly a nezaměstnaných pro vykonání některých zakázek neapolské mafie, či že mnoho z camorristů se snažilo svým chováním a vizáží přiblížit

donu Corleonovi z filmu *Kmotr*. Saviano uvádí jako příklad bosse Cosy Nostry Luciana Liggioho, který se nechával fotit s vysunutou spodní čelistí.

Ze studií poskytujících zajímavé poznatky bych ráda zmínila *Italians and Crime in Chicago: The Formative Years, 1890–1920* od Humberta S. Nelliho, který čtenáři poskytuje informace o problematice Černé ruky v Chicagu a pokládání základů chicagského syndikátu Torrio-Capone. Zajímavý pohled na problematiku prohibice z právního hlediska poskytuje Kenneth M. Murchison ve studii *Prohibition and the Fourth Amendment: A New Look at Some Old Cases*. Otázkou zavedení Volsteadova zákona ve spojitosti se zahájením obchodu s drogami v Mexiku se zabývá Gabriela Recio v *Drugs and Alcohol: US Prohibition and the Origins of the Drug Trade in Mexico, 1910–1930*. Ze studií soustředících se na problematiku současné kalábrijské mafie bych ráda jmenovala *How Mafias Migrate: The Case of The 'Ndrangheta in Northern Italy* od Federica Varese.

1 Italská mafie

Vzhledem k názvu diplomové práce, a že mafie představuje jednu ze složek organizovaného zločinu, bylo by vhodné věnovat několik řádků problematice spojené s organizovaným zločinem. Definování a přesné vymezení tohoto pojmu je náročné, jelikož akademici jsou nuceni tuto otázku zkoumat zpětně na základě dokumentů a materiálů získaných od novinářů či silových složek zabývajících se organizovaným zločinem. Mezi významné body ovlivňující vývoj a rozvoj organizovaného zločinu lze jmenovat globalizaci a s ní spojené zakládání migrantských komunit v hostitelských zemích, jelikož tento prvek usnadňuje etablování zločineckých struktur. Svůj vliv na rozšíření organizovaného zločinu má též rozvoj komunikačních technologií, urbanizace a industrializace. Příhodné podmínky pro uchycení těchto struktur poskytují oblasti s relativně vysokou mírou tolerance různých deviací, romantizováním zločineckých postav, oslabenou vládou a silovými složkami, či zemích procházejících výraznými změnami, při nichž vzniká mocenské vakuum.¹

Předtím než bude věnována pozornost nejznámějším a nejmocnějším typům italské mafie, bylo by na úvod této kapitoly vhodné směřovat pozornost několika bodům. Jedním z nich je otázka, koho můžeme chápat jako člena těchto zločinných organizací a koho ne. V žádném případě nelze mezi členy takzvané Ctihodné společnosti – jak se jednotlivé odnože mafie rády označují – řadit majitele podniků jako jsou bary nebo restaurace, v nichž mafie prosazovala či prosazuje svůj vliv. Jako členy mafie nelze také označovat veškeré pokrevní příbuzné, pokud je jeden nebo více členů rodiny součástí mafie nebo takzvané mafiánské rodiny. Není tedy možné učinit obecný závěr, že pokud je někdo členem mafie, pak i jeho ostatní rodinní příbuzní musejí být její součástí. Zde je také nutné podotknout, že jednotlivé Ctihodné společnosti mají svá vlastní pravidla pro množství pokrevně spřízněných členů, kteří smí být přijati.²

Dalším bodem, který by bylo vhodné zdůraznit, je skutečnost, že můžeme pozorovat mnoho prvků, které jsou jednotlivým odnožím italské mafie společné, ale na druhé straně je zde také několik rozdílností, o nichž bude psáno na následujících stránkách. John Dickie hovoří v jedné ze svých monografií o tom, že je nutné věnovat pozornost aspektům, které jsou mafiím společné, ale též těm, které je od sebe odlišují.

¹ LARYŠ, Martin, SOUSLEIMANOV, Emil, *Organizovaný zločin. Vymezení pojmu*. In: SOUSLEIMANOV, Emil (ed.), *Organizovaný zločin*, Praha 2012, s. 11–26.

² DICKIE, John, *Cosa Nostra. Dějiny sicilské mafie*, Praha 2009, s. VII–XIII.

Je nutné též podotknout, že není neobvyklé, když jsou jednotlivé odnože italské mafie schopny se od sebe navzájem učit a vzájemně spolu komunikovat.³

Mezi dva nejcharakterističtější společné prvky patří dva zákony, jedním z nich je povinnost udržovat omertu⁴ nebo-li zachovat mlčení, které bylo mimo jiné důležitou součástí při přijímání nového člena, který „*mimo jiné přísahá na to, že nikdy nebude lhát ostatním ,hotovým mužům‘ (řádným příslušníkům mafie), ať již jsou nebo nejsou členy téže ,Rodiny‘*“.⁵ Vzhledem k tomu, že uvnitř mafie dochází k neustálým bojům o moc, může být lež silnou zbraní, neboť tím vzniká trvalá paranoia. Tommaso Buscetta, který sám porušil tento zákon po svém zatčení, ve své výpovědi charakterizoval tuto situaci takto: „*Každý maffioso žije v hrůze, že bude odsouzen – nikoli podle lidských zákonů, ale podle zákeřných pomluv kolujících uvnitř Cosy Nostry. Strach, že by o něm někdo mohl špatně mluvit, je přítomný neustále.*“⁶ Druhým zákonem je zákon cti, na jehož základě se tyto organizace označují jako Ctihodné společnosti. Dalším společným prvkem jsou iniciační rituály, které obsahují krvavou přísahu, jež členy symbolicky promění v pokrevní bratry, je ale nutné podotknout, že tyto rituály nejsou identické. Podobný – nikoliv stejný – je pro tyto organizace též charakter hierarchie. Mezi typický znak, který je těmto uskupením společný, lze zařadit podobnost mafie státu, jelikož se jednotlivé mafiánské rodiny zaměřují na vládu nad územím, kde vytvářejí jakousi stínovou vládu nad lidmi, kteří v dané oblasti žijí. Jednotlivé rodiny vybírají ze svých kontrolovaných oblastí takzvané *pizzo* nebo-li výpalné, jenž je vymáháno za jakoukoliv legální či nelegální ekonomickou činnost. Vzniklou situaci lze charakterizovat takto: „*Maffioso může nakonec takzvaně ochraňovat jak majitele autosalonu, tak gang zlodějů aut, kteří z jeho obchodu žijí.*“⁷ Ctihodné společnosti ale nelze chápat jako alternativní vládu, i když si svou existenci zajišťují tím, že pronikají do struktury legálního státu a přetváří jej ke svým účelům a zájmům. Zisky z výpalného jsou zpětně investovány, a to především do zajištění ochrany v podobě podplácení soudců, právníků, novinářů, politiků apod.⁸

³ DICKIE, *Pokrevní bratrstvo. Vzestup italských mafií*, Praha 2012, s. 5–6.

⁴ Je možné setkat se s původním – dnes méně známým – označením *umiltà*, které v překladu znamená pokora. Tamtéž, s. 6.

⁵ DICKIE, *Cosa Nostra*, s. 6.

⁶ Tamtéž.

⁷ Tamtéž, s. 2.

⁸ *Mafia monograph part 1 of 4*, online archiv FBI, s. 23. Dostupné z: <http://vault.fbi.gov/Mafia%20Monograph/Mafia%20Monograph%20Part%201%20of%204/view>, (22. ledna 2014). DICKIE, *Pokrevní bratrstvo*, s. 5–11. DICKIE, *Cosa Nostra*, s. 2.

Závěr tohoto úvodu k italským Ctihodným společnostem by bylo vhodné zakončit příběhem, který hovoří o vzniku tří odnoží italské mafie, a který uvádí John Dickie ve své monografii *Pokrevní bratrstvo*. Smyšlený příběh vypadá takto: „*Před dávnými a dávnými časy přistáli na ostrově Favignana u nejzápadnějšího cípu Sicílie tři španělské rytíři. Jmenovali se Osso, Mastrosso a Carcagnosso a byli to uprchlíci. Jednu z jejich sester znásilnil jistý šlechtic, a tak trojice rytířů ze Španělska utekla hned poté, co tento zločin krvavě ztrestala. Útočiště našli Osso, Mastrosso a Carcagnosso kdesi mezi bezpočtem favignanských jeskyní neboli grott. Rovněž ale našli místo, kde mohli svůj pocit nespravedlnosti přetavit v nový kodex chování, dát vzniknout nové podobě bratrství. V průběhu příštích devětadvaceti let rozpracovávali a vybrušovali pravidla Ctihodné společnosti, která vešla ve známost jako mafie. Mastrosso si za svou patronku zvolil Pannu Marii a odplul do Neapole, kdy založil další pobočku: Camorru. Carcagnosso, jenž začal uctívat archanděla Michaela, přeplul úžinu mezi Sicílií a italskou pevninou a zamířil do Kalábrie. Tam pak založil 'Ndranghetu.*“⁹ Každá z mafií má, ale svůj vlastní smyšlený příběh o svém vzniku, který má pro její členy především jakýsi posvátný význam.¹⁰

1.1. Sicilská mafie

Sicilská mafie je v současnosti označována pojmem Cosa Nostra, který přijali „ctihodní muži“ na Sicílii a USA v 60. letech 20. století. Vyšetřovatelé se s tímto označením seznámili v 80. letech 20. století při vyšetřování případu obchodu s heroinem.¹¹ Do této doby se většina z nich domnívala, že pojem Cosa Nostra se vztahuje jen k problematice americké mafie, ale postupem času se prokázalo, že se tento pojem vztahuje též na problematiku sicilské mafie. Americká a sicilská Cosa Nostra jsou si sice podobné svou vnitřní strukturou, ale jsou na sobě zcela nezávislé. Největší rozdíl mezi těmito organizacemi je to, že americká Cosa Nostra opustila některé ze starých tradic, které dodržovala či dodržuje sicilská odnož této organizace. Tento odklon je způsoben tím, že se americká Cosa Nostra více přizpůsobila americkému stylu života, opustila pravidla vztahující se na rodinný život a angažovala se v hazardu a prostituci – v oblastech, které

⁹ DICKIE, *Pokrevní bratrstvo*, s. 1.

¹⁰ Tamtéž.

¹¹ Cressey uvádí, že vyšetřovatele s tímto pojmem seznámil Joe Valachi v 60. letech 20. století. CRESSEY, Donald Ray, *Theft of the Nation. The Structure and Operation of Organized Crime in America*, Piscataway 2008, s. XI–XIII, 109.

byly pro mafii na Sicílii zapovězené.¹² Bylo by vhodné podotknout, že ne všichni odborníci zabývající se mafií souhlasí s teorií o nové a staré mafií. Jedním z těch, kdo odmítá tyto názory, byl soudce Giovanni Falcone, který hovořil o tom, že se jedná stále o stejnou organizaci, která se jen přizpůsobuje novým podmínkám. Právě flexibilita a schopnost adaptovat se dělá z Cosy Nostry nejpružnější, nejpragmatictější a nejagilnější organizaci. Soudce Falcone odmítal názor, že mafie je antistátem a místo toho ji charakterizoval jako jistou paralelu státu působícího v ilegalitě, která chce profitovat z chyb ekonomického rozvoje; a jako organizaci, která reaguje podle potřeby pokud se cítí ohrožena.¹³

1.1.1. Pojem, struktura a iniciační rituál

Pokud se budeme zabývat otázkou samotného pojmu mafie, narazíme na několik problémů. Jedním z nich je uchopení podstaty mafie, jelikož je kromě specifické kriminální činnosti (vybírání výpalného, vydírání odborů, krádeže a jiné protizákonné aktivity v docích, pašeráctví alkoholu, narkotik nebo zbraní, zavražďování svědků, obětí či jakékoli opozice, korupce státních orgánů, legalizace zisků z kriminální činnosti, apod.), hierarchie, zákonů cti a mlčení, iniciačního rituálu, rodinných vazeb a jiných prvků,¹⁴ spojena též s jistým typem chování. Arlacchi mezi charakteristické rysy mafiánského chování řadí nutnost být mužem cti, který je schopen pomstít jakoukoli urážku své osoby, zneuctit svého nepřítele a udržet si svou čest, jelikož ta na Sicílii představuje míru, jež určuje hodnotu osoby nebo rodiny. Čest je též doprovázena úctou a vážností, které se některým jedincům dostává.¹⁵

Problematický je též význam samotného slova mafie – jazykovědci se nemohou shodnout –, jelikož v různých dobách a v jednotlivých krajích představovalo něco jiného – v Toskánsku znamenalo bídu, v Piemontu pojem *maffium* představoval

¹² Pro sicilskou mafii hrála důležitou roli otázka rodinného života. Rodina byla tak důležitá, že pokud se některý ze ctihodných mužů rozvedl stal se pro organizaci nedůvěryhodným. Ctihodná společnost kladla důraz na to, aby rodina představovala pro každého člena to nejdůležitější, a aby žena a děti byli respektováni. To ovšem neznamená, že by musel být ctihodný muž věrný své manželce. Podstatné, je aby případná nevěra nebyla prováděna veřejně, aby manželka nebyla šikanována ve svém sociálním prostředí. Jednou z charakteristik pro vystupování členů sicilské Cosy Nostry je, že žádný z členů nesměl či nesmí být extravagantní a věnovat se okázalým zábavám, jelikož tím hrozí, že na sebe upoutá nechtěnou pozornost, což by mohlo vést k jeho odstranění. FALCONE, Giovanni, *Cosa Nostra*, Bratislava 2003, s. 68 – 80.

¹³ FALCONE, s. 69–103. DICKIE, *Cosa Nostra*, s. XX. PAOLI, Letizia, *Mafia Brotherhoods. Organized Crime, Italian style*, Oxford 2003, s. 9–10.

¹⁴ *Mafia Monograph Part 1 of 4*, online archiv FBI, s. 20–24. Dostupné z: <http://vault.fbi.gov/Mafia%20Monograph/Mafia%20Monograph%20Part%201%20of%204/view>, (18. února 2014).

¹⁵ ARLACCHI, Pino, *Italská mafie a její podnikání*, Brno 2002, s. 17–19.

lakomce, v oblasti Palerma bylo slovo *maffioso* spojováno s odvážností, krásou, sebevědomím a arogancí. Ten, jenž byl označen některým z těchto pojmů, disponoval vlastností zvanou *maffia*.¹⁶ Další komplikovanou otázkou je původ slova mafie. Některé z teorií hovoří o tom, že pochází z arabského *mahias*¹⁷ či z *Ma afir* označující saracénský rod vládnoucí v oblasti Palerma v letech 831–1072. Jiný názor hledá základ pojmu v arabském slově *màha*¹⁸ (čti mafa). Někteří badatelé kladou počátky pojmu do roku 1282, kdy italští bojovníci hlásali *Morte Alla Francia, Italia Anela*¹⁹ – jiní uvádějí heslo *Mori ai Francesi Italia anela*²⁰ –, jež bylo zkráceno na MAFIA. Akronym MAFIA je též spojován s protidemokratickým hnutím, které na konci vlády Bourbonů hlásalo *Mazzini autoriza furti, incendi, avvelenamenti*²¹ – výklady tohoto typu ale nejsou pravděpodobné. Jisté prameny poskytují vysvětlení, že pojem mafie je plurálem pojmu *mafia*, jež označoval skály u Trapani, kde se konaly schůzky různých tajných bratrstev.²²

Kriminální nádech získal pojem *maffioso* po uvedení hry *Mafiáni z vězení Vicaria*²³ (*Il maffiusi di la Vicaria*) v roce 1863,²⁴ v níž byl poprvé užit pojem *maffiusi* označující gang ve věznici Vicaria, jehož chování, praktiky a návyky se podobaly těm, které jsou charakteristické pro mafii – členové například užívali pojem *pizzo*.²⁵ Hra si získala velkou popularitu a pojem *maffiusi* se postupně proměnil v *maffiosi*, který si našel cestu do běžného jazyka na Sicílii a Itálii. Hra sice spojila pojem *maffiosi* s vězeňským prostředím, ale na počátku byl užíván též ve všeobecné rovině. To se však změnilo poté, co jej začaly používat úřady, které jej užívaly především ve spojitosti s kriminální činností – poprvé se pojem *maffiosi* objevil v policejním hlášení prefekta Filippa Antonia Gualtieria z 10. srpna 1865.²⁶

¹⁶ Nejblíže význam by se dal vyjádřit pojmy úžasný nebo skvělý. Podstatu asi nejvíce vystihuje anglické slovo cool, jež užil Dickie John v jedné ze svých monografií. DICKIE, *Cosa Nostra*, s. 55.

¹⁷ Znamenající smělost či opovážlivost. BOROVIČKA, Václav P., *Mafie*, Praha 1991, s. 5.

¹⁸ Znamená kamenolom. Teorie pracující s tímto významem vychází z přesvědčení, že kamenolomy nedaleko Marsaly sloužily jako útočiště pro Garibaldiho stoupence, a jako ochrana proti bourbonskému útlaku. BOROVIČKA, Václav P., *Súmrak mafie*, Bratislava 1990, s. 5.

¹⁹ Smrt Francii, touha Itálie. DUYZINGS, Martin, *Moc a tajemství Černé ruky*, Praha 1968, s. 45–46.

²⁰ Smrt Francouzům, Itálie vydechni. BOUČEK, Jaroslav, *Chobotnice. Příběh sicilské mafie*, Praha 1992, s. 57.

²¹ Mazzini povoluje krádeže, zhářství, travičství. Tamtéž.

²² BOROVIČKA, *Súmrak Mafie*, s. 5. DICKIE, *Cosa Nostra*, s. 55.

²³ Autory hry byli Giuseppe Rizzotto a Gasparo Mosca. BOROVIČKA, *Mafie*, Praha 1991, s. 5.

²⁴ Jiné zdroje uvádí rok 1861. DUYZINGS, s. 45.

²⁵ Tento pojem dříve označoval zobák, ale ve vězeňském slangu získal přenesený význam, který znamenal smočit si zobák nebo-li vybírat výpalmé. DICKIE, *Cosa Nostra*, s. 55.

²⁶ Tamtéž, s. 55–56. BOROVIČKA, *Mafie*, s. 5. *Mafia Monograph Part 1 of 4*, online archiv FBI, s. 16, 46–47. Dostupné z: <http://vault.fbi.gov/Mafia%20Monograph/Mafia%20Monograph%20Part%201%20of%204/view>, (22. ledna 2014).

Záznamy o iniciačním rituálu sicilské mafie pocházejí z roku 1876. Zsvěcení do Ctihodné společnosti je založeno na předvedení novice před skupinu vůdců a jejich nejbližších podřízených. Jeden z přítomných nově přijímaného člena píchl do paže či dlaně a přikázal mu, aby krví z rány pomazal svatý obrázek – většinou se jedná o Zvěstování Panny Marie, ale Giovanni Falcone uvádí sv. Annunziatu –, který je poté spálen a současně s tím pronáší nováček přísahu: „*Zradím-li Cosu Nostru, at' mé maso shoří jako tato svěťice.*“²⁷ Je nutné podotknout, že do této společnosti nemůže být přijat každý, jelikož nově přijímaný jedinec musí disponovat jistými povahovými vlastnostmi (např. schopnost páchat násilné činy) nebo mít kontakt s mafiánským prostředím či příbuzenský vztah s některým ze ctihodných mužů.²⁸

Pokud se jedná o otázku hierarchie, jsou sicilští představitelé Cosy Nostry staromódní a dbají na organizační formality. Hlavní buňkou organizace je tzv. rodina²⁹ – narozdíl od kalábrijské 'Ndranghety není tvořena jen příbuznými členy – v jejímž čele stojí *capofamiglia*, jež je znám také pod označením *don*. Narozdíl od kalábrijské mafie je počet pokrevně spřízněných členů v jedné rodině hlídán, cílem tohoto opatření je zabránit tomu, aby se tito jedinci neshromažďovali a nezískali velkou moc. *Capofamiglia*, který je formálně označován též jako *rappresentante* (představitel), má vedle sebe podšéfa *vicerappresentate*³⁰ a poradce, jež je znám jako *consigliere*. Obyčejní členové, kteří jsou označováni jako vojáci, jsou organizováni do skupin po deseti členech, každou z těchto buněk vede tzv. *capodecina*, zvaný též kápo nebo kapitán, jenž je odpovědný *donovi*. Tři mafiánské rodiny na sousedících územích tvoří další organizační vrstvu, která se označuje pojmem *mandamento* nebo-li obvod v jehož čele stojí *capomandamento* (šéf obvodu), jež zasedá v takzvané Komisi. Komise Cosy Nostry představuje vrcholný orgán, který v každé ze čtyř mafiánských rodin nezámožnějších provincií na Sicílii plní roli soudu, parlamentu a obchodní komory. Struktura americké Cosy Nostry se podobá sicilské, na nejnižší úrovni je buňka zvaná jako rodina, další organizační vrstvu tvoří rada složená ze zástupců určitých geografických oblastí – obdoba sicilského obvodu. Někteří ze členů rady zasedají v Komisi, která je tvořena zástupci tamních nejvlivnějších rodin. Na samotném vrcholu

²⁷ DICKIE, *Pokrevní bratrstvo*, s. 16–17.

²⁸ FALCONE, s. 88–89.

²⁹ Užívá se též pojem *cosca* v množném čísle *cosche*. CRESSEY, s. 144. WOLF, Eric R., *Mafia, Antimafia, and the Plural Cultures of Sicily*. In: *Current Anthropology* 46, 2005, 4, s. 502.

³⁰ Může být též označován pojmem *sottocapo*. Povinností podšéfa je předávat rozkazy bosse nižším úrovním hierarchie a zpětně o veškerých událostech informovat bosse. V případě nutnosti, když boss není přítomen, přebírá jeho roli a řídí rodinu. CRESSEY, s. 113–112.

hierarchie sicilské mafie stojí *capo di tutti i capi* nebo-li šéf šéfů, který pochází z provincie Palermo. Pokud se jedná o otázku přijetí žen do této organizace, tak je možné, ale nedostává se jim stejná cti jako mužům, jelikož čest je v chápání této společnosti jen záležitostí mužů.³¹

1.1.2. Otázka vzniku a původu, a dokumenty popisující uskupení podobná mafii

Jako jiné Ctihodné společnosti i sicilská mafie ráda udržuje při životě různé legendy o svém původu, které ale mají minimum společného se skutečným příběhem. Jedna z takových legend, jež je tradována v sicilském prostředí, tvrdí, že mafie začala jako společnost snažící se odstranit nadvládu cizích panovníků na Sicílii. Jako příklad lze uvést legendu, kterou rádi zmiňují sami členové mafie. Příběh vypráví, že sicilská Ctihodná společnost vznikla v době sicilských nešpor 30. března 1282, při nichž vyvrcholila nenávisť proti nadvládě Francouzů v podobě krvavých střetů – impulsem mělo být napadení sicilské dívky vojákem z Provence Pierrem Druetem. Sicilská mafie nepravdivě tvrdí či tvrdila, že to ona vedla povstání proti nadvládě Anjuovců – Duyzings se zmiňuje o tom, že pozůstatky této legendy je možné nalézt v ceremonálu přísahy mafie. Další příběh, jenž zastává či zastávalo mnoho členů mafie a též někteří historici, prohlašuje, že vznikla ze středověkého bratrstva mstitelů zvaných *Beati Paoli* (Blahoslavení Pavlové), kteří měli vystupovat proti zákonu a okupaci. Hovoří se též o tom, že toto bratrstvo mělo údajně sehrát významnou roli v atentátech na neoblíbené soudní úředníky, neboť bylo přesvědčeno, že veškerá světská a duchovní moc je zkorumpovaná.³²

Otázka původu a vzniku mafie není jednoduchá a badatelé se rozcházejí. Někteří hledají počátky mafie hluboko v minulosti, jelikož vycházejí z názoru, že fenomén mafie je charakteristickým rysem sicilské mentality, kultury, tradic, a výsledkem odporu proti cizí nadvládě a zákonům. Většina odborníků na mafii, ale hledá počátky v době vlády Bourbonů v Itálii – především v 60. letech 19. století.³³

Jedním z prvních dokumentů, který poskytuje přesvědčivé vysvětlení o původu mafie, uveřejnil Leopoldo Franchetti ve svém díle *Politické a administrativní podmínky*

³¹ DICKIE, *Pokrevní bratrstvo*, s. 19. DICKIE, *Cosa Nostra*, s. 15. CRESSEY, s. 109–140. ANDERSON, Robert T., *From Mafia to Cosa Nostra*. In: *American Journal of Sociology* 71, 1965, November 3, s. 306.

³² DUYZINGS, s. 47–49. *Mafia Monograph Part 1 of 4*, online archiv FBI, s. 30. Dostupné z: <http://vault.fbi.gov/Mafia%20Monograph/Mafia%20Monograph%20Part%201%20of%204/view>, (18. února 2014).

³³ *Mafia Monograph Part 1 of 4*, online archiv FBI, s. 31–34. Dostupné z: <http://vault.fbi.gov/Mafia%20Monograph/Mafia%20Monograph%20Part%201%20of%204/view>, (18. února 2014).

na Sicílii. Franchetti zasazuje zrození mafie do roku 1812, kdy Britové – okupovali Sicílii v době napoleonských válek –, zahájili proces vedoucí ke zrušení feudalismu. Odstranění feudalismu sice nepřineslo okamžité změny, ale právní předpoklady umožnily osobní vlastnictví a postupný příchod prvků kapitalismu, který je založen na investicích. Vzhledem k tomu, že v Itálii nebyly dodržovány zákony, docházelo k tomu, že nikdo nechtěl investovat do strojů nebo půdy, neboť existovalo riziko ukradení či poškození. Předpokládalo se, že vznikne stav, který poskytne ochranu obchodu a jedince s kriminálními úmysly potrestá. Franchetti vidí hlavní příčinu umožňující vznik mafie v selhání státu, jelikož nebyl schopen takové podmínky vytvořit. Silná moc feudálních baronů – stáli proti monarchům a odmítali jakékoli zásahy do svých panství – jim umožňovala v oblastech jejich vlády přimět centrální soudy a policii k tomu, aby jednali podle jejich přání. S tím, jak končil feudalismus řada těchto baronů využila situace, aby se zapojili do rozvíjejícího se hospodářství – v případě nutnosti i za užití násilí. Další skupinou, jež se neobávala užívat metody násilí, tvořili takzvaní gabeloti, kteří si pronajímali půdu, nebo kousky panství feudálních baronů, kteří většinou pobývali v Palermu nebo Neapoli – daleko od svého majetku. Hlavním úkolem gabelotů bylo spravovat a ochraňovat půdu feudálních baronů před bandity, loupežemi či záškodnictvím, a proto do svých služeb najímali bývalé vojáky nebo trestance – jedince, kteří se neobávali užít násilí. Tito gabeloti navíc půdu dále pronajímali, což jim přinášelo finanční zisky. Zpráva dále hovoří o existenci různých stran či sekt – jak je nazývali vysocí úředníci –, jež na Sicílii způsobovaly nepokoje, a z toho důvodu byly zřízeny soudy, které ale podlehly každému, kdo byl dostatečně tvrdý a schopný prosadit svou sílu. Proti nepokojům nebyla schopna zasahovat ani policie, jelikož i ona se nechávala uplácet nebo působila jako prostředník – využívána při navrácení ukradeného dobytka majiteli. Vzniklá situace vedla k tomu, že lidé usilující o podnikání se nemohli spoléhat na státní instituce. Základní hodnotou podnikání se stalo násilí, jež Franchetti označil jako nové hospodářské odvětví, jelikož gabeloty – prvotní podoba mafie – viděl jako manažery zabývající se násilím, kteří pod svým vedením užívali zločinecké skupinky v různých oblastech, aby mohli vymáhat výpalné a zajistit si monopol. Jedinci s obchodními či politickými záměry se mohli buď sami vyzbrojit nebo si koupit ochranu oborníka na násilí zvaného *maffioso*.³⁴

³⁴ DICKIE, *Cosa Nostra*, s. 50–53. BANDIERA, Oriana, *Land Reform, the Market for Protection and the Origins of the Sicilian Mafia. Theory and Evidence*. In: London School of Economics and CEPR, April 2002, s. 7. BUONANNO, Paolo, DURANTE, Ruben, PRAROLO, Giovanni, VANIN, Paolo, *On the*

Další dokument popisující uskupení podobné mafii před sjednocením Itálie pochází z roku 1838, jedná se o hlášení generálního prokurátora sicilského města Trapani Pietra Ulloa, které zaslal ministru spravedlnosti v Paříži. V hlášení se psalo: „*V mnoha krajích existují bratrstva, jakési sekty, které si říkají strany – bez schůzí, bez jakýchkoli svazků, kromě poslušnosti jednomu vůdci, kterým je někde statkář, jinde kněz. Jejich potřebám slouží společná pokladna, jednou ke zbavení určitého úředníka jeho funkce, jindy na jeho podplacení, jindy k obvinění nevinného. Když dochází ke krádežím, přijdou vyjednavací a nabídnou možnost vykoupení ukradených věcí, mnozí vysocí úředníci kryjí tato bratrstva neproniknutelnou ochranou, jako například soudce vysokého civilního soudu v Palermu, nebo vysoký úředník jménem Siracusa... není možné zavést městské stráže k hlídkování po ulicích; nelze také svědky činů spáchaných za denního světla... V této části Sicílie se prodávají veřejné úřady, korumpuje se spravedlnost, podporuje se nevědomost.*“³⁵

Jedna z prvních studií věnující se uskupení podobnému mafii pochází z 60. let 19. století. Dokument se nazývá *Bezpečnost veřejnosti na Sicílii*, jehož autorem je Turrisi Colonna, který píše: „*Neměli bychom k sobě již nadále být neupřímní. Na Sicílii působí sekta zlodějů a ta má vytvořené vazby po celém ostrově... Sekta ochraňuje a je ochraňována každým, kdo musí žít na venkově, jako jsou farmáři pronajímající si farmy a honáci dobytka, poskytuje ochranu a dostává se ji od obchodníků pomoci. Policie nahání sektě buď nepatrný, nebo žádný strach, protože si je jistá, že jí nebude dělat žádné velké potíže vyklouznout z jakéhokoli policejního zátahu. Ani soudy nevzbuzují v sektě velké obavy. Pyšní se totiž tím, že kvůli nátlaku, který vyvíjí na svědky, se důkazy pro soudní stíhání podaří nalézt jen málokdy.*“³⁶ Ve studii se Colonna dále zmiňuje o kodexu mlčenlivosti a věrnosti sektě, jež měla být hnána nenávisť ke zkorumpované policii v době vlády Bourbonů, a která nabízela své služby v revolucích 1848 a 1860. Jeho definice a poznatky o sektě jsou velmi podobné tomu, jak je mafie chápána v současné době.³⁷

Historical and Geographic Origins of the Sicilian Mafia. In: MPRA Paper, February 2012, 37009, s. 5. BUONANNO, Paolo, DURANTE, Ruben, PRAROLO, Giovanni, VANIN, Paolo, *Poor Institutions, Rich Mines. Resource Curse and the Origins of the Sicilian Mafia.* In: QUADERNI – Working paper DSE, August 2012, 844, s. 8.

³⁵ BOUČEK, s. 34.

³⁶ DICKIE, *Cosa Nostra*, s. 40.

³⁷ Tamtéž, s. 39–42. PAOLI, s. 33.

1.1.3. Vývoj

Podobně jako neapolská Camorra vznikla sicilská mafie z politické situace v době italského sjednocení, jelikož i na Sicílii navazovali zatčení revolucionáři kontakty s vězni, které přibírali jako novou vzbouřeneckou sílu. Členové zločineckých organizací vzniklé situace využili, jelikož bourbonské úřady brzy poznaly, že bez dohody s těmito skupinami není možné vládnout. Sicilská mafie měla na rozdíl od Camorry silnější postavení, jelikož byla již od svého počátku více propojena s politickou mocí – to umožnila velmi slabá autorita Bourbonů na ostrově –, a že v její existenci na ostrově téměř nikdo nevěřil.³⁸ V době bourbonské vlády bylo těžké zavést na Sicílii pořádek, jelikož zde působila soukromá domobrana, která byla zavázaná velkým vlastníkům půdy. Vedle těchto vlastníků zde od počátku 19. století působil policejní sbor, který ovšem nebyl nestranným vládním orgánem, ale představoval další centrum moci. Dále zde fungovaly soukromé armády, bandité, různé ozbrojené skupiny či zloději dobytka. Každá z těchto skupin kradla, vraždila, vydírala nebo využívala zákonů ve svůj prospěch.³⁹

Po vylovení Giuseppe Garibaldiho na Sicílii a dobytí Palerma – v září 1860 bylo předáno do rukou krále –, bylo v plebiscitu potvrzeno, že se Sicílie stala neoddělitelnou součástí italského státu. Spolupráce mezi Itálií a Sicílií, ale trpěla velkými problémy – vzájemné vztahy byly velmi napjaté a plné násilností; královi ministři pocházející ze severu Itálie neměli podporu obyvatel Sicílie; na ostrově se navíc nacházeli revoluční republikáni s vazbami na polozločinecké skupiny, aristokracie a klér toužící po starých pořádcích nebo nezávislosti Sicílie, a lokální politici neobávající se užívat nemorálních nástrojů pro získání moci (únosů, zabíjení nebo spolupráce se zločinci). Antipatie Sicílie vůči Itálii posílily též povinné odvody – v minulých dobách na Sicílii nic takové nebylo –, placení daní a potlačování povstání vyhlášením stanného práva. Situaci nezlepšilo ani to, že vláda v Itálii již v průběhu 60. let 19. století získala informace o existenci mafie na Sicílii, jelikož akademici se mylně domnívali, že se jedná o archaický prvek přežívající z dob středověku a špatné vlády cizinců, jež udržovala ostrov zaostalý. Podobné názory přispěly k tomu, že mnoho Italů chápalo mafii jako symptom

³⁸ Dlouhou dobu o existenci mafie pochybovali představitelé FBI. Až po zasedání Kefauveri komise v roce 1950 byla oficiálně potvrzena existence mafie v USA. Podobné chyby se FBI dopustila při opomíjení přítomnosti ruské mafie na území Ameriky v době studené války, kdy byla hlavní pozornost soustředěna na boj proti hrozbě komunismu v USA. Hluší zájem o boj proti ruské mafii projevilo FBI až po skončení studené války, ale to již ruská mafie měla v USA vybudováno své zázemí. CRESSEY, s. 8–10. FRIEDMAN, Robert, *Ruská mafie. Jak ruští mafiáni dobyli Ameriku*, Praha 2001, s. 87.

³⁹ DICKIE, *Pokrevní bratrstvo*, s. 85–86, 95.

zaostalosti a chudoby, který zmizí poté, co se Sicílie vymaní z izolace a dohoní své zpoždění. Tento názor posiloval přesvědčení o starobylém původu mafie, který udržovali či udržují při životě sami členové mafie.⁴⁰

Jedním z prvních významných mužů sicilské mafie byl Turi Miceli, který byl zároveň jedním z nejbohatších mužů – bohatství mu zajistil především obchod s citrusy – ve městě Monreale, jež se nacházelo v oblasti zvané Conca d'Oro. Právě citrusové sady jsou místem, kde si mafie osvojila první ze svých metod. Na přelomu 18. a 19. století se důležitým vývozním artiklem ze Sicílie do Evropy staly citrusy, které představovaly jakousi moderní podnikatelskou činnost. Citrusové sady na počátku potřebovaly vysoké investice, neboť musely být vybudovány terasy, silnice, sklady, ochranné zdi před zloději a systém zavlažování – citrusy jsou choulostivé plodiny a vynechání zavlažování by mohlo přinést velké ztráty. Právě hrozba možného vandalizmu – podřezávání stromů, zastrasování nádeníků, přerušení zavlažování nebo únosy statkářů – v sadech vytvořila vhodné prostředí pro mafii a metodu vybírání výpalného. Jednou z prvních obětí obchodující s citrusy byl Gaspar Galati, jenž zdědil citrusový sad v oblasti Uditore.⁴¹ V příběhu Galatiho je možné pozorovat některé charakteristiky mafie, jako je vymáhání výpalného, převaha na daném území, korupce u policie nebo náznak kodexu cti. Mezi další oblasti, v nichž působila mafie nebo organizace jí podobné lze jmenovat oblasti Favara – zde působilo uskupení zvané Bratrstvo (Fratellanze), jež se soustředilo na poskytování ochrany dolů se sýrou, která podobně jako citrusy představovala důležitý vývozní artikl Sicílie –, města Caccama nebo Corleone.⁴²

Na základě dobových dokumentů popisujících příběhy vlastníků citrusových plodů je patrné, že své základní metody – vybírání výpalného, vydírání, vyhrožování,

⁴⁰ DICKIE, *Cosa Nostra*, s. 21–25. WOLF, s. 501–505. PAOLI, s. 25.

⁴¹ Gaspar Galati zdědil citrusový sad po svém švagrovi Fondo Riellovi, jemuž bylo vyhrožováno v podobě dopisů, které napsal správce sadu Benedetto Carollo. Fondo Reilla podobně jako jiní prodával úrodu s předstihem – citrusy ještě nebyly zralé –, ale v 70. letech 18. století od překupníků zjistil, že se zaplacené zboží začalo ztrácet. Za krádežemi stál Carollo, který chtěl tímto chováním dosáhnout zhoršení pověsti Riella, což by způsobilo pokles ceny sadu, který by on poté odkoupil. Nový majitel Galati chtěl sad pronajmout, ale Carollo měl jiné plány – zájemcům o pronájem dával najevo, že k tomu nedojde. Galati Carolla propustil a najal nového správce, který byl v červenci 1875 zastřelen. Galati najal nového správce, což vedlo k sérii výhrůžných dopisů hovořících o tom, že nového správce potká stejný osud jako jeho předchůdce. Galati tyto dopisy předložil policii, která sice Carolla zatkla, ale ihned jej zase propustila. Důvodem propuštění bylo, že jeden z policistů spolupracoval s mafii v Uditore – vedl ji Antonio Giammona –, která se zaměřila na vymáhání výpalného za ochranu v sadech. Dickie John popisuje praktiky mafie v Uditore takto: „Byli schopni donutit majitele půdy, aby jejich muže přijímali jako dozorce, správce či makléře.“ (DICKIE, *Cosa Nostra*, s. 31.) Taková situace ve spojení s dalšími konexemi umožnila členům mafie úrodu ochraňovat nebo ji ohrozit. DICKIE, *Cosa Nostra*, s. 26–31.

⁴² Tamtéž, s. 26–34, 79–86, 129, 155. DICKIE, *Pokrevní bratrstvo*, s. 88.

únosy, přátelské vztahy s politiky, korupce na policii – zakořenila mafie již v době 60. let 19. století. Otázkou zůstává proč nebyla mafie potlačena ve svém počátku, když existuje množství dokumentů a důkazů o její existenci. Jednou z možných odpovědí může být, že italský stát měl dostatek jiných problémů, než se zabývat problematikou mafie. Jiným pravděpodobným výkladem je, že silnou roli sehrálo spojení mafie s italským vládním systémem. Svůj podíl ale také mohla mít skutečnost, že mnoho lidí pochybovalo o její existenci.⁴³

Období 70. let 19. století je vyplněno politickými problémy v Itálii, jelikož zde působila silná antipatie mezi levicovými a pravicovými stranami. Představitelé pravicových stran byli přesvědčeni, že členové parlamentu z jihu Itálie a Sicílie vděčí za své zvolení volebním machinacím – uplácení stoupců a zastrašování opozice – a spolupráci s mafii. Na druhé straně levicové strany chápaly reprezentanty pravice jako naduté, pokrytecké jedince opomíjející jih Itálie. V době vlády pravicových stran byla vytvořena komise, jež se měla zabývat otázkou kriminality a organizovaného zločinu na Sicílii. Zjištění tohoto orgánu, ale nepřinesla výrazné změny, jelikož roku 1877 se k moci dostala levicová koalice, do níž vstoupili též sicilští členové parlamentu. Vzniklá koalice začala vylučovat a škrtnat členy opozice z volebního seznamu a na jejich místa dosazovala přátelsky nakloněné kandidáty. Společnost stejně jako v předchozích letech byla rozhněvána kriminalitou, a proto tažení proti zločineckým uskupením podobající se mafii pokračovalo – jedno z prvních tažení proběhlo kolem roku 1878 pod vedením prefekta policie Antonia Malusardiho –, ale co se skrývá za označením mafie zůstávalo nadále nejasné a mnoho významných členů mafie se vyhnulo represím pokud měli správné politické zázemí. V 70. letech je možné pozorovat způsob jakým se mafie zapojila do politického dění na Sicílii – nerozhodovala o bodech politických programů, neusilovala o změnu italské politiky, jediné o co se skutečně snažila bylo přizpůsobení se nově vzniklé situaci a uzavření výměnných obchodů s politiky bez ohledu na jejich politickou příslušnost. Jedinci, kteří neměli správné politické přátele odcestovali ze Sicílie do USA – jednalo se o jednu z prvních imigračních vln, která byla vyvolána tažením proti mafii v letech 1877–1878.⁴⁴

Rozšíření volebního práva z roku 1882 přineslo zájemcům o politickou kariéru možnost získat podporu voličů pomocí mechanismu laskavostí – jedinec přijde za

⁴³ DICKIE, *Cosa Nostra*, s. 62.

⁴⁴ Tamtéž, s. 67–78. *Mafia Monograph Part 1 of 4*, online archiv FBI, s. 54–55. Dostupné z: <http://vault.fbi.gov/Mafia%20Monograph/Mafia%20Monograph%20Part%201%20of%204/view> (20. února 2014).

politickým kandidátem, jehož požádá o pomoc, za kterou bude žádat politickou podporu. Dickie John charakterizoval tento princip takto: „*Volební hlasy se zkrátka vyměňují za laskavosti. Politici a státní úředníci přidělují zdroje – jako zaměstnání, dodavatelské smlouvy, licence, peníze, granty – a soukromě je znovu investují v rámci svých osobních podpůrných sítí či své klientely.*“⁴⁵ Princip udílení laskavostí za politickou podporu, klientelismus nebo korupce neznamenají to samé co mafie, a je možné jej pozorovat u jiných kriminálních organizací. Jako příklad jedince, jenž měl zájem o politiku, spolupracoval s mafií a uděloval laskavosti, byl don Raffael Palizzolo. Jedinci, kteří získali volební právo a nežádali některého z kandidátů o laskavosti, byli nuceni k volbě správných kandidátů pomocí výhrůzek ze strany mafie.⁴⁶

V 90. letech 19. století čelila mafie největšímu ohrožení od svého vzniku. Itálie se nacházela v komplikované situaci – hrozilo zhroucení finančního systému v důsledku krachu bank a recesi v hospodářství –, kterou měl stabilizovat předseda vlády generál Luigi Pelloux, jenž si získal nepopularitu balíčkem autoritativních reforem – omezení svobody tisku, zákaz odborů ve veřejných službách, držení podezřelých v domácím vězení bez rozhodnutí soudu. Pelloux byl též pověřen úkolem potlačení korupce na Sicílii, a proto roku 1898 jmenoval nového policejního velitele v Palermu, jímž se stal zkušený Ermanno Sangiorgi. Sangiorgi vypracoval mezi listopadem 1898 a lednem 1900 zprávu o rozsahu 485 stran,⁴⁷ obsahující řadu důležitých informací – organizačním rozdělení sicilské mafie na osm klanů,⁴⁸ jména a osobní informace o členech klanu, iniciačním rituálu, obchodních metodách, ale též poznatky z vyšetřování záhadné vraždy⁴⁹ z roku 1897 v oblasti Conca D’Oro –, jež se stala důležitým dokumentem pro přípravu soudního procesu. Sangiorgi se během svého vyšetřování snažil získat svědky, kteří by byli ochotni svědčit proti mafií, ale v tomto bodě se mu moc nedařilo, jelikož mafie případným jedincům ochotným spolupracovat s policií vyhrožovala. Přesto se mu roku 1899 podařilo získat jednoho z prvních *pentitů*, který poskytl potřebné informace – hovořil o válce mezi mafií probíhající v letech 1897–1899 o citrusové háje v Conca d’Oro, což mu umožnilo poukázat na to, že se nejedná o chaotické střety oddělených gangů, ale o sváry v rámci jedné organizace. Sangiorgi využil situace, která se mu

⁴⁵ DICKIE, *Cosa Nostra*, s. 96.

⁴⁶ Tamtéž, s. 95–97. *Mafia Monograph Part 1 of 4*, online archiv FBI, s. 56. Dostupné z: <http://vault.fbi.gov/Mafia%20Monograph/Mafia%20Monograph%20Part%201%20of%204/view> (20. února 2014).

⁴⁷ DICKIE, *Cosa Nostra*, s. 100.

⁴⁸ Tamtéž.

⁴⁹ Vraždu italské noviny označily jako „případ čtyř nezvěstných mužů“. Tamtéž, s. 103.

naskytla v noci z 27. na 28. dubna 1900, kdy provedl zátah proti členům mafie jmenovaným ve zprávě. Pro dosažení úspěchu bylo nutné, aby Sangiorgi získal politickou podporu, a proto se snažil, aby se jeho zpráva dostala do rukou generála Pelloux. Veškeré snahy byly narušeny v průběhu druhé poloviny roku 1900, kdy se ekonomická situace v Itálii stabilizovala a krize minulých let začala postupně odeznívat. Pelloux proto odstoupil, a současně byla ustanovena nová liberálnější vláda. První nesouhlasné projevy se zprávou se projevovaly v podobě odkládání soudního procesu, který byl nakonec zahájen až v květnu 1901. Nesympatie s vyšetřováním Sangiorgiho se projevíly také v počtu obžalovaných členů mafie – ze stovek zatčených bylo obžalováno jen 89 mužů –,⁵⁰ kdy většina byla propuštěna z vazby pro nedostatek důkazů. Další komplikaci při soudu představovali svědci, kteří najednou odmítali vypovídat. Nakonec bylo odsouzeno pouze 23 členů mafie,⁵¹ kteří byli odsouzeni za zločinné spolčení.⁵²

Jako vhodný příklad působení mafie v oblasti soudů může posloužit příběh první významné oběti mafie markýze Emanuela Notarbartolo di San Giovanni – v 70. letech 19. století starosta Palerma, a prezident banky Banco di Sicilia –, který byl zavražděn mafii roku 1893, poté co zahájil vyšetřování korupce mezi celníky a hledal důvody bankrotů zákazníků banky. Během svého pátrání odhalil řadu nesrovnalostí a spolupráci banky se členy mafie, výsledkem jeho snahy bylo odvolání z postu prezidenta banky. Notarbartolo dlouhou dobu mlčel o svých výsledcích vyšetřování, ale nakonec roku 1893 odeslal dopis popisující nezákonné manipulace s kapitálem banky a jmenující hlavní podezřelé⁵³ ministrovi financí. Za tento dopis zaplatil roku 1893 životem při cestě vlakem z Termini Imprese do Palerma. Až o sedm let později došlo k soudnímu řízení, jež rozštěpilo sicilskou společnost a šokovalo veřejnost po odhalení vztahu mafie s politiky, soudními úředníky a policií. První fáze soudního procesu probíhala v Palermu, odtud bylo přelíčení přesunuto do Milána – důvodem bylo podezření, že dochází k zastrahování svědků, a že vyšetřující soudci zatajují důkazy –, kde mezi svědky vystoupil syn zavražděného Leopold Notarbartolo, který během své výpovědi prohlásil: „*Věřím, že vražda byla krevní mstou a že jediný muž, který mého otce nenáviděl, je Raffaele Palizzolo, člen parlamentu. Obviňuji ho, že byl podněcovatel*

⁵⁰ DICKIE, *Cosa Nostra*, s. 124.

⁵¹ Tamtéž, s. 126.

⁵² Tamtéž, s. 98–127. DICKIE, *Pokrevní bratrstvo*, s. 222–223.

⁵³ Hlavní odpovědnost za machinace měl nést Raffaele Palizzolo, jenž kontroloval mafii v městě Caccamo. Byl také jedním z guvernérů banky a poslancem italského parlamentu, kde hlasoval pro podporu vlády, které byla právě u moci. Finance banky užíval pro soukromé potřeby svých přátel, zkorumpování úřadů nebo podplácení voličů. BOUČEK, s. 68.

*zločinu a že si najal tyto i další nájemné vrahy.*⁵⁴ Celý soudní proces byl ještě několikrát přeložen a doprovázen obvyklými jevy, které se objevily při procesech s mafií v minulých letech – svědci ztráceli paměť a odvolávali své výpovědi, obvinění byli propouštěni na základě nedostatku důkazů apod. Palizzolo byl na základě rozsudku z roku 1902 odsouzen na 30 let vězení⁵⁵ – rozsudek vinen rozdělil italskou společnost, a některé politické frakce usilovaly o změnu rozsudku –, ale o rok později byl soudní proces obnoven a roku 1904 byl Palizzolo propuštěn pro nedostatek důkazů. Předtím než byl Palizzolo propuštěn byla vydávána díla, která psali jedinci najatí mafií – právníci nebo spisovatelé –, kteří záměrně rozšiřovali o mafii nepravdivé informace. I po tomto procesu nadále zůstávalo ve společnosti mnoho předsudků a mafie byla nadále považována za problém zaostalého jihu Itálie.⁵⁶

Na počátku 20. století došlo v Itálii k výrazným změnám, jako bylo přebudování bankovního systému, industrializace severozápadu země, orientování politiky na reformy, budování elektrických tramvají, obchodních domů nebo biografů, růst gramotnosti a volebního práva – roku 1913 mohli volit všichni dospělí muži. Nová situace přinutila sicilskou, ale také neapolskou a kalábrijskou mafii k tomu, aby se naučila pohybovat v novém demokratičtějším prostředí.⁵⁷

1.2. Camorra

Camorra nebo-li neapolská mafie se od kalábrijské 'Ndranghety a sicilské Cosy Nostry odlišuje v několika bodech, jedním z nich je problematika pojmenování – již od počátku svého vzniku byla nazývána Camorrou. Druhou odlišností je povědomí neapolské společnosti o její existenci, které mělo, mimo jiných faktorů, za následek její odlišnou historii a vývoj. Camorra navíc během let opustila princip iniciačního rituálu a nelze ji tedy chápat jako Ctihodnou společnost, jelikož jako taková zanikla roku 1912.⁵⁸ Od této doby se již nejedná o jednotnou strukturovanou organizaci, ale spíše o jakousi organizaci tvořenou různými gangy, které vznikají, zanikají a spojují se, aby zanikly z důvodů vzájemné války nebo policejního zásahu – což způsobuje nestálost

⁵⁴ DICKIE, *Cosa Nostra*, s. 135.

⁵⁵ Tamtéž, s. 146.

⁵⁶ BOUČEK, s. 67–68. DUYZINGS, s. 105–106. DICKIE, *Pokrevní bratrstvo*, s. 228–244.

⁵⁷ DICKIE, *Pokrevní bratrstvo*, s. 214–215.

⁵⁸ Oslabení a změna organizace Camorry roku 1912 vyvolala zdání, že Camorra jako taková zanikla. K podobnému chybnému předpokladu došlo v době vlády fašismu, kdy Mussolini zahájil svou kampaň boje proti organizovanému zločinu. Přesvědčení o vymýcení mafie posílil také Eric Hobsbawm ve své knize *Primitive Rebels* z roku 1959. BEHAN, Tom, *The Camorra. Political Criminality in Italy*, Routledge 2005, nestránkováno.

neapolského podsvětí. Camorra je pravděpodobně mafií, která se od svého vzniku do současné podoby nejvíce proměnila. Bahan ji ve své monografii *The Camorra: Political Criminality in Italy* charakterizuje jako městskou kriminální organizaci založenou na nezaměstnaných nebo levné pracovní síle⁵⁹ – jedná se o záležitost posledních několika desítek let. Systém najímáním těchto vrstev společnosti na vykonání některých pohledávek Camorry ztěžuje práci bezpečnostních orgánů při jejím sledování a předvídání jejích kroků. Klany Camorry jsou ale nadále organizované – v čele stojí charismatický boss, pod nímž jsou další hodnosti a specializované role (oblastní šéfové, zabijáci, překupníci drog, ...), které sám určuje – a společně vytvářejí jakýsi Systém (tak jej nazývají lidé uvnitř). Odlišné je v této organizaci také postavení ženy, jež je kromě mateřské role také podnikatelkou, která v případě zabití nebo zatčení bosse zaujme jeho místo. Zaměření pozornosti na Cosu Nostru Camoře umožnilo zůstat ve stínu a nepovšimnutou, což ji dovolilo rozšířit svůj vliv na obchod s pirátskými DVD, napodobeninami luxusních kabelek a značkového oblečení, narkotiky, zbraněmi, a navíc se jí podařilo infiltrovat do stavebního průmyslu v Neapoli a Kampánii.⁶⁰

1.2.1. Původ, pojem, iniciační rituál a struktura

Pokud se chceme věnovat studiu otázky původu Camorry, pak zjistíme, že odpověď na tuto otázku není jednoduchá, jelikož se setkáme s několika teoriemi. Jednou z nich je názor, že počátky Camorry sahají do období 16. či 17. století, a že její členové jsou potomky španělské tajné společnosti zvané Garduña,⁶¹ která se na území Neapole mohla dostat – deportacemi španělských zločinců – v době nadvlády Španělů nad tímto městem.⁶² Jiná teorie vychází z přesvědčení, že členové Camorry mohli být novým typem takzvaných *lazzaroni*,⁶³ neboť s tím jak se Neapol začala rozrůstat a bohatnout, měnil se také způsob kriminality. Hlavní rozdíl mezi jedinci zvanými *lazzaroni* a *camorristi* byl v jejich působení – *lazzaroni* pracovali jako jedinci, kdežto

⁵⁹ Tyto volné a rozvětvené vazby poskytují ochranu v případě zatčení, jelikož zatčený ohrozí jen lidi ve svém okolí a ne celou strukturu. Camorra pro své činnosti také najímá mládež nebo levnou pracovní sílu – nejsou přijati do Camorry –, kteří nevědí pro koho pracují. SAVIANO, Roberto, *Gomora. Osobní výpověď o ekonomické moci a brutální rozpínivosti neapolské Camorry*, Praha 2012, s. 48, 62-63, 29.

⁶⁰ ABADINSKY, Howard, *Organized Crime*, 2009, s. 150–151. DICKIE, *Pokrevní bratrstvo*, s. 5, 17–18.

⁶¹ Tajná španělská společnost založená 1417, která se specializovala na vraždy, loupeže a únosy na objednávku. John Dickie hovoří o tom, že nejnovější výzkumy poukazují na to, že tato společnost byla vymyšlená. DICKIE, *Pokrevní bratrstvo*, s. 73.

⁶² Stoupenci této teorie jsou Silvio Spaventa a Marco Monnier. Teorie o španělském původu, ale není příliš pravděpodobná a může být příkladem příběhu, který si Camorra vymyslela sama. Tamtéž, s. 72–74.

⁶³ Pojem označující velmi chudé zloděje. BEHAN, s. 9.

camorristi spolu vzájemně spolupracovali a fungovali jako skupina. Nejpravděpodobnější odpovědí na otázku vzniku Camorry, ke které se kloní většina odborníků, je že vyrostla z neapolské společnosti na přelomu 18. a 19. století. Pro tento názor hovoří důkazy potvrzující působení malých kriminálních skupin v Neapoli, které vznikaly mezi městskou chudinou. Nebyly ale vedeny žádné přesné záznamy, na jejichž základě by bylo možné zkoumat, o jaký typ organizace se jednalo a zda z některé z nich vznikla Camorra.⁶⁴

Není tedy ničím překvapivé, že existuje také několik teorií zabývajících se otázkou původu samotného slova Camorra. První oficiální užití tohoto pojmu bylo zaznamenáno v královském oběžníku z roku 1735, který legalizoval založení devíti heren v Neapoli, včetně herny zvané ‚Camorra avanti palazzo‘.⁶⁵ V tomto kontextu má pojem Camorra vycházet ze spojení slov *la morra*⁶⁶ označující neapolskou pouliční hru, a *capo*, který měl na starost organizaci a sázky této pouliční hry, a byl tedy nazýván *capo della morra*. Jiný výklad hovoří o tom, že slovo Camorra popisovalo vydírání, které bylo charakteristickou činností jedinců označovaných pojmem *camorristi*.⁶⁷

Záznamy o iniciačním rituálu neapolské mafie pocházejí z období 40. či 50. let 19. století – mezi italskými mafiemi, které jsou v této práci zmiňovány, se jedná o rituál nejstarší. Nebylo neobvyklé, pokud bylo na kandidátovi pro přijetí žádáno, aby někoho zavraždil popřípadě někomu z nepřátel Ctihodné společnosti pořežal obličej břitvou – jizvy byly jistou formou trestu a v neapolských slumech dokladem moci. Poté, co se usoudilo, že je kandidát připraven pro přijetí, složil přísahu nad zkříženými dýkami, a následně musel svést boj se členem Camorry nebo jiným kandidátem o členství. Vzhledem k tomu, že se jednalo o symbolický souboj, byly čepele dýk obvykle obaleny látkou nebo provazem tak, aby vyčníval jen hrot, kterým bylo povoleno útočit jen na paže. Poté, co došlo k prvnímu zásahu, byl souboj ukončen – cílem nebylo protivníka zabít či zmrzačit. Nového člena následně čekalo objetí od ostatních camorristů a nejnižší hodnost *picciotto di sgarro* (hoch připravený k boji) v hierarchii této Ctihodné společnosti. Souboj na nože byl pro Camorru velmi důležitý a doprovázel každé povýšení do nové hodnosti, například *picciotto di sgarro* mohl po svedení dalšího

⁶⁴ BEHAN, s. 9.

⁶⁵ Nacházela se před Královským palácem na Piazza del Plebiscito, kde působila po několik století. Taméž, s. 10.

⁶⁶ Hra určená pro dva hráče, která by se dala přirovnat ke hře Kámen, nůžky, papír, ale s tím rozdílem, že na místo kamene, nůžek nebo papíru hráči ukáží odlišný počet prstů. Hráč, který uhádne počet prstů svého soupeře vítězí, číslo ale musí říci těsně před tím než budou pěsti s počtem prstů otevřeny. Tamtéž, s. 9–10.

⁶⁷ LONGRIGGOVÁ, Clare, *Ženy mafiánů*, Praha 1998, s. 19.

souboje postoupit do hodnosti *camorrista* – stát se *camorristou* znamenalo získat přístup k většímu podílu na ziscích ze zločinu.⁶⁸

Silvio Spaventa během svého vyšetřování v 60. letech 19. století zjistil, že v Neapoli měla Camorra několik poboček (rodin) – jedna pro každou ze 12 čtvrtí města. V čele každé pobočky stál *capocamorrista*⁶⁹ – volen svými kolegy – po jehož boku stál *contarulo* neboli účetní, který se měl starat o finanční otázky společnosti. Všech dvanáct *capocamorristů* tvořilo radu, v jejímž čele stál jeden ze zvolených *capocamorristů* – dohlížel na činnost celé Ctihodné společnosti –, a jejíž hlavní funkcí bylo udržovat mír a urovnávat spory mezi jednotlivými rodinami. Každá rodina byla rozdělena na části zvané *paranze*, v jejichž čele stál *caporegime*.⁷⁰ Charakteristickým rysem hierarchie Camorry je princip využívání, při němž výše postavení jedinci využívají mladší kolegy, kteří tento systém přijímají, jelikož doufají, že jednoho dne dosáhnou vyššího postu. Jako příklad tohoto využívání lze uvést odhodlání *picciotti di sgarro* přijmout na sebe vinu za těžký zločin spáchaný některým z výše postavených členů společnosti.⁷¹

1.2.2. Vývoj

Počátek vývoje neapolské Camorry začal ve vězení, ve kterém se postupně vyvíjela a zdokonalovala své metody, aby se v průběhu 19. století mohla proměnit v tajnou společnost, jež si vybudovala pevné postavení i mimo něj. Williama Ewarta Gladstonea, který 1851 navštívil neapolské věznice, šokovala zdejší situace, jelikož zde byli smícháni političtí a kriminální vězni, kteří si vše řídili sami. William E. Gladstone o situaci ve věznici napsal toto: „*Jde o jakési samosprávné společenství, přičemž hlavní autoritu představují gamorristé, muži nejproslulejší neohroženou zločinností.*“⁷²

První oficiální zprávy hovořící o Camoře jako organizaci pochází z roku 1820. Tyto dokumenty mimo jiné poukázaly na kvalitativní změnu, při níž se Camorra a její členové *camorristi* proměnili z lokálních gangů zaměřujících se na krádeže a vydírání na uskupení s pevnou strukturou a jistým typem hierarchie. Informace o metodách užívaných vězeňskou Camorrou poskytují memoáry *Politické věznice a žaláře* od

⁶⁸ DICKIE, *Pokrevní bratrstvo*, s. 17, 71.

⁶⁹ Některé zdroje uvádějí označení *capofamiglia*. SOUTHWELL, David, *Historie organizovaného zločinu. Pravdivý příběh o tajemstvích dnešního podsvětí*, Praha 2009, s. 14.

⁷⁰ V Sicilské mafii je tento post označován pojmem *capodecina* nebo jen *capo*. PURCELL, Mick, *New York Camorra*, American Organized Crime. Dostupné z: <http://www.mobsters.8m.com/camorra.htm> (5. února 2014).

⁷¹ DICKIE, *Pokrevní bratrstvo*, s. 71–72. SOUTHWELL, s. 14.

⁷² DICKIE, *Pokrevní bratrstvo*, s. 34.

Sigimonda Castromediano, vévody z Marocina, markýze Caballina a pána sedmi hrabství, který seznamuje čtenáře s poměry ve věznici Castello del Carmine, v níž byl sám v letech 1851–1860/1861 uvězněn. Castromediano ve svých memoárech vypráví o tom, že krátce poté, co byl uveden do cely, jej oslovil muž titulující se jako šéf vězeňské Camorry, který jej informoval o svých vazbách na žalářičky a jejich nadřízené,⁷³ vyvázal Castromediana z jakýchkoliv povinností vůči Camoře a navrátil mu peníze, které mu byly zabaveny při příchodu do věznice. Tímto přátelským vystupováním šef Camorry sledoval vlastní cíl, jímž bylo placení výpalného – ochrana, jídlo, olej do lampy pro panenku Marii nebo pronajmutí podlahy na spaní –, které bylo ve vězeňském žargonu označováno pojmem *pizzo*. Tento systém, který zajistil Camoře silné postavení ve vězení, popsal Marco Monnier⁷⁴ takto: „*Vězeň neměl povoleno jíst, pít, kouřit nebo provozovat harazd bez souhlasu camorristy. Camorristovi musel odevzdávat desetinu ze všech svých peněz, které mu byly posílány, a musel platit za právo nakupovat a prodávat, stejně jako za základní i nadstandardní věci. Musel dokonce zaplatit za získání rady. Musel platit, i když byl chudý a nahý stejně jako zdi jeho cely, byl nucen zbavit se všeho co měl. Ti, kteří odmítli přijmout toto postavení riskovali, že budou ubiti k smrti.*“⁷⁵ Smrt nebyla jediným trestem, který mohl odporující nebo stěžující si jedince potkat, mezi další tresty patřily urážky, bití nebo pořezání břitvou.⁷⁶ V memoárech se čtenář mimo jiné také dozví, že Camorra sama sebe nazývala Ctihodnou společností, jež trestala zrádce na základě výnosů svých soudů, které se nezabývaly otázkou spravedlnosti ale cti, kterou v chápání Camorry představovala především povinnost chránit své kolegy za jakoukoli cenu. Memoáry také poskytují informace o tom, že Camorra podporovala hazard a pití alkoholu. Vévoda po svém propuštění navštívil několik dalších věznic, v nichž si všiml několika prvků –

⁷³ Uplácení představitelů vězení dávalo Camoře volnost, kterou potřebovala ke své činnosti. Navíc jí to také umožnilo nosit vlastní oblečení, spát v oddělených celách, jíst lepší stravu, mít přístup k lékům, dopisům, knihám nebo balíčkům pro vězně. Tím měla Camorra pod kontrolou proudění produktů dovnitř a ven z věznice. Camorra si tím vytvořila obchodní model, kdy na jedné straně vybírala daně a na druhé straně kontrolovala obchodování s kontrabandem. Na podobném principu funguje současná Camorra, která místo řešení otázky, kam umístit slavník, řeší otázku podílů na velkých veřejných stavebních zakázkách, a produkty pašované do věznice nahradila pašováním drog. DICKIE, *Pokrevní bratrstvo*, s. 42.

⁷⁴ Marco Monnier roku 1862 napsal zprávu v níž, hovořil o roli žen v Camoře. „*Manželka uvězněného camorristy zaklepala u dlužnickových dveří a bez nejmenších obtíží obdržela požadovaný obnos. Před touto zločineckou sukní se třásl i nejdrsnější obyvatel. Dobře věděli, že dříve nebo později jejího manžela propustí z vězení a pak se s klackem v ruce zeptá, proč nezaplatili. Camorristova žena zastupovala moc a dovedla toho využít.*“ LONGRIGGOVÁ, s. 58.

⁷⁵ BEHAN, s. 13.

⁷⁶ Vévoda Sigimondo Castromediano podává svědectví o muži, kterému byly opařeny ruce za to, že se opovážil stěžovat si písemnou formou na poměry ve vězení státním úřadům. DICKIE, *Pokrevní bratrstvo*, s. 37.

camoristé v různých krajích nosili různé oblečení a toho, že mezi nimi fungovala současně rivalita a jistý typ loajality.⁷⁷

To, co ale vévoda nemohl zaznamenat, byly první kroky Camorry mimo vězeňský systém. Rozšíření vlivu za brány vězení umožnila Camoře situace v Neapoli, ve své době jednoho z největších měst Itálie, která byla sužována bídou – čtvrtě Porto, Pendino, Marceto a Vicaria tvořily takzvané chudinské město – a velkou kriminalitou. Policie – členy tvořily také nejobávanější zločinci nebo camorristé, které obyvatelé Neapole nazývali *feroci* (zuřivci) – se snažila udržet pořádek tím, že začala spolupracovat se zločineckými vrstvami. Spolupráce a zapojení zločineckých živlů do policie neumožnilo vytvořit pořádek, jelikož byli tito jedinci loajálnější ke zločineckým organizacím než k policejním orgánům. Jakmile se Camoře naskytla možnost rozšířit svůj vliv mimo věznice, neváhala a zaměřila se na získání peněz od kohokoli za cokoli a v největší možné míře pomocí vydírání. Camorra získávala své bohatství z hazardních her, loupeží – žádala podíl z každého lupu – a prostituce, vydělávala peníze také na poplatcích za zboží procházející přístavem a městskými branami, a prodávané na tržištích. Částka, kterou vybírala, tvořila 10 %⁷⁸ z celkové ceny zboží.⁷⁹

K silnému postavení Camorry přispěly události z období revoluce 1860. Po obsazení Palerma v červnu 1860 František II. vydal výnos, že Království obojí Sicílie přestane být absolutní monarchií a přijme ústavní politiku – doufal, že mu to umožní zůstat u moci. V Neapoli ale došlo k nepokojům, jimž policie nemohla čelit, a které přispěly k zániku neapolského policejního sboru. Předtím než policejní sbor zanikl, jmenoval František II. nového policejního prefekta Liboria Romana, jenž zahájil svou iniciativu spoluprací s Camorrou, které nabídl možnost se rehabilitovat tím, že nahradí policii.⁸⁰ Členové Ctihodné společnosti neváhali a nabídku přijali. Ochota vlastenců – někteří navázali vztahy s camorristy během svého pobytu ve vězení – ke spolupráci s Camorrou mohla být ovlivněna poučením se z předchozího vývoje, jelikož proto aby bylo možné v Neapoli zavést změny, bylo nutné mít pod kontrolou ulice. Camorra byla

⁷⁷ DICKIE, *Pokrevní bratrstvo*, s. 31–44.

⁷⁸ BEHAN, s. 15.

⁷⁹ Tamtéž. DICKIE, *Pokrevní bratrstvo*, s. 45–48.

⁸⁰ Na otázku proč byl Romano ochoten spolupracovat s Camorrou nabízí Marco Monnier několik možných odpovědí – Romano mohl Camorru chápat jako primitivní sektu, kterou se mu podaří nasměrovat k humanitním cílům, Camorra mu mohla vyhrožovat, že pokud její členové nebudou naverbováni k policii rozpoutají v ulicích anarchii, mohla mu vyhrožovat smrtí nebo s ní mohl spolupracovat již od svého pobytu ve vězení. John Dickie se kloní k poslednímu názoru, že Romano spolupracoval s Camorrou již od začátku. DICKIE, *Pokrevní bratrstvo*, s. 61–63.

vhodným kandidátem, který mohl zajistit podporu mas – spolupráce samozřejmě nebyla zadarmo a Camorra v tomto spojení hledala výhody pro sebe.⁸¹

Prvním, kdo se měl pokusit odstranit moc Camorry, byl Silvio Spaventa, který zahájil svůj boj proti Camoře 16. listopadu 1860 čistkami v policejním sboru a propouštěním zkorumpovaných dozorců ve věznicích. Jeho postupy se, ale nesetkaly s podporou veřejnosti, která dala najevo svůj odpor v podobě pouliční demonstrace, jež se odehrála v lednu 1861, a která byla doplněna peticí volající po jeho odvolání. V dubnu 1861 byl Spaventa pověřen úkolem odhalit, jak Camorra funguje. Během svého vyšetřování zjistil, že v Neapoli má Camorra několik poboček – jedna pro každou ze 12 čtvrtí města –, moc je soustředěna ve 4 chudinských čtvrtích, poskytl také informace o její hierarchii, iniciačním rituálu nebo pravidlech pro přijetí. Spaventa musel nakonec odstoupit v souvislosti s aférou, která jej vinila ze spolupráce se zločinci.⁸² V 60. letech 19. století camorristé využili možnosti spolupráce s méně zásadovými politiky, a problémů, ve kterých se Itálie nacházela v období zvaném risorgimento. Camorra, která dříve byla vězeňskou společností se postupně propracovávala na vyšší příčky společenské struktury.⁸³

Období 70. a 80. let 19. století se neslo ve znamení zlepšení vzájemných vztahů mezi levicovou vládou a členy Ctihodných společností – Camorra a Sicilská mafie. Camorra se v tomto období začala těšit politické ochraně a výměnou za ní zajišťovala politikům potřebné hlasy nebo pořádala různé demonstrace, které jim mohly zajistit podporu. Situace se změnila na přelomu 80. a 90. let 19. století, kdy Sangiorgi po svém přeložení z Milána zahájil tažení proti neapolské Ctihodné společnosti – nejvyšším bossem v této době byl Ciccio Cappuccio. V době působení Sangiorgiho v Neapoli došlo roku 1893 k demonstraci drožkářů – vyvolal ji návrh na rozšíření městského tramvajového okruhu, který by ohrozil živnost drožkářů –, jež 22. srpna 1893 přerostla v násilný pouliční protest. Do stávkový se zapojila také Camorra, aby hájila zájmy svých politických přátel, kteří doufali, že stávka povede k tomu, že neapolská vláda získá

⁸¹ DICKIE, *Pokrevní bratrstvo*, s. 52–60. BEHAN, s. 17–18.

⁸² Kariéra Spaventy ale neskončila, jelikož se roku 1862 stal náměstkem vnitra v Turíně, kde pokračoval ve sbírání informací o Camoře. Usiloval o to, aby problematika Camorry spadala do kompetence nově vzniklé parlamentní komise, která vydala roku 1863 drakonický zákon, jenž umožňoval uložit trest nuceného pobytu – trestanecká kolonie nebo některý ze skalnatých ostrůvků u italského pobřeží. Díky působení Spaventy se na seznamu internovaných jedinců objevili i členové Camorry, kteří se ale opět rychle přizpůsobili nově vzniklé situaci a využili ji k tomu, aby mohli přetvářet mladší spoluvězně. DICKIE, *Pokrevní bratrstvo*, s. 80–81.

⁸³ Tamtéž, s. 64–81. BEHAN, s. 19.

ústupky na Římu ve svůj prospěch.⁸⁴ Demonstrace byly ukončeny na základě dohody a podvodu,⁸⁵ za nimiž stál Alberto Casale – pravděpodobně se podílel na organizaci stávků a podporovala je Camorra. Tyto události měly za následek čistky na policejním ředitelství a převelení Sangiorgiho do Benátek.⁸⁶

Stejně jako v Palermu tak i v Neapoli došlo v 90. letech 19. století k boji proti korupci a organizovanému zločinu. Výsledkem této kampaně bylo rozpuštění neapolské městské rady, rezignace Alberta Casale a zahájení vyšetřování korupce v městském zastupitelstvu pod vedením Giuseppe Sareda. Bádání ukázalo, že více jak polovina zaměstnanců městského zastupitelstva neměla potřebné vzdělání a kvalifikaci. Serado vypracoval zprávu, jejímž výsledkem byl proces, při němž bylo odsouzeno 12 lidí⁸⁷ včetně Alberta Casale. Saredo ve své zprávě mimo jiné napsal: „*Původní nízká Camorra ovládala v éře ponížení a poddanosti chudou lůzu. Pak povstala vysoká Camorra, kterou tvoří nejprohnanější a nejnestydatější členové střední třídy. Ti žili z obchodních a stavebních zakázek, politických schůzek a zastupitelské byrokracie. Tato vysoká Camorra uzavírá dohody a kšeftuje s Camorrou nízkou, s níž směřuje sliby za služby a služby za sliby. Vysoká Camorra pohlíží na státní byrokracii jako na jakési pole, které musí sklídit a využívat. Jejimi nástroji jsou vychytralost, drzost a násilí. Její síla vychází z ulic. A právem je považována za nebezpečnější, neboť tím že dala vzniknout režimu založenému na zavražďování, obnovila tu nejhorší podobu despotie. Svobodnou vůli nahradila Camorra poplatky, zrušila individuality a svobodu a pošlapává zákon i důvěru veřejnosti.*“⁸⁸ Na počátku 20. století se vytrácí rozhořčení ohledně korupce a organizovaného zločinu, což vedlo k tomu, že Seradovo vyšetřování již nevyvolávalo silné reakce u veřejnosti.⁸⁹

Výraznou změnu v postavení neapolské Ctihodné společnosti přinesl proces Cuocolo⁹⁰ probíhající v letech 1906–1912. Hlavním podezřelým byl Enrico „Erricone“ Alfano – boss čtvrti Vicaria a nejvyšší šéf Ctihodné společnosti neapolské, který během

⁸⁴ Vláda v Neapoli nesouhlasila s přidělením zakázky na rozšíření tramvajové sítě belgické firmě. Dále se také obávala převzetí dohledu nad revitalizačním programem spuštěným po epidemii cholery z roku 1884. DICKIE, *Pokrevní bratrstvo*, s. 159.

⁸⁵ Bylo dohodnuto, že bude omezen jízdní řád tramvají, a že k rozšíření tramvajové sítě nedojde. O několik týdnů později, ale došlo ke zrušení dohody a obnovení původních zájmů na rozšíření tramvajové sítě. Později vyšlo najevo, že Alberto Casale přijal od belgické tramvajové společnosti úplatek, z něhož získali část také camorristé. Tamtéž.

⁸⁶ BEHAN, s. 20 – 21.

⁸⁷ DICKIE, *Pokrevní bratrstvo*, s. 247.

⁸⁸ Tamtéž.

⁸⁹ Tamtéž, s. 245–249.

⁹⁰ Proces je pojmenován podle jedné ze zavražděných obětí Gennara Cuocola. Tamtéž, s. 252.

svého výsledku roku 1911 popíral, že by byl členem takzvané Camorry. Veřejnost průběh procesu sledovala a rozdělila se na několik názorových proudů. Jeden z nich zastával názor, že je Enrricone nevinný, druhý byl přesvědčen, že je Enrricone vinný. Třetí skupina požadovala rázný útok proti camorristům bez ohledu na právo. Proces měl za následek rozvolnění vztahů mezi Camorrou a jejími politickými přáteli, kteří v minulých letech užívali jejich služeb k získání politické podpory. Nyní, když veřejnost volala po potrestání zločinu, byli ochotni tyto vztahy opustit. Kauza Cuocolo měla také dopad na chování členů Camorry, kteří změnili svůj způsob oblékání – již nenosili kalhoty do zvonu, výrazné vesty, ulíznuté vlasy apod. –, zakrývali svá tetování a maskovali se mezi lidmi z vyšší společnosti.⁹¹ Camorra během procesu využila nepříznivé situace v Neapoli – chudina byla na okraji bídy a byla závislá na loterii, střední třída byla závislá na jisté míře luxusu, který ji odděloval od nižších vrstev, vyšší vrstvy byly závislé na sázení a půjčování. Každý byl ochotný přijmout úplatek, za který poskytl falešné svědectví, které komplikovalo průběh vyšetřování. Erricone byl nakonec 8. července 1912 uznán vinným. Kauza Cuocolo oslabila Camoru v Neapoli tak silně, že informace o Camoře v následujících letech téměř vymizely. Tohoto cíle ale bylo dosaženo chaotickou cestou a pochybnými metodami, kauza samotná navíc nepřinesla žádné výrazné ponaučení a nadále se řešily otázky jak zacházet s přeběhlíky, jak věřit jejich informacím, jak kvalitně získávat důkazy apod. Tyto otázky podkopávaly možnosti boje proti organizovanému zločinu v jižní Itálii.⁹²

Změnu, ke které došlo po kauze Cuocolo zaznamenal agent Ludovik Simonetti – působil 4 roky ve čtvrti, již kontroloval Enrricone –, který se zabýval otázkou fungování Ctihodné společnosti. Vysvětloval, že Camorra z minulých let fungovala na dvou principech, na rozdělování zisků ze zločinu mezi členy a na principu omerty, který po roce 1912 zanikl. Simonetti charakterizoval nově vzniklou situaci takto: „*Dnes získává kořist ten, kdo čin spáchal, nikoliv kolektiv. S výjimkou řídkého případu, kdy se některému ráznějšímu bossovi podaří vymoci si úplatek. V podsvětí už nevládne tak slepá poslušnost jako dříve.*“⁹³ Ctihodná společnost ztratila schopnost vymáhat úplatky, které ji v minulosti umožňovaly dohlížet na drobné zločince, danit zločin, a stala se zranitelnější vůči rivalitě v podsvětí. Camorristé se ale nadále uznávali a v každé části

⁹¹ Tyto mimikry umožnily camorristům získat důvěru a dostat se do přízně členů vyšší společnosti, aby poté co byli pozváni do domu mohli zjistit, co je možné ukradnout. Takovým příkladem může být Gennaro Cuocolo, jehož hlavní zdroj představovaly objednané krádeže, jejichž lup poté dál prodával. DICKIE, *Pokrevní bratrstvo*, s. 252–258.

⁹² Tamtéž, s. 245–280.

⁹³ Tamtéž, s. 281–282.

města existovaly jednotlivé buňky Camorry, ale Camora jako organizovaný komplex zanikla.⁹⁴

Na základě informací od jiných agentů je patrné, že se Camorra nacházela v krizi již před procesem Cuocolo. Tato krize byla způsobena tím, že Camorra nebyla schopna reagovat na modernizaci, nedosazovala své kandidáty do politiky a nevyužila situace stát se státem, místo toho jen poskytovala své služby proti jedné části státu. Na rozdíl od kalábrijské nebo sicilské mafie zůstala Camorra ve svém jádru tím, čím byla na svém počátku – zločineckou elitou mezi chudinou.⁹⁵

1.3. 'Ndrangheta

'Ndrangheta nebo-li kalábrijská mafie původem z Reggio Calabria – jednoho z nejchudších krajů v Itálii – se v průběhu 90. let 20. století stala jednou z nejbohatších a nejsilnějších mafií. Dokázala se prosadit nejen v regionech střední a severní Itálie,⁹⁶ ale též v mnoha zahraničních zemích jako jsou Argentina, Brazílie, Venezuela, Turecko, Austrálie nebo Kanada – země, které jsou důležitými křižovatkami pro obchod s drogami. Toto postavení zajistil kalábrijské mafii především obchod s kokainem⁹⁷ a zbraněmi, ve kterém působí aktivně od 60. let 20. století. Silné postavení a bohatství kalábrijské Ctíhodné společnosti zajistilo také sledování a zasahování do vývoje mezinárodních trhů, což ji mimo jiné umožnilo rozšířit své působení do stavebnictví, zdravotnictví, turismu, nelegálního svozu odpadu – včetně odpadu toxického a radioaktivního – nebo velkoobchodní distribuce. Pokud se jedná o otázku studia fenoménu kalábrijské mafie, tak dlouhou dobu byla 'Ndrangheta odborníky na organizovaný zločin podceňována, opomíjena a nejméně studována. Na jedné straně byla chápána jako nebezpečná ale primitivní – především kvůli praxi únosů osob, které se podobaly únosům z 19. století – a na straně druhé byla považována za odnož sicilské

⁹⁴ DICKIE, *Pokrevní bratrstvo*, s. 281–282.

⁹⁵ Tamtéž, s. 281–285.

⁹⁶ Původně nepřicházeli 'ndranghetisté do regionů střední a severní Itálie z vlastní vůle, ale protože je sem vyhnaly policejní orgány. Byli sem posíláni, jelikož existovalo přesvědčení, že pro odstranění moci zločineckých organizací je nutné zpřetrhat vazby „ctíhodného muže“ s prostředím jeho původu. K tomuto cíli sloužil nucený pobyt, který nařizoval členovi Ctíhodné společnosti usadit se na několik let – tři až pět – mimo obec narození a trvalého bydliště. Na základě tohoto názoru byli posíláni sicilští, kampánští a také kalábrijské čelné mafie do regionů střední a severní Itálie. Představa, že tak dojde ke zpřetrhání vazeb s územím nemohla fungovat, jelikož doprava a telekomunikace byly dostatečně rovinuté. Železnice, dálnice, letadla a rozvoj telefonických technologií prakticky anulovaly účinek nuceného pobytu. Vyhnany jedině sice nemohl opustit místo svého nuceného pobytu, ale nic nebránilo ostatní, aby přijeli za ním, což vedle ostatních faktorů mohlo vytvořit prostor pro rozvoj mafiánské sítě v těchto oblastech. FORGIONE, Francesco, *'Ndrangheta. Nejmocnější mafie světa*, Praha 2010, s. 19.

⁹⁷ 'Ndrangheta se stala prostředníkem mezi dvěma trasami obchodu s touto drogou, a to trasou africkou a kolumbijskou. Tamtéž, s. 16.

mafie.⁹⁸ Až na konci první dekády 21. století byla kalábrijské mafii v oficiálních dokumentech úřadů zabývajících se touto problematikou přiznána stejná vážnost jako Cose Nostře a Camoře.⁹⁹

1.3.1. Pojem, struktura a iniciační rituál

Podobně jako již výše zmíněná sicilská mafie si také 'Ndrangheta vytváří svůj vlastní příběh o svém původu – který má se skutečností jen málo společného –, ve kterém charakterizuje své členy jako bojovníky z hor bojující proti státnímu útlaku. Odtud pochází i název této organizace, jenž je odvozen od řeckého pojmu *andragatia*, a který reprezentuje vlastnosti – odvaha, hrdinství a čest – charakterizující úctihodného, čestného a odvážného muže. 'Ndrangheta se, podobně jako sicilská mafie, prezentovala kromě těchto hodnot, jako uskupení se smyslem pro spravedlnost a společenský řád, který zákonné orgány nebyly schopny zajistit.¹⁰⁰

Jedním z odlišných prvků od ostatních Ctihodných společností, a který je jedním z hlavních důvodů, proč je 'Ndrangheta tak silná, spočívá v rodinných vazbách. Tento prvek vytváří z 'Ndranghety mafii, která má nejmenší počet takzvaných *pentitů*,¹⁰¹ což mimo jiné ztěžuje studium tohoto fenoménu a zatčení jejích hlavních představitelů. Systém rodinných vazeb vytváří specifický systém loajality, kterému nejsou jiné neosobní formy organizace schopny konkurovat. Tento způsob loajality by se dal charakterizovat takto: „*Udat druhu policii je jedna věc; je to však něco zcela jiného pokud je tím druhem bratranec, strýc nebo tchán.*“¹⁰² Základní struktura je tvořena biologickou rodinou takzvaného *capobastone*, a je hlavní osou kolem, které se vytváří struktura každé 'ndriny.¹⁰³ *Capobastone* si narozdíl od bosse Cosy Nostry může přivést mužských potomků kolik chce. Kolem šéfa a jeho rodiny se shromažďují další 'ndriny, které jsou spřízněné pokrevně nebo sňatkem. Každá 'ndrina poté přijímá název podle jednoho nebo více příjmení své vůdčí dynastie či dynastií například Pelle-Vottati nebo

⁹⁸ FORGIONE, s. 16–17, 25, 34. SOUTHWELL, s. 15.

⁹⁹ SERGI, Anna, KUPKA, Petr, *'Ndrangheta: Příčina i důsledek kalábrijského strádání*. In: SOUSLEIMANOV, Emil, *Organizovaný zločin*, Praha 2012, s. 39.

¹⁰⁰ SOUTHWELL, s. 15. FORGIONE, s. 14–15.

¹⁰¹ Italský výraz označující osoby zadržené pro podezření z organizovaného zločinu, které se zavážou ke spolupráci s justicí výměnou za snížení trestu. V letech 1994–2007 členové 'ndranghety tvořili z celkového počtu 794 pentitů kolem 100 jedinců (12,6 %). Nejvyššího počtu spolupracovníků s justicí dosáhla Camorra s 251 členy a na druhém místě sicilská mafie s 243 jedinci. FORGIONE, s. 28, 209.

¹⁰² DICKIE, *Pokrevní bratrstvo*, s. 317.

¹⁰³ Jedná se o základní jednotku 'Ndranghety, která by se dala přirovnat k sicilské cosce. VARESE, Federico, *How Mafias Migrate. The case of the 'Ndrangheta in Northern Italy*, In: *Law and Society Review* 40, June 2006, 2, s. 422. Howard Abadinsky uvádí pojem *andrine* jako ekvivalent k označení 'ndrina. ABADINSKY, s. 151.

Strangio-Nirta. Původně byla každá 'ndrina autonomní a svrchovaná na svém teritoriu, které většinou tvořila obec, kde pobýval *capobastone*. Pokud se na území nacházely jiné 'ndranghetistické rodiny, došlo ke striktnímu rozdělení teritoria a ve větších obcích, kde se nacházelo více 'ndrin bylo jejich soužití usměřňováno takzvané *locale*, jež společně vytvořily, a které se zodpovídaly. V čele *locale* stojí *capolocale*, jemuž pomáhají dva vyšší funkcionáři. Prvním z nich je *contabile* (účetní), který má na starost správu společného fondu, který 'ngranghetisté nazývají *valigatta* (kufřík). Druhým funkcionářem je *capocrimine* (kriminální šéf), jenž má na starost dohled nad každodenní zločinou činností a v případě nutnosti plní funkci ministra války.¹⁰⁴ Z důvodů větší bezpečnosti se *locale* dělí na dvě složky, které jsou od sebe oddělené. První z těchto složek je Malá společnost,¹⁰⁵ která je tvořena členy s nižší hodností. Druhou skupinu tvoří 'ndranghetisté vyšší hodnosti a je označována jako Velká společnost.¹⁰⁶ Tím, čím se dále 'Ndrangheta odlišuje je systém získávání mocenských pozic. Pokud chce některý ze členů získat mocenskou pozici, pak musí dosáhnout určitého postavení v hodnostním žebříčku, jenž je vytvářen na základě takzvaných *doti* (vlastností, darů), které reprezentují členské hodnosti v hierarchii organizace, a které členové získávají krádežemi, vydíráním, vraždami apod. Získání nového *doti* znamená obřad a větší podíl na moci. Nováček začíná na pozici *piccioto d'onore* (ctihodný mladík), ze které se může postupně přes další nižší hodnosti, jako jsou *camorrista* a *camorrista di sgarro*, dostat k vyšším postům jako je *santista*, *vangelista* a *padrino*. Tato komplikovaná struktura kalábrijské mafie je ztížena tím, že 'ndranghetisté se neshodnou v tom kolik *doti* existuje a jaká práva a povinnosti jsou s nimi spojena. Navíc se zdá pravděpodobné, že nové hodnosti jsou vymyšleny.¹⁰⁷

Od 50. let 20. století je možné zaznamenat každoroční schůzky šéfů 'Ndranghety zvané *crimini*, jejichž průběh měl na starost každý rok volený *capocrimine*,¹⁰⁸ a které se konaly v rozmezí září a října – datum není přesně stanoveno – v Montaltu poblíž

¹⁰⁴ *Capobastone, contabile a capocrimine* dohromady tvoří útvar zvaný *copiata*. LANE, David Stuart, *Do srdce mafie*, Bratislava 2010, s. 100.

¹⁰⁵ Malá společnost je tvořena pozicemi *Picciotto* (pěšák, chlapec), *Camorrista*, a *Camorrista di sgarro* (označován též jako *sgarrista* nebo-li voják či pěšák). SAVIANO, Roberto, *Pojď se mnou pryč*, Praha 2012, s. 57.

¹⁰⁶ Velká společnost je tvořena pozicemi *Santista* (světec), *Vangelista* (evangelista), *Trequartino* (tříčtvrtáček), *Quartino* (čtvrtáček), *Padrino* (kmotr). Saviano uvádí ještě další pozice jako jsou např. křížová výprava, hvězda, bartolo, nejsvětější matka, nekonečno a hrabě Ugolino. Což, potvrzuje tvrzení o vzniku nových *doti*. SAVIANO, *Pojď se mnou pryč*, s. 57. DICKIE, *Pokrevní bratrstvo*, s. 25.

¹⁰⁷ DICKIE, *Pokrevní bratrstvo*, s. 26. PAOLI, s. 47–49.

¹⁰⁸ Tento post nelze v žádném případě přirovnat k titulu „the boss of the bosses“ nebo-li boss všech bossů. *Capocrimine* měl v porovnání s bossem všech bossů mnohem menší pravomoci v otázce intervence do problémů jednotlivých 'ndrin nebo kontroly míry násilí mezi jednotlivými 'ndrinami. VARESE, s. 423.

kláštera sv. Madonny v Polsi v horách Aspromonte. Cesare Polifroni vysvětlil, že na těchto setkáních každý *capobastone* „musí přihlédnout ke všem činnostem, k nimž došlo během celého roku a nejdůležitější ze všeho byly události, k nimž došlo na jeho území, jako jsou vraždy, únosy apod.“¹⁰⁹ Bylo by také vhodné podotknout, že v rámci kalábrijské mafie neexistovala vrcholná struktura podobná Komisi Cosy Nostry, a její jednotný koordinační orgán vznikl až roku 1991. Tato nejvyšší struktura je dělena na *mandamenti* (obvody) pokrývající tři obvody v provincii Reggio Calabria, a podle vyšetřovatelů se mu zodpovídají 'ngranghetisté celého světa. Další odlišností v rámci struktury od ostatních Ctihodných společností je větší zapojení žen, které se podílely na řízení nelegálních obchodů v době skrývání či věznění manžela. Navíc bylo také stanoveno formální hierarchické zařazení žen, které mohou dosáhnout hodnosti zvané „sestra pokory“.¹¹⁰

Stejně jako u jiných Ctihodných společností i v případě 'Ndranghety musí nově přijímaný člen projít iniciačním rituálem. Nejranější zmínky o rituálu 'Ndranghety spadají na konec 19. století. Před zahájením přijímání se musí kandidát naučit pravidla a předpisy této organizace a teprve poté může být proveden samotný obřad. Hlavní představitel Ctihodné společnosti přečte dlouhý rituální projev, po kterém se dotáže svých druhů, zda je žadatel připraven, poté se kruh přítomných rozestoupí, čímž se nováček dostane napravo od bosse, který nožem novicovi vyřízne do levého palce kříž. Z této rány nechá nově přijímaný člen ukápnout několik kapek krve na obrázek archanděla Michaela, poté boss odtrhne hlavu světce a zbytek obrázku nechá spálit v plameni svíce, což mělo symbolizovat zničení zrádců.¹¹¹ Nakonec je pronesena přísaha 'Ndranghety a boss políbí nového člena na obě tváře a seznámí jej s pravidly cti.¹¹²

1.3.2. Vývoj

Jedním z prvních odlišných znaků této mafie od dvou výše zmíněných je minimální existence zpráv z období 60. a 70. let 19. století, které by hovořily o existenci podobné zločinecké struktury v Kalábrii, čímž mohl vznikat dojem, že zde nic podobného jako Camorra nebo sicilská mafie neexistovalo. První zprávy o působení mafiánů

¹⁰⁹ VARESE, s. 423.

¹¹⁰ FORGIONE, s. 15–18.

¹¹¹ Jiné zdroje hovoří o tom, že adept pro členství položí levou ruku dlaní dolů na špičku nože, který drží jeden z pomocníků zatímco ostatní přítomní položí svou levačku na ruku nově přijímaného. Poté složí přísahu, ale již bez toho, aby jeho krev kapala na obraz světce. SAVIANO, *Pojď se mnou pryč*, 51–57.

¹¹² DICKIE, *Pokrevní bratrstvo*, s. 15–16.

a camorristů – jak byli v prvních zprávách označováni – v Reggio Calabria pocházejí z 80. let 19. století. S tím jak se soudci a policie dozvídali více o tomto uskupení, začal se užívat pojem *picciotto*,¹¹³ které v jihoitalském či sicilském nářečí představuje označení pro hocha, ale reprezentuje také arogantní a sebevědomé chování mladého muže, a proto by se dal tento název přeložit jako Holomci.¹¹⁴

Další odlišností kalábrijské mafie je to, že se netěšila na svém počátku takové úrovni ochrany jako například sicilská mafie nebo Camorra.¹¹⁵ První informace spojené s rysy charakteristickými pro mafii, pocházejí z planiny Gioia Tauro, kterou během 80. a 90. let 19. století změnili muži z věznice – Holomci – ve městě Palmi na baštu mafie celé Kalábrie. O prvním charakteristickém rysu informoval jeden z místních úředníků roku 1888. Jednalo se o výpovědi obyvatel zraněných břitvou v obličeji, a kteří odmítali vypovídat o tom, kdo jim tato zranění způsobil. Další informace naznačují, že Holomci začali vybírat výpalné, což je také typický rys pro chování jakékoli mafie. Z Palmi se poté vliv Holomků rozšířil po celé planině Gioia Tauro. Na konci 80. let 19. století probíhala řada soudních procesů se členy *picciotterie*. První soudní proces, při němž bylo souzeno 24 obžalovaných, se konal na počátku roku 1889, další soud proběhl v červnu 1890 a odsoudil 96 obviněných, roku 1895 bylo odsouzeno 150 mužů v Palmi.¹¹⁶ Soudní proces z roku 1897 přinesl podrobnosti o hodnostech a rituálech *picciotterie*, které se velmi podobají současné 'Ndranghetě. *Picciotteria* se zformovala do místních buněk či sekcí, každá z těchto buněk se dělila na tzv. Malou společnost, ve které působili muži s nižší hodností, a Velkou společnost, kterou tvořili zkušenější zločinci takzvaní camorristé. Obě tyto společnosti měly svého vlastního šéfa a účetního (*contailo*), který měl na starost shromažďování a přerozdělování výnosů organizace. Každý nový člen musel před vstupem do *picciotterie* podstoupit rituál, aby mohl získat nejnižší hodnost. Je tedy patrné, že *picciotterie* byla starším označením pro 'Ndranghetu. Soudní procesy v Palmi sice nedokázaly planinu Gioia Tauro od Holomků očistit, ale poskytly zdroje dokumentů pro jejich studium.¹¹⁷ Další důkazy o existenci

¹¹³ *Picciotto* bylo kromě zmíněného kontextu, také užíváno pro nejnižší postavení ve struktuře Camorry. DICKIE, *Pokrevní bratrstvo*, s. 168.

¹¹⁴ Tamtéž, s. 167–168.

¹¹⁵ V průběhu let 1885–1902 mělo být zatčeno 1 854 *picciottů*. Tamtéž, s. 169.

¹¹⁶ Tamtéž, s. 172–173.

¹¹⁷ Tamtéž, s. 171–177.

picciotterie a informace o jejich činnostech pocházejí z Africa nebo oblasti Aspromonte.¹¹⁸

Uskupení *picciotterie* nebo-li Holomků se v mnoha bodech podobá neapolské mafii. Neapolská i kalábrijská mafie sváděly souboje na nože a své oběti řezaly břitvou do obličeje, oběma plynuly hlavní zdroje z prostituce a alkoholu, obě nosily podobné oblečení a dělily svou organizaci na Malou a Velkou společnost. Podobnost těchto dvou Ctihodných společností je dána tím, že obě vyšly ze stejné vězeňské Camorry.¹¹⁹

¹¹⁸ V oblasti Aspromonte se stal nejznámějším členem *picciotterie* Giuseppe Musolina, který byl jako jeden z prvních členů této organizace chápán jako hrdina. Na základě vyšetřování, které vedl policista Vincenzo Mangione je možné pozorovat některé z charakteristických rysů společné Ctihodným společností – princip vendety, získávání protislužeb od vážených obyvatel (politiků, právníků, doktorů,...), zastrašování nebo zapírání existence těchto zločineckých organizací. Jako nejlepší zdroj informací o rané 'Ndranghetě označuje John Dickie sérii reportáží italského novináře Adolfa Rossiho, který vykonal prohlídku několika věznic, ve kterých se setkal se členy *picciotterie*. Rossi během své cesty mimo jiné navštívil také Palmi a Africo. DICKIE, *Pokrevní bratrstvo*, s. 196–209.

¹¹⁹ Tamtéž, s. 176.

2 Situace v USA

2.1. Americké gangy v 19. století

První gangy sužující New York vznikly v chudinských činžovních domech ve čtvrti zvané jako Five Points – tvořena ulicemi Cross Street (později Park Street), Anthony Street, Little Water Street (později zanikla), Orange Street a Mulberry Street –, ¹²⁰ která byla rovněž známá pod označením Krvavý starý šestý okrsek. Ve středu této oblasti se nacházel park Paradise Square, který se proměnil v součást Mulberry Park, jenž byl od roku 1911 zván Columbus Park. ¹²¹

V prvních letech po svém založení byla Five Points relativně klidnou oblastí, v níž většinou dokázal jeden strážník zjednat pořádek, ale tato situace se změnila v průběhu roku 1820. Vzhledem k tomu, že oblast Five Points byla vybudována na bažinaté půdě, začalo docházet k hroucení a propadání mnoha činžovních domů z důvodu nedostatečného vysušení. Největší hrozbu v takovém prostředí představovaly především zdraví nebezpečné plyny a riziko nákazy malárií. Howard Zinn v knize *A People's History of the United States* popisuje situaci v New Yorku ve 20. a 30. letech 19. století takto: „V New Yorku jste mohli vidět chudé ležet na ulici mezi odpadky. Ve slumech nefungovala žádná kanalizace, a špinavá voda tekoucí na dvorky a ulice, do sklepů, v nichž žili nejchudší z nejchudších, s sebou přinesla epidemii tyfu v roce 1837 a 1842. V době epidemie cholery roku 1832 bohatí uprchli z města; chudí zůstali a zemřeli.“ ¹²² Vzniklá situace vedla k odchodu spořádaných rodin do jiných částí Manhattanu a uvolněné místo vyplnili především černí otroci uprchnuvší z jihu USA a Irové, ¹²³ kteří se do New Yorku dostali v první přistěhovalecké vlně po americké revoluci. Do roku 1840 se čtvrť Five Points stala jednou z nejhorších v Americe – obyvatelé žijící v chudobě se zaměřili na zločin; v činžovních domech žili zloději, vrahové, kapsáři, žebráci nebo prostitutky; incest a promiskuita nebyly ničím

¹²⁰ V současnosti se jedná o oblast, která je označována jako jihozápadní část Columbusova parku, a jež je tvořena křižovatkou ulic Baxter Street (původně Orange Street), Worth Street (dříve Anthony Street) a Park Street (předtím Cross Street). ASBURY, Herbert, *Newyorské gangy. Neformální dějiny newyorského podsvětí*, Praha 2002, s. 15. JOHNSON, Caludia, *Youth Gangs in Literature, the Unites States of America* 2004, s. 17.

¹²¹ ASBURY, s. 15,18. McNAMARA, Robert, *Five Points, New York's Most Notorious Neighborhood*. Dostupné z: <http://history1800s.about.com/od/urbanconditions/p/fivepointsnyc.htm> (10. března 2014).

¹²² JOHNSON, s. 18.

¹²³ Statistiky ze sčítání lidu z doby občanské války poukazují na to, že ve Five Points žilo 3 435 irských rodin. Další početnou skupinu představovali Italové s 416 rodinami a Angličané se 73 rodinami. (ASBURY, s. 21.) Jako zajímavost lze uvést, že vedlejším produktem vzájemného soužití Irů a Afroameričanů bylo spojení irských a afrických tanců, které položilo základy modernímu stepovému tanci. *Five Points. Then, Again, On The Real*. New York City. Dostupné z: <http://ontherealny.com/five-points-then-again/> (10. března 2014).

výjimečným; vraždy byly na denním pořádku a policisté se v této oblasti obávali o svůj život.¹²⁴

První organizované gangy vznikaly v zelinářstvích, jejichž hlavní zisky neplynuly z prodeje zeleniny, ale alkoholu. První podnik tohoto typu otevřela roku 1825 Roseanne Peersová, u níž byly pravděpodobně založeny jedny z prvních gangů – Čtyřicet zlodějů¹²⁵ (the Forty Thieves) a Kerryoňané¹²⁶ (the Kerryonians). V jiných hokynářstvích vznikly Chichesteři (the Chichesters), Švábí gardy¹²⁷ (the Roach Guards), Šerední klobouky¹²⁸ (the Plug Uglies), Košiláči (the Shirt Tails) nebo Mrtví králíci¹²⁹ (the Dead Rabbits). Gangy z Five Points mezi sebou vzájemně soupeřily, ale v případě nutnosti byly schopny se spojit do společného boje proti gangům z Bowery Street.¹³⁰ Mezi nejznámější gangy v Bowery – převážně tvořené Iry – patřily Chlapci z Bowery¹³¹ (the Bowery Boys), Praví Američané (the True Blue Americans), Americké gardy (the American Guards), O'Connellova garda (the O'Connell's Guards) nebo Atlantické gardy (the Atlantic Guards).¹³²

Postavení gangů posílilo poté, co se gangsteři stali členy dobrovolného hasičského sboru – získali možnost ovlivňovat jednání městské správy –, a když jim politici z Tammany Hall¹³³ začali poskytovat ochranu výměnou za využití jejich služeb

¹²⁴ JOHNSON, s. 17–18. ASBURY, s. 20–24.

¹²⁵ Čtyřicet zlodějů působilo především v období od 20. do 50. let 19. století. Zakladatelem byl Edward Coleman, jehož život skončil trestem oběšení poté, co ubil svou manželku k smrti. ANDREWS, Evan, *7 Infamous Gangs of New York*, History, 14 June 2013. Dostupné z: <http://www.history.com/news/history-lists/7-infamous-gangs-of-new-york> (10. března 2014).

¹²⁶ Pojmenování podle hrabství Kerr v Irsku. JOHNSON, s. 20.

¹²⁷ Označování podle obchodu s alkoholem, v němž vznikly. Tamtéž.

¹²⁸ Nazývání podle velkých klobouků vycpaných vlnou a kůží, které členové nosili a v případě pouliční bitky si je stahovali až k uším, což jim poskytovalo ochranu. BOS, Carole D., *Gangs of New York – Historical Facts, People and Places, Awesome Stories*. Dostupné z: <http://www.awesomestories.com/asset/view/HISTORICAL-FACTS-PEOPLE-AND-PLACES-Gangs-of-New-York> (10. března 2014).

¹²⁹ Jméno získali kvůli tomu, že do boje vstupovali s mrtvým králíkem naraženým na tyči. Tamtéž.

¹³⁰ Bowery Street se po výrazném nárůstu kriminality na Five Points stala centrem zábavy – byla lemována divadly, koncertními halami, saloony, sklepními tavernami a zahradními pivnicemi, v nichž byl prodáván zdraví nebezpečný alkohol. Pivnice a zahradní taverny si v následujících letech, ale přivlastnili zločinci, což přispělo k tomu, že se také tato oblast proměnila v centrum gangů. ASBURY, s. 31–32.

¹³¹ Největším konkurentem Chlapců z Bowery byli Mrtví králíci, s nimiž se několikrát střetli v krvavých pouličních střetech. ANDREWS, Evan, *7 Infamous Gangs of New York*, History, 14 June 2013. Dostupné z: <http://www.history.com/news/history-lists/7-infamous-gangs-of-new-york> (10. března 2014).

¹³² ASBURY, s. 28–32. CORKERY, Aiden, *The Kerryonians made their mark on the streets of turn-of-the-century New York*, Independent, 25 November 2012. Dostupné z: <http://www.independent.ie/regionals/kerryman/news/the-kerryonians-made-their-mark-on-the-streets-of-turn-of-the-century-new-york-27369015.html> (11. února 2014).

¹³³ Politická organizace Demokratické strany v New Yorku známá podle svého sídla Tammany Hall. Původní organizace Společnost Saint Tammany – pojmenována podle indiánského náčelníka ze 17. století, jenž proslul svou moudrostí a humánností – byla založena roku 1789 za účelem pomoci vysídleným jedincům nalézt práci a místo, kde budou žít. Kromě toho též pomáhala cizincům stát se americkými občany. Po občanské válce, ale původní účel této organizace zanikl, jelikož od jmenování

v době voleb – únosy konkurenčních kandidátů, přesvědčováním, vyhrožováním nebo násilím nutili obyvatele k volbě „správného“ kandidáta. Vzájemná spolupráce byla umocněna také tím, že mnoho ze stranických představitelů vlastnilo zelinářství s prodejem alkoholu, saloony, tančírny, nebo nabízelo ochranu heren a nevěstinců. Následkem této skutečnosti byly velké nepokoje zahájené v době jarních voleb roku 1834, a jež s přestávkami pokračovaly následujících deset let – Abolicionistické nepokoje (1834), zničení kostela na Spring Street (1834), požáry ve finanční čtvrti (1835), Moučné nepokoje (1837), střety mezi gangy nebo požárními jednotkami.¹³⁴

Dalším centrem gangů byl Čtvrtý okrsek,¹³⁵ do nějž se od roku 1845 začaly stahovat říční gangy jako byly Chlapci úsvitu¹³⁶ (the Daybreak Boys), Buckové (the Buckoos), Hookeři (the Hookers), Bahenní andělé (the Swamp Angels), Jatkaři (the Slaughter Housers), Hudson Dusters, Potašové (the Potashes), Syslové (the Gophers), gangy z Hell's Kitchen a West Side, nebo Gang z Charleton Street (the Charleton Street Gang). Hlavním rozdílem mezi gangy ze Čtvrtého okrsku a z Five Points či Bowery byl založen na tom, že ve Čtvrtém okrsku se členové výše zmíněných gangů chovali jako zabijáci, únosci, či piráti a jen ve výjimečných případech se účastnili veřejných rvaček s gangy z jiných čtvrtí. Gangy z nábřeží East River se soustředily především na olupování námořníků, které nalákaly do svých saloonů nebo nevěstinců, v nichž je oloupily, zabily, a jejich mrtvé tělo vhodily do řeky. Pokud námořníky nezavraždily, tak je prodávaly jako levnou pracovní sílu kapitánům lodí. Další zdroj příjmů pro gangy z nábřeží představovaly krádeže v docích a pirátství. Newyorská policie pro boj

Williamu Tweeda předsedou demokratické strany v New Yorku roku 1860 byla Tammany Hall spojována s korupcí. Od této doby se Tammany Hall zaměřila na organizování přistěhovalců do hlasovacích bloků. New York byl rozdělen na politické okrsky, z nichž každý měl svého vůdce, jehož úkolem bylo zajistit, aby jeho okrsek hlasoval pro kandidáty Tammany Hall. Politictí stoupenci poté mohli obdržet zaměstnání ve správě města, u police nebo hasičů. Tammany Hall využívala služeb členů gangů k zajištění potřebných hlasů pro své kandidáty. Tento systém přetrvával v americké společnosti hluboko do 20. století. S Tammany Hall spolupracovaly především gangy z Five Points. Je nutné podotknout, že též politická strana Rodilých Američanů (The Native American Political Party) využívala služeb gangů z Bowery. LUNDE, Paul, *Organizovaný zločin. Zasněžený průvodce nejúspěšnějším odvětvím světa*, Praha 2009, s. 120. BROŽ, Ivan, *Al Capone. Řečený zjizvená tvář*, Praha 2007, s. 17. BOS, Carole D., *Gangs of New York – Gangs and Tammany Hall*, Awesome Stories, December 2002. Dostupné z: <http://www.awesomestories.com/asset/view/GANGS-AND-TAMMANY-HALL-Gangs-of-New-York> (10. března 2014).

¹³⁴ ASBURY, s. 34–43.

¹³⁵ Nacházel se jihovýchodně od Five Points na East River. JOHNSON, s. 22.

¹³⁶ Zakladateli byli Sam McCarthy a Slobbery Jim, kteří pojmenovali svou kriminální buňku podle doby – před svítáním –, v níž vykonávala své ilegální aktivity. ANDREWS, Evan, *7 Infamous Gangs of New York*, History, 14 June 2013. Dostupné z: <http://www.history.com/news/history-lists/7-infamous-gangs-of-new-york> (10. března 2014).

s kriminalitou na nábřeží East River založila roku 1858 přístavní policii, které se podařilo do konce roku 1890 odstranit organizované gangy operující v této oblasti.¹³⁷

V době před občanskou válkou v USA byla situace v New Yorku napjatá – střety mezi zneprátenými gangy, napadání voličů v době voleb, ničení volebních urn, úspěšný zátah policie proti gangům ze Čtvrtého okrsku nebo rozbití Líbánkového gangu (the Honeymoon Gang). Napětí bylo posíleno též nepřátelstvím obyvatel New Yorku vůči policii, zákonům a úřadům, jež vyvrcholilo v červenci 1863 v podobě Odvodových nepokojů.¹³⁸

Po občanské válce se největším gangem stal gang Whoys¹³⁹ – pravděpodobně se odtrhl od Chichesterů z bývalých Five Points –, který působil především na Baxter Street, West Side a ve čtvrti Greenwich Village, a vrcholu své moci dosáhl na přelomu 80. a 90. let 19. století. V tomto období působily kromě Whoys i další významné gangy, mezi nimiž lze jmenovat Hartleyho bandu (the Hartley Mob), Melasový gang (the Molasses Gang), Holandskou bandu (the Dutch Mob), The Short Tails, původní Gang z Hell's Kitchen (the Hell's Kitchen Gang) působící v oblasti Bowery nebo Gang z Gas House (the Gas House Gang) ze čtvrti Gas House. V 80. letech 19. století zahájil starosta New Yorku Abraham S. Hewwitt tažení proti členům gangů, zločincům, luxusním hernám a veřejným domům. Za svou snahu byl Hewwitt „odměněn“ odvoláním z postu starosty New Yorku. Vedlejšími produkty jeho snah bylo přesunutí kriminální činnosti do Desátého okrsku či získání důkazů o korupci u policie a Tammany Hall.¹⁴⁰

Na přelomu století gang Whoys a jeho současníci postupně zanikli, ale uvolněné místo zaplnily nově vznikající gangy – Fiveponteri (the Five Pointers), v jejichž čele stál Paul Kelly;¹⁴¹ Eastmani pojmenování podle vůdce Monka Eastmana; Gang Dusters;

¹³⁷ ASBURY, s. 48–72. JOHNSON, s. 22.

¹³⁸ Nepokoje trvaly týden a byly vyvolány zákonem o branné povinnosti, ale brzy se tyto protesty proměnily v povstání kriminálních živlů. Důvodem k protestům byla skutečnost, že bylo možné se z vojenské povinnosti vykoupit za 300 dolarů. (ASBURY, s. 99) Výše výkupného vytvářela dojem, že se budou moci vykoupit jen bohatí jedinci a chudí lidé budou muset narukovat a budou tvořit jádro vojska. Odpor proti nařízení k odvodům se projevil též v jiných amerických městech. ASBURY, s. 84–87, 96, 99.

¹³⁹ U gangu Whoys se můžeme poprvé setkat s novými formami zločinu – prostituce, vydírání nebo padělání. Gangy minulých let se zaměřovaly především na různé loupeže, krádeže nebo pouliční boje. ANDREWS, Evan, *7 Infamous Gangs of New York*, History, 14 June 2013. Dostupné z: <http://www.history.com/news/history-lists/7-infamous-gangs-of-new-york> (10. března 2014).

¹⁴⁰ ASBURY, s. 167–183. *Who Were the Short Tails? The Crazy, violent habits of the real Lower East Side Gang, the villains of 'Winter's Tale'*, BoweryBoys, 14 February 2014. Dostupné z: <http://theboweryboys.blogspot.cz/2014/02/who-were-short-tails-gang-crazy-violent.html> (10. března 2014).

¹⁴¹ Vlastním jménem Paolo Antonio Vacarelli. V případě Fiveponterů je možné pozorovat změny, ke kterým na přelomu století docházelo, jelikož tento gang byl jedním z prvních, jež byl etnický různorodý.

gang z Gas House nebo Syslové. Kromě těchto velkých gangů na území New Yorku operovaly též gangy menší, které vyjadřovaly věrnost některému z vůdců velkých gangů, přesto ale kontrolovaly své vlastní území, jež nesměl nikdo napadnout – ani malý gang, který byl věrný stejnému velkému gangu. Kromě těchto uskupení fungovaly na území města různé nezávislé skupiny, které spravovaly malá území uvnitř teritoria velkých gangů, jako příklad lze uvést Malou Itálii (Little Italy), v níž sídlily drobné italské zločinecké organizace, a jež byla místem s největším počtem úmrtí – většina vražd byla důsledkem krevní msty. Jedním z prvních nejznámějších představitelů italských gangů byl Ignazio Saitta¹⁴² často zvaný Lupo nebo-li Vlk.¹⁴³

Gangy vzniklé na přelomu 19. a 20. století zanikly před první světovou válkou, ale podobně jako v minulých letech byly velmi rychle nahrazeny novými. Na nábřeží East River v oblasti bývalého Čtvrtého okrsku působil gang z James Street (the Gang James Street), jehož vůdcem byl John Torrio,¹⁴⁴ který se po pěti letech přesunul na západ, kde se stal významnou postavou chicagského podsvětí. Vedle gangu z James Street lze dále jmenovat Červené papričky (the Red Peppers), Perleťové knoflíčky (the Pearl Buttons), Salonový spolek (the Parlor Mob) nebo Garážový gang (the Car Ban Gang). Těsně před první světovou válkou se v New Yorku koncentrovalo větší množství gangů než v minulých letech, ale na druhé straně byly tyto skupiny podstatně menší (30–40 členů),¹⁴⁵ než jejich předchůdci. Tato skutečnost byla způsobena tím, že se již

Úhlavním nepřítelem byl konkurenční gang Monka Eastmana. Fiveponteri i Eastmani se angažovali především v loupežích, prostituci, vydírání a v poskytování svých služeb politickým představitelům. BOS, Carole D., *Gangs of New York – Historical Facts, People and Places, Awesome Stories*. Dostupné z: <http://www.awesomestories.com/asset/view/HISTORICAL-FACTS-PEOPLE-AND-PLACES-Gangs-of-New-York> (10. března 2014).

¹⁴² Ignazio Saitta se narodil 19. března 1877 v Palermu, které opustil roku 1898 či 1899 z důvodu podezření ze spáchání vraždy – obětí měl být jeho obchodní konkurent. V New Yorku si změnil jméno na Josepha Wolfa a spojil se s Giuseppem Morellem. Během svého působení u Morella byl jedním z podezřelých v případě označovaném jako Záhada těla v sudu. Lupo se soustředil především na vydírání krajanů v New Yorku, ale jeho činnost byla ukončena zatčením roku 1909 za padělání desetidolarovek a vydírání. Odsouzen byl následujícího roku 1910, ale byl podmíněčně propuštěn již roku 1920. Lupo se mimo jiné též podílel na vendetách mafie a Černé ruky, a poskytoval své zabijáky různým italským kriminálním spolkům. Sám se měl dopustit vraždy 60 lidí, z nichž mnoho mělo být umučeno v tzv. Vražedné stáji v čísle 323 na Východní 107. ulici. (LUNDE, s. 123.) William J. Flynn náčelník tajné služby USA přičítal Lupovi vraždu Josepha Petrosina v Palermu. Znovu byl zatčen roku 1930 za vydírání. Krátce po odpykání svého trestu zemřel roku 1944. ČERVINKA, Stanislav, *Až do posledního kmotra*, Praha 1991, s. 25. *Ignazio Lupo*, GangRule. Dostupné z: <http://www.gangrule.com/biographies/ignazio-lupo> (9. března 2014).

¹⁴³ ASBURY, s. 186–197.

¹⁴⁴ Některé zdroje uvádějí, že John Torrio, Lucky Luciano a Al Capone byli členy Fiveponterů. ANDREWS, Evan, *7 Infamous Gangs of New York*, History, 14 June 2013. Dostupné z: <http://www.history.com/news/history-lists/7-infamous-gangs-of-new-york> (10. března 2014).

¹⁴⁵ ASBURY, s. 264.

neobjevovali vůdci, kteří by byli schopni velet skupinám o velikosti 500–1000 mužů.¹⁴⁶ V následujících letech se situace pro gangy nevyvíjela příznivě, neboť se policie snažila tyto organizované skupiny rozbít pomocí častých zátahů, politici již nebyli ochotni poskytovat takovou míru ochrany jako v minulých letech a společnost odmítala gangy nadále tolerovat. Vzniklá situace umožnila zahájit kroky k ukončení činnosti heren, nevěstinců a nálevení, což donutilo kriminální skupiny hledat nového pole působnosti, jímž se staly odbory. Služby těchto organizací využívaly jak zaměstnanci – k zavraždění nebo zbití stávkokazů, či k zastrašování dělníků odmítajících vstoupit do odborů – tak zaměstnavatelé – k likvidaci stávky nebo narušování schůzek odborů. V průběhu let 1913–1916 proběhla další série tažení proti gangům, jejichž výsledkem bylo krátké období let 1916–1917, v němž tyto kriminální organizace nepůsobily, ale to změnil rok 1917, kdy byli propuštěni někteří z významných vůdců předchozích let.¹⁴⁷

2.2. Počátky mafie v Americe: migrace, Černá ruka, Morellův gang a Joe Petrosino

Jedna z prvních velkých migračních vln obyvatel z Itálie připlula do USA v období mezi druhou polovinou 70. let a počátkem 80. let 19. století, v další emigrační vlně v průběhu let 1901–1923 odešlo kolem 1,1 milionu Sicilanů, z nichž 800 000 zamířilo do USA.¹⁴⁸ Odchod obyvatel sicilského ostrova do USA nebyl náhodnou volbou, jelikož Palermo bylo spojeno s touto zemí na základě obchodu s citrusy, které sem byly dováženy – jednalo se především o města New York a New Orleans, jež se staly prvními oblastmi, v nichž se mafie usadila. V otázce příchodu mafie do USA je možné zaznamenat několik příběhů. První z nich hovoří o tom, že se do Ameriky dostala s největší pravděpodobností migračními vlnami a své zázemí si vybudovala v letech 1890–1910. Jiné vyprávění tvrdí, že ji v 60. a 70. letech 20. století založili potomci italských přistěhovalců již integrovaných do americké společnosti. Dalším výkladem je přesvědčení, že se jednalo o mezinárodní zločinecké spiknutí zaměřené na expanzi na území USA.¹⁴⁹

Pravdou je, že imigranti po svém příjezdu začali v amerických městech zakládat uzavřené skupiny – sjednocené jazykem a kulturou –, což přispělo k zakládání

¹⁴⁶ ASBURY, s. 264.

¹⁴⁷ Tamtéž, s. 252–273. *1829 Gangs of New York*. Dostupné z: <http://bklyn-genealogy-info.stevemorse.org/Society/Gangs.NYC.html> (22. března 2014).

¹⁴⁸ DICKIE, *Cosa Nostra*, s. 195.

¹⁴⁹ Tamtéž, s. 195–196.

přistěhovaleckých čtvrtí – jako byla Malá Itálie –, jež se často nacházely ve starých částech města, v nichž byli lidé sužováni nedostatečnou hygienou a přeplněnými činžovními domy. Vzniklé situace neváhaly využít různé kriminální živly, jelikož přistěhovalecké enklávy představovaly též výrazné skupiny voličů. Vzhledem k tomu, že většina přistěhovalců nejevila výrazný zájem o americkou politiku, byli členové sicilské komunity ochotni vyměnit svůj volební hlas za projevy přízně správce volebního okrsku. Jednalo se o takzvaný systém padrone, který fungoval na základě nepsané dohody, na jejímž základě byl správce volebního okrsku schopen výměnou za volební hlas sehnat svým „klientům“ zaměstnání, a poskytnout jim ochranu před útoky irských gangů.¹⁵⁰

Je nutné podotknout, že do Ameriky odcházeli též „ctihodní muži“ z Kalábrie a Neapole, kteří rovněž vytvářeli své zločinné enklávy. V některých oblastech – především New Yorku – byly jiné italské mafie pohlceny sicilským vlivem, ale v jiných si byly schopny udržet své tradice a metody – 'Ndrangheta v Ohiu a Pensylvánii; Camorra v Brooklynu či na Coney Islandu. V New Yorku působilo šest velkých italských gangů, jednalo se o sicilský Morrelův gang; neapolský gang z Navy Street (the Navy Street Gang) pod vedením Leopolda Lauratina a Alessandra Vollera; neapolský gang na Coney Islandu, v jehož čele stál Pelligrino Morano; sicilský gang Cola Schira v Brooklynu, který byl tvořen především přistěhovalci z oblasti Castellammare del Golfo; brooklynský gang vedený Manfredim Mineo; a harlemský gang spravovaný Salvatorem D'Aquila.¹⁵¹

První záznamy o mafii v USA pocházejí ze soudního protokolu z New Orleans z ledna 1889, v němž se píše: „*Mafie je tajná organizace, která se poskvřnila nejhanebnějšími zločiny a vždycky dokázala umlčet svědky.*“¹⁵² Jeden z prvních incidentů, který je spojován s mafii se odehrál v New Orleans v únoru 1891,¹⁵³ které

¹⁵⁰ DICKIE, *Cosa Nostra*, s. 196–197.

¹⁵¹ Tamtéž, s. 195–197, 204. DICKIE, *Pokrevní bratrstvo*, s. 264. *The Struggle for Control*, GangRule. Dostupné z: <http://www.gangrule.com/events/struggle-for-control-1914-1918> (11. března 2014).

¹⁵² BOROVIČKA, *Mafie*, s. 8.

¹⁵³ Incident v New Orleans je spojen s násilnostmi, jež vyvolala vražda poručíka Davida Hennesyho. V New Orleans působily na přelomu 80. a 90. let dvě významné rodiny – rodina Matrangů a Provenzanů –, které bojovaly o nadvládu v italských čtvrtí a docích v New Orleans. Během těchto bojů zemřel bratr Carla Matrangy – boss rodiny Matrangů. Carlo byl přesvědčen, že David Hennesy stojí na straně Provenzanů – je možné, že to byl jeden z mnoha důvodů, proč byl Hennesy zabit – a byl připraven jej odstranit. Poručík David Hennesy, nebyl mezi zločinci oblíbený, jelikož zahájil vyšetřování kriminálních aktivit ve městě, podařilo se mu získat dostatek důkazů, aby mohl podezřelého předvolat před soud, ale den před zahájením soudního procesu 15. října 1890 byl zabit. Výsledkem tohoto násilného aktu byl šok v americké společnosti, která žádala potrestání viníků. Policie v následujících dnech zatkla 11 přistěhovalců z Itálie, kteří byli postaveni před soud, ale jen tři z nich byli odsouzeni, což neworleanskou veřejnost

mělo být v této době na základě dokumentů FBI sužováno řadou vražd souvisejících s vendetou. Obětí událostí v New Orleans se stal policejní poručík David Hennessy,¹⁵⁴ veřejnost byla přesvědčena, že za vraždou stojí přistěhovalci z Itálie, jelikož poručík podnikl zátaž proti zločinu v italské komunitě. Veřejnost žádala potrestání viníků, což vedlo k zatýkání italských přistěhovalců. Výsledkem těchto snah bylo zatčení 11 Italů,¹⁵⁵ z nichž devět bylo označeno za nevinné, a u zbylých třech se porota nebyla schopna shodnout.¹⁵⁶ S vyneseným verdiktem nebyla spokojena veřejnost, která byla přesvědčena o uplácení svědků, a která žádala potrestání viníků. Vyvrcholením se stalo zlynčování uvězněných Italů. Výsledkem incidentu v New Orleans bylo zhoršení vzájemných vztahů mezi americkými občany a italskými přistěhovalci; a posílení přesvědčení, že každý přistěhovalec z Itálie je členem mafie. Nově vzniklá situace v kombinaci s problémy nemajetných vrstev vytvořila předpoklady pro posílení mafie.¹⁵⁷

Již na počátku působení mafie v USA bylo patrné, že metody užívané na Sicílii byly implementovány do amerického prostředí. Jednalo se především o zapojení mafie do obchodu se zemědělskými komoditami – obchodovala s nimi, vymáhala za ně peníze a vytvářela si monopol –, kontrolu městských volebních obvodů, přátelské vztahy s policií a zapojení se do odborové činnosti. Je též možné pozorovat, že existovaly vazby mezi mafií na Sicílii a v Americe, jelikož don Vito Cascio-Ferro (později zatčený Cesarem Morim) nebo Giuseppe Fontana (podezřelý z vraždy Emanuela Notarbartola) udržovali styk s jedinci v Americe, ale v žádném případě nelze tvrdit, že by americká mafie byla kontrolována či řízena z Itálie. Vzhledem k tomu, že americká společnost byla mobilnější, rozmanitější a měla svůj vlastní systém korupce a zločinnosti, existovaly mezi americkou a sicilskou mafií vedle společných prvků (omerta, korupce, vydírání, neschopnost soudů potrestat viníky, zastrašování svědků nebo v pozdějších letech spolupráce mezi jednotlivými rodinami mafie) též odlišnosti – mafie v USA byla

neuspokojilo. Obyvatelé města byli přesvědčeni o zastrašování svědků a uplácení členů poroty. Situace vyvrcholila pochodem obyvatel k vězení, kde dva ze zatčených byli ubyti a devět bylo popraveno u zdi. BOROVIČKA, *Mafie*, s. 8. *The Mafia Monograph Part 3 of 4*, online archiv FBI, s. 52–53. Dostupné z: <http://vault.fbi.gov/Mafia%20Monograph/Mafia%20Monograph%20Part%203%20of%204/view> (5. března 2014).

¹⁵⁴ Některé zdroje uvádějí jméno Peter Hennessey. NELLI, Humbert S., *Italians and Crime in Chicago. The Formative Years, 1890–1920*. In: *American Journal of Sociology* 74, January 1969, 4, s. 374.

¹⁵⁵ Borovička a Lunde uvádí 19 zatčených. BOROVIČKA, *Mafie*, s. 8. LUNDE, s. 122.

¹⁵⁶ *Mafia Monograph Part 3 of 4*, online archiv FBI, s. 52. Dostupné z: <http://vault.fbi.gov/Mafia%20Monograph/Mafia%20Monograph%20Part%203%20of%204/view> (5. března 2014).

¹⁵⁷ NELLI, s. 374–375. ČERVINKA, s. 13–14.

mobilnější a na počátku nedocházelo k pravidelným poradám mezi jednotlivými cosche. Před první světovou válkou se mafii podařilo v Americe zapustit pevné kořeny, ale zatím neměla tak silný vliv na italské imigrantské komunity. Tuto skutečnost ovlivňovalo několik faktorů: v italské komunitě se mluvilo různými dialekty, jednotlivé rodiny mafie byly omezovány nebo v těchto skupinách působily či spolu soupeřily americké gangy.¹⁵⁸

Byla to právě Amerika, která nejvíce spojila pojem mafie s organizovaným zločinem, jelikož násilnosti – incident v New Orleans –, ke kterým zde na přelomu století docházelo, měly za následek rozšíření pojmu mafie. Podobně jako na Sicílii i v USA nebyl tento pojem přesně definován a byl spojován s jakoukoli kriminální činností v přistěhovaleckých komunitách – především italských –, či se zločinným působením gangů nebo takzvané Černé ruky.¹⁵⁹

Označení Černá ruka či Mano Nera vychází z rozmanitých symbolů (otevřená ruka, sevřená pěst, ruka držící nůž apod.), které se nacházely na výhružných dopisech posílaných touto organizací. Samotný pojem Černá ruka se začal výrazněji užívat na počátku 20. století, jelikož jím novináři označovali kriminální činnosti v italských komunitách, což přispělo k tomu, že se pojem Černá ruka stal tak oblíbeným, že krátce nahradil pojem mafie a stal se označením pro organizovaný zločin. Popularitu tohoto pojmu ukazuje jeho rozšíření z New Yorku do Chicaga, San Franciska, Kansasu nebo New Orleans. Nebylo nic neobvyklého, když v prvních letech 20. století italsky psané noviny v Americe tvrdily, že nic takového jako Černá ruka neexistuje a kriminální události, ke kterým docházelo, charakterizovaly jako zcela nezávislé bez jakéhokoli spojení s organizovanými skupinami. Tento postoj se postupně měnil s tím, jak narůstal počet zločinů spáchaných Černou rukou – bombové útoky, vraždy, únosy a vydírání. Působení Černé ruky se vyznačovalo tím, že svým obětem odesílala výhružné dopisy, které mohly vypadat takto: *„Milý příteli, doufám, že Vás tento dopis neznepokojí. Doufám, kromě toho, že jste ochoten postoupit naši organizaci obnos dvou tisíc dolarů. Jistě tak učiníte, záleží-li Vám na životě. Položte zmíněné dva tisíce dolarů v balíčku příští úterý přede dveře. Neučiníte-li tak, přísahám Vám, že ještě během příštího týdne*

¹⁵⁸ DICKIE, *Cosa Nostra*, s.195–206. NELLI, s. 374–375. *Mafia Monograph Part 3 of 4*, online archiv FBI, s. 14, 23, 34–40. Dostupné z: <http://vault.fbi.gov/Mafia%20Monograph/Mafia%20Monograph%20Part%203%20of%204/view> (5. března 2014).

¹⁵⁹ DICKIE, *Cosa Nostra*, s. 206.

*nezůstane z Vás a Vašich drahých rodinných příslušníků ani prášek. Se srdečným pozdravem vaši oddaní přátelé. Černá ruka.*¹⁶⁰

Na příkladu Černé ruky je možné pozorovat odlišnosti mezi sicilskou a americkou společností, jelikož výhrušné dopisy s podpisem Černé ruky v Americe neposílali jen profesionální zločinci, ale také zneprátení sousedé, obchodní soupeři, chudí dělníci nebo vtipálkové. Na Sicílii by takové zneužití nebylo možné, jelikož každá *cosche* si svůj zastrášovací monopol pečlivě hlídala. Na základě poznatků je patrné, že Černá ruka se od mafie odlišuje především v otázce organizace, jelikož se zdá, že neměla žádnou hierarchickou strukturu, centrální vedení a jednotlivé gangy Černé ruky o sobě nevěděly. Černou ruku vyšetřoval Joe Petrosino, který ji charakterizoval takto: „*Existuje jen jediná věc, která může odstranit Černou ruku, a tou je eliminace ignorování. Gangsteři, kteří drží Malou Itálii v zajetí teroru přišli především ze Sicílie a jižní Itálie, a jsou to primitivní venkovští zlodějčci, jež přesídlili do města. To je prokázáno jejich brutálními metodami. Žádný americký lupič by nikdy neuvažoval o zastavení a pořezání člověka v obličejí nožem, proto aby mu ukradl peněženku. S největší pravděpodobností by hrozil střelnou zbraní. Žádný z amerických gangsterů by nevyhodil do vzduchu dům či zabil děti muže, který odmítl zaplatit padesát nebo sto dolarů. Zločiny, které se objevují mezi zdejšími Italy, jsou stejné jako ty, které byly páčány v jistých dobách venkovskými bandity v Itálii; a oběti, stejně jako vrahové, pocházejí ze stejné ignorantské třídy. Stručně řečeno vyrovnáváme se s banditismem přeneseným do většiny moderních měst světa.*“¹⁶¹ Aktivita Černé ruky výrazně oslabily po roce 1915 z důvodu zavedení přísnějších trestů, federálních poštovních zákonů a větší kontroly imigrace.¹⁶²

Aktivita Černé ruky, ale nebyly jedinou kriminální činností, jež sužovala imigranty usazené v USA. Jednou z nich byla ilegální aktivita takzvaných bankéřů, jejichž „banky“ se velmi často nacházely v zelinářstvích nebo v saloonech, a kteří využívali důvěřivosti svých spoluusedlíků, jež poté připravili o peníze.¹⁶³ Dalšími

¹⁶⁰ DUYZINGS, s. 163.

¹⁶¹ *Joe Petrosino Murder*, GangRule. Dostupné z: <http://www.gangrule.com/events/petrosino-murder-1909> (10. března 2014).

¹⁶² DICKIE, *Cosa Nostra*, s. 207. NELLI, s. 375–376. *The mafia Monograph Part 3 of 4*, online archiv FBI, s. 54–60. Dostupné z: <http://vault.fbi.gov/Mafia%20Monograph/Mafia%20Monograph%20Part%203%20of%204/view> (5. března 2014). *The Black Hand*, GangRule. Dostupné z: <http://www.gangrule.com/gangs/the-black-hand#4> (5. března 2014).

¹⁶³ Tito ilegální „bankéři“ nebyli omezováni v otázce investice peněz, jež si u nich lidé uložili. Často docházelo k tomu, že peníze byly investovány do projektů, které skončily katastrofou. Výjimkou též nebylo, pokud „bankéř“ uložené peníze sám zcizil. NELLI., s. 381.

„obchodníky“, kteří využívali situace a vydělávali na podvádění svých krajanů, byli falešní doktoři, podvodní právníci nebo prodavači, kteří například mixovali olej z lněných semínek s olivovým a výsledný produkt prodávali jako ryzí sicilský olej. Italsky psané deníky informovaly o dalších zločinech, jako byly loupeže, krádeže, zpronevěry peněz, žhářství, padělání nebo vydírání.¹⁶⁴

Pokud se jedná o boj proti kriminalitě v USA v prvních letech 20. století, pak je možné zaznamenat, že nebylo neobvyklé pokud s kriminálníky spolupracovali policisté nebo politici. V rámci této spolupráce bylo běžné, když politický kandidát využil služeb svého kriminálního partnera pro získání hlasů – výhrůzkami, finančním darem nebo posílením naděje, že bude volený kandidát usilovat o zlepšení životní situace přistěhovalců – v době voleb. Tato pomoc byla samozřejmě oboustranná – mafie nedělá nikdy nic, z čeho by ji neplynula jakákoli forma osobního prospěchu – a pokud byl kandidát ve volbách zvolen, mohl mafii zaručit jistou míru ochrany.¹⁶⁵

Podobně jako tomu bylo v Itálii, tak i v USA se našli jedinci, kteří se snažili bojovat proti mafii, jednou z nejvýraznějších osobností byl poručík Joe Petrosino, který za svou snahu zaplatil životem. Joe Petrosino vlastním jménem Giuseppe Michele Pasquale Petrosino se narodil v srpnu 1860 nedaleko Salerno, ale roku 1873 emigroval se svou rodinou do New Yorku, kde roku 1883 nastoupil k newyorské policii, v níž vedl italskou jednotku, jež byla vytvořena pro boj s narůstající kriminalitou ve čtvrti Malá Itálie. Velkou pozornost na sebe upoutal, když varoval před plánovaným atentátem na prezidenta Williama McKinleye, který byl ale z důvodu ignorování informací zabit v prosinci 1901 v Buffalu; a při vyšetřování vraždy z dubna 1903, kterou newyorské noviny nazvaly Záhada těla v sudu.¹⁶⁶ Důkazy poukazyvaly na to, že za záhadnou vraždu by mohl být zodpovědný Giuseppe Morello¹⁶⁷ – jeden z prvních významných

¹⁶⁴ NELLI, s. 381–383.

¹⁶⁵ Tamtéž, s. 379–380.

¹⁶⁶ Obětí případu Záhady těla v sudu byl Benedett Madonia, jehož mrtvé tělo bylo nalezeno 14. dubna 1903 na Východní 11. ulici. Následující den policie zatkla několik mužů – především členové Morellova gangu –, kteří byli již delší dobu sledováni tajnou policií, jelikož byli podezřelí z padělání amerických bankovek, které převážely na dnech sudů s olivovým olejem, a které měly být distribuovány do jiných měst na východním pobřeží. DICKIE, *Cosa Nostra*, s. 200. *The Early Years*, GangRule. Dostupné z: <http://www.gangrule.com/events/the-early-years-1900-1910> (9. března 2014). *Mafia: The Morello Family*, GangRule. Dostupné z: <http://www.gangrule.com/gangs/the-morello-gang> (10. března 2014).

¹⁶⁷ Giuseppe Morello opustil Corleone roku 1892. Odjel do New Yorku, kde si roku 1900 otevřel saloon na Stanton Street, který ale musel o rok později prodat. Poprvé se před soudem ocitl v červnu 1900, kdy byl obviněn z prodeje padělaných peněz, ale nakonec byl propuštěn na kauci. Od roku 1901 vlastnil společně s Lupem restauraci na Prince Street – hlavní centrum Morellova gangu. Roku 1902 otevřel Morello realitní kancelář The Ignatz Florio Co-operative Association Among Corleonisi, jež se podílela na výstavbě a prodeji nemovitostí v New Yorku. Dalšími řediteli této společnosti byli Antonio Milone a Marco Macaluso. Společnost, ale zkrachovala v důsledku hospodářských problémů roku 1907. Roku

bossů sicilské mafie v Americe. Podobně jako u jiných soudů, v nichž byli hlavními podezřelými členové mafie, i v případě mrtvého těla v sudu, skončily veškeré snahy o dopadení viníků neúspěchem – svědci ztráceli paměť a odvolávali své výpovědi. I přes tento neúspěch se stal Petrosino pro americkou společnost hrdinou, který se mimo jiné též zasloužil o vypovězení stovek italských zločinců zpět do Itálie, či jejich zatčení. Jeho úspěchy mu vynesly post nadporučíka – první Italoameričan, jemuž se dostalo této pocty – a převelení do Itálie, kde měl italské vládě pomoci v boji proti zločincům a banditům. Jeho hlavním úkolem v Itálii bylo vytvořit nezávislou síť informátorů o kriminálnících s policejním záznamem. Cílem této snahy mělo být získání informací, jež by dopomohly k vypovězení co největšího počtu italských zločinců jako nelegálních přistěhovalců. Jeho snaha, ale skočila 22. března 1909 – přibližně měsíc po jeho příjezdu do Itálie –, kdy byl zastřelen na Piazza Marina v Palermu. Na počátku příštího měsíce bylo jeho tělo převezeno do New Yorku, kde se Petrosinovi dostalo slavnostního pohřbu. Vraždy Joe Petrosina a těla v sudu nebyly vyřešeny, ale objevují se názory, že by za ně mohla být zodpovědná organizace Giuseppe Morella, která mohla vyslat své členy, nebo požádala tehdejšího nejvýznamnějšího vůdce sicilské mafie Vita Cascia-Ferra.¹⁶⁸

Dalším důležitým centrem působení mafie v USA bylo – kromě New Orleans a New Yorku – Chicago. Organizovaný zločin v Chicagu má své kořeny v 70. letech 19. století a je spojen především se jménem Michael Cassius McDonald, který prakticky kontroloval všechny městské politiky od konce 70. let do poloviny 90. let 19. století. Noviny *Chicago Record-Herald* se o McDonaldovi vyjádřily takto: „*Nikdy nebyl jmenován do úřadu, ale městu vládl pevnou rukou. Jmenoval muže, kteří byli politickými kandidáty, které si sám zvolil, ale po uvedení do úřadu se stali jen jeho otroky.*“¹⁶⁹ „Vláda“ McDonalda na Chicagem je spojena s Carterem Henry Harrisonem, kterému McDonald dopomohl k tomuto postu starosty Chicaga, jímž byl v letech 1879–

1910 byl Morello společně s Lupem zatčen za padělání peněz a odsouzen na 25 let vězení. Morellův gang nakonec zanikl roku 1916 ve válce s Camorrou z Brooklynu, která převzala ilegální aktivity – hazard a vydírání – v Harlemu. Vzhledem k metodám – padělání peněz, výhrůžné dopisy, únosy –, které užívali někteří členové Morellovi skupiny, docházelo k tomu, že Morellova rodina byla charakterizována jako jedna z organizací Černé ruky. Toto tvrzení, ale není zcela pravdivé, jelikož na základě různých výpovědí je patrné, že Morellův gang byl hierarchicky uspořádán, dostávalo se mu ochrany, kterou si koupil nebo obdržel výměnou za své služby – zajištění volebních hlasů – od politických představitelů. *The Early Years, Gang Rule*. Dostupné z: <http://www.gangrule.com/events/the-early-years-1900-1910> (10. března 2014). *Mafia: The Morello Family, GangRule*. Dostupné z: <http://www.gangrule.com/gangs/the-morello-gang> (10. března 2014).

¹⁶⁸ *Joe Petrosino Murder, GangRule*. Dostupné z: <http://www.gangrule.com/events/petrosino-murder-1909> (10. března 2014). DICKIE, *Cosa Nostra*, s. 200–211.

¹⁶⁹ NELLI, s. 383.

1893. Během této doby McDonald vytvořil v Chicagu jeden z prvních syndikátů zaměřený na hazard, a uzavřel pevnou koalici s kriminálníky, politiky a policisty, které ve 20. letech 20. století využila organizace Torrio-Capone. Dominantní postavení McDonalda se začalo hroutit s narůstajícím počtem nezávislých zločineckých skupin v Chicagu a především po zavraždění starosty Harrisona v říjnu 1893. Po smrti McDonalda roku 1907 projevily tyto nezávislé kriminální organizace zájem o kontrolu hazardních her v Chicagu, které si mezi sebou rozdělily – Mont Tennes vládl v North Side, James O’Leary v South Side a Alderman Johnnie Rodgers na West Side. Rozdělení impéria hazardních her vedlo k několikaleté válce mezi jednotlivými gangy, ve které se nakonec prosadil Mont Tennes, který celému impériu vládl do 20. let 20. století, kdy jej organizace Torrio-Capone odsunula stranou a převzala kontrolu nad hazardem a jinými ilegálními aktivitami v Chicagu.¹⁷⁰

Uchycení mafie v USA bylo dáno politickými a sociálními podmínkami, jež panovaly v USA a ve městech jako byl New York, New Orleans nebo Chicago. Jednalo se o města, která na přelomu století soužily násilnosti a korupce, apatie k chudobě, nedostatečnému ubytování a nehygienickým podmínkám v přistěhovaleckých čtvrtích, a přetrvávání organizovaného zločinu z minulého století. Anglický novinář William T. Stead popsal podmínky v Chicagu v 90. letech 19. století takto: „*První dojem, jenž získá návštěvník při svém příjezdu do Chicaga, zahrnuje špínu, nebezpečí a nepohodlnost cest.*“¹⁷¹ Ve svém článku shledával obyvatele Chicaga netečné k problematické otázce chudoby nebo problému obchodní a politické korupce, které ale na druhé straně spojovala touha po penězích. Právě do prostředí plného ekonomických možností, korupce, špíny a násilí přicházeli imigranti v 80. letech 19. století.¹⁷²

¹⁷⁰ NELLI, s. 384–385.

¹⁷¹ Tamtéž, s. 379.

¹⁷² Tamtéž.

3 Italská mafie v meziválečném období

3.1. Sicilská mafie

Vyšetřování Sangiorgiho a proces Notarbartolo upoutaly pozornost veřejnosti k problematice mafie, která ale opadla poté, co se nepodařilo ani v jednom z případů dosáhnout úspěchu. Informace týkající se mafie byly v dalších letech zastíněny zprávami o dění na frontách první světové války, v níž bojovali též někteří z mladých členů mafie. Odliv mladých jedinců, ale nezabránil starším členům této organizace, aby pokračovali ve svých aktivitách – vraždy, vydírání, krádeže dobytka, pronajímání půdy a její ochrana –, které přetrvaly i během války.¹⁷³

Po skončení první světové války se v říjnu 1922 k moci dostali fašisté v čele s Benitem Mussolinim – v lednu 1925 se prohlásil diktátorem –, který měl silnou podporu především v oblastech severní a střední Itálie. Stejně jako v dobách minulých, tak i v době vlády fašismu političtí představitelé a přátelé mafie v jižních oblastech Itálie – Kalábrie či Sicílie – neváhali a snažili se využít vzniklé situace ve svůj prospěch – vetřít se do přízně fašistů a získat přístup ke zdroji peněz v Římě. Mussolini uvažoval o tom, že by se Sicílie mohla stát hlavním centrem nového italského středomořského impéria, ale tento plán nemohl dosáhnout úspěchu, neboť Sicílie byla oblastí, v níž měli fašisté minimální podporu – do roku 1925 zde nebyly vydávány žádné oficiální fašistické noviny; v parlamentních volbách 1919 a 1921 fašisté nezískali potřebné množství hlasů k získání pozic ve vládě; z 25 000 mužů pochodujících na Řím v říjnu 1922 pocházelo méně než 100 ze Sicílie;¹⁷⁴ roku 1923 vznikla protifašistická organizace, kterou roku 1927 Mussolini označil jako nejnebezpečnější protifašistické hnutí, jež se v Itálii objevilo od jeho jmenování ministerským předsedou.¹⁷⁵ Situace se výrazně změnila po roce 1922, jelikož sicilští liberálové – kteří byli téměř poraženi ve volbách 1919 – začali podobně jako jiní vnímat Mussoliniho stranu jako nejvýhodnějšího ochránce majetku před možnými útoky a jako hráz proti levicové

¹⁷³ DICKIE, *Cosa Nostra*, s. 170–171. *Mafia Monograph Part 1 of 4*, online archiv FBI, s. 69. Dostupné z: <http://vault.fbi.gov/Mafia%20Monograph/Mafia%20Monograph%20Part%201%20of%204/view> (24. února 2014).

¹⁷⁴ REECE, Jack E., *Fascism, the Mafia, and the Emergence of Sicilian Separatism (1919–1943)*. In: *The Journal of Modern History* 45, June 1973, s. 261.

¹⁷⁵ Carlo Avarna di Gualtieri vysvětluje tento fenomén tím, že Sicilané chápali fašismus, jako politický prvek objevující se na severu Itálie, jako produkt vzniklý z místní situace, která se pramálo podobá socio-ekonomickým podmínkám na Sicílii. Giuseppe Gennuso vysvětluje tuto problematiku tím, že obyvatelé ostrova chápali fašismus jako mor či podvod, který se podobně jako jiné prvky na Sicílii dostal ze severu země. Michele Pantaleone tvrdí, že postoj Sicilanů k fašismu je ovlivněn poválečným vývojem, kdy následná poválečná krize v zaostalých politických, ekonomických a sociálních strukturách nevytvořila prostor pro vznik a šíření hnutí odporu, jak tomu bylo na severu Itálie po roce 1919. Tamtéž, s. 262–263.

hrozbě. Stejně jako jiní i oni předpokládali, že program fašistů je jen jistým typem propagandy. Další, kdo pozitivně přijal fašismus, byla vrstva aristokratů vlastníků půdy, jelikož doufali v návrat starých pořádků, současně počítali především s tím, že ustanovení silného policejního režimu na Sicílii pomůže k odstranění břemena spolupráce s mafií.¹⁷⁶

Představitelé mafie byli připraveni přizpůsobit se nově vzniklé situaci – byli ochotni podpořit fašisty, spolupracovat s nimi, aby se poté mezi ně mohli infiltrovat a pokud to bude možné, zkorumpovat je. Mussolini byl v prvních fázích ochotný ke spolupráci, jelikož potřeboval potlačit banditismus a odstranit jakoukoli možnou opozici, neboť vlivní členové mafie mohli zajistit pořádek na venkově. Krátká spolupráce mafie a fašismu umožnila mafii nejen udržení majetku, výhod a prestiže, ale navíc jí poskytla dočasnou příležitost získat sociální a politickou úctyhodnost. Během této spolupráce nebylo neobvyklé, když se členové mafie, kteří neměli trestní záznam, mohli stát členy některých organizací fašistické strany, v nichž mohli dosáhnout vedoucích pozic. Jeden z pozorovatelů tvrdí, že před rokem 1926 byly posty v hierarchii fašistů v západní Sicílii obsazeny členy mafie, dobře známými právníky pracující pro mafii nebo šlechtou vlastníků půdy.¹⁷⁷

Mafie stejně jako jiní neodhadla situaci, jelikož v průběhu roku 1924 postupně poznávala, že s fašistickou vládou nebude možné manipulovat podle jejích představ. Již v průběhu roku 1922 bylo slyšet nesouhlasné hlasy přesvědčených sicilských fašistů, kteří odmítali jakoukoli spolupráci s mafií – jedním ze stoupenců tohoto názoru byl Cesare Mori, který byl přesvědčen, že na základě fašistické koncepce je koexistence s mafií nemožná. Mussolini, ale tyto názory odmítal, jelikož potřeboval služby mafie k udržení pořádku na venkově. Katalyzátorem, jenž zapříčinil tažení proti mafii, byly dvě události z jara roku 1924. První událostí byly zmanipulované volby z dubna 1924, na jejichž základě vytvořili fašisté koalici se členy liberální strany na Sicílii – ve volbách užil Mussolini služby mafie k získání potřebných volebních hlasů –, což následně vedlo k rozpuštění opozičních stran a Mussolini nakonec odvolal svou alianci s liberální stranou. Druhým prvkem, jenž vedl k vyhlášení tažení proti mafii, byly události z května 1924, kdy se Mussolini vydal na cestu po Sicílii, aby upevnil své politické vítězství z minulého měsíce. Během své cesty se zastavil v Palermu a Agrigentu, jejichž obyvatele ujistil, že je obeznámen s problémy, jež sužují Sicílii

¹⁷⁶ REECE, s. 261–265.

¹⁷⁷ Tamtéž, s. 265–266.

a slíbil jejich odstranění – již nebudou opomíjeny požadavky Sicílie, dojde k zajištění bezpečnosti a odstranění vlivu mafie. Výraznou roli pro rozhodnutí zahájení tažení proti mafii přinesla návštěva města Piana dei Greci, jehož starostou byl don Ciccio Cuccia, který byl znám jako hlavní představitel mafie v tomto městě. Prohlídka se konala pod přísnými bezpečnostními opatřeními za přítomnosti ozbrojené eskorty, jež měla zajišťovat ochranu Duceho. Návštěva městečka probíhala bez problémů dokud Cuccia Mussolinimu neřekl: „*Není nutné tolik policistů. Vaše Excelence je v mé přítomnosti naprosto v bezpečí, protože v tomto kraji dávám veškeré rozkazy já.*“¹⁷⁸ Situaci Cuccia vyostřil poté, co se otočil k přihlížejícímu davu a prohlásil: „*Nikdo nesmí zkrivit ani vlas na hlavě mého přítele Mussoliniho, jinak bude mít co dělat se mnou!*“¹⁷⁹ Mussolini byl tímto prohlášením rozhořčen, ne z důvodu poznámky o vlasech, jelikož v této době byl Duce téměř plešatý, ale protože nebylo možné tolerovat prohlášení, jež vzbuzovalo dojem, že se diktátor Itálie při cestování po městech Sicílie neobejde bez ochrany mafie. Mussolini nechal Cuccia při nejbližší příležitosti zatknout, čímž byla zahájena první fáze boje proti mafii, který v následujících třech letech dosáhl výraznějších úspěchů při potlačení mafie.¹⁸⁰

Tažením proti mafii byl pověřen Železný prefekt Cesare Mori¹⁸¹ – podle nějž získala akce označení Moriho operace – v říjnu 1925. Moriho strategie spočívala v jednoduchém plánu – obce známé působením mafie podrobit policejním zátahům a zatknout veškeré jedince podezřelé z kriminální činnosti; ti, jež se vyhnou zatčení donutit k dobrovolnému vzdání se pomocí nátlaku, při němž budou jejich příbuzní drženi ve vězení. Zatčení jedinci – ne všichni byli členy mafie nebo bandité – byli poté postaveni před zvláštní soudy probíhající v letech 1928–1934, které většinu zatčených odsoudily za vydírání, spolčení za kriminálními účely, vraždy, krádeže, loupeže, apod. Mnoho z metod, jež Mori užíval, bylo neoprávněných – brát obyvatele jako rukojmí, zatýkání celých rodin nebo posílání zatčených obyvatel bez soudů do vyhnanství na

¹⁷⁸ REECE, s. 268.

¹⁷⁹ BOUČEK, s. 83.

¹⁸⁰ Tamtéž, s. 81–83. REECE, s. 266–269.

¹⁸¹ Mori se narodil roku 1872 v Pavii, kde také vyrůstal. Vystudoval vojenskou akademii a sloužil jako důstojník u dělostřelectva. Od roku 1898 působil ve službách policie, kde byl znám svými tvrdými postupy při vedení akcí proti banditům, ale také mafii. Po první světové válce se stal prefektem v Turíně (1919), v Římě (1920) a nakonec v Bologni (1921). Byl politicky neutrální a v období 20. let 20. století potlačoval násilností vedené fašisty, za což byl předčasně penzionován. Vzhledem k tomu, že byl Mori ctížádostivý, nevzdával se a využil svých mocných přátel, začal dávat najevo svůj obdiv k Mussolinimu a tvrdil, že celý svůj život jednal ve fašistickém duchu. Mussolini se nakonec rozhodl využít jeho zkušeností při boji proti mafii a povolal jej zpět, jmenoval jej prefektem Trapani, kde si získal přezdívku Železný prefekt. Později byl přeložen na post prefekta v Palermu. BOUČEK, s. 83. DICKIE, *Cosa Nostra*, s. 172–181.

ostrovy Ponza, Ustice nebo Liparské ostrovy –, ale pro Mussoliniho bylo podstatné, že výsledek akce byl více než uspokojivý. Jako příklad této strategie lze uvést město Gangi a jeho obléhání v lednu 1926, do něhož nechal Mori odříznout veškeré přístupové cesty, zločinci byli vyháněni ze svých úkrytů, ženy a děti byli bráni jako rukojmí, docházelo k rozprodávání majetku, porážení dobytka na náměstí nebo zastavení přívodu vody. Další úspěchy Mori zaznamenal v oblastech Bisacquino, Corleone, Contessa Entellina, Sciacca, Monreale nebo Mussomeli. Mezi zatčenými se nacházel například don Caló Vizzini, don Vito Cascio-Ferro nebo Giuseppe Genco Russo.¹⁸²

Výsledkem tažení bylo výrazné oslabení sicilské Ctihodné společnosti, neboť došlo k výraznému poklesu kriminálních aktivit spojených s mafií – krádeže dobytka, loupeže nebo vydírání –, což přineslo podporu fašismu na Sicílii. Mussolini byl potěšen úspěchem, jehož Mori dosáhl a při svém projevu v parlamentu 26. května 1927 prohlásil, že problém mafie na Sicílii byl konečně vyřešen. John Dickie popsal situaci takto: *„Během pěti let, uvedl Mussolini, vykonal jeho režim ,così ohromného, epochálního a monumentálního‘: vůbec poprvé od pádu římské říše zavedl nad italským lidem skutečnou vládní moc. Fašistický režim konečně nastolil pořádek a kázeň v zemi, kterou tak dlouho oslabovalo politikaření a korupce. Země nyní pochodovala jako jeden muž za úderného rytmu totalitní ideologie: ,Vše ve státě. Nic proti státu, Nic mimo stát.‘“*¹⁸³ Právě koncepce svrchované autority státu neumožňovala spolupráci fašistů a mafie, neboť mafie fungovala jako jakýsi samostatný orgán ve státě. Cesare Mori byl na rozdíl od Mussoliniho méně optimistický, jelikož samotné tažení proti mafii neviděl jako dostatečně silný nástroj k tomu, aby došlo k úplnému vykořenění mafie na Sicílii, neboť byl přesvědčen, že je nutné spojit policejní akce se sérií sociálních a ekonomických reforem. Mori zastával názor – který Mussolini vyjádřil ve svém projevu v Palermu a Agrigentu v květnu 1924 –, že opomíjení požadavků Sicílie přítomné od doby sjednocení musí skončit. Nedodržení tohoto slibu přispělo ke ztrátě podpory fašismu na ostrově v roce 1943.¹⁸⁴

Tvrzení fašistických představitelů, že mafie byla úplně vymýcena, nebylo pravdivé. Je patrné, že Moriho operace oslabila mafii na Sicílii, ale v žádném případě ji nezničila, což se prokázalo v době zahájení operace Husky v roce 1943. Navíc nedošlo

¹⁸² REECE, s. 269. DICKIE, *Pokrevní bratrstvo*, s. 293–295. *Mafia Monograph Part 2 of 4*, online archiv FBI, s. 1–2. Dostupné z: <http://vault.fbi.gov/Mafia%20Monograph/Mafia%20Monograph%20Part%202%20of%204/view> (25. února 2014).

¹⁸³ DICKIE, *Pokrevní bratrstvo*, s. 295–296.

¹⁸⁴ REECE, s. 270.

k zatčení či odsouzení všech členů mafie – Giuseppe Genco Russo byl několikrát obviněn, ale vždy byl propuštěn pro nedostatek důkazů – a mnozí navíc unikli do USA. Tažení proti mafii také nebylo vedeno proti všem vysoce postaveným komplicům mafie. Pojem mafie se začal kromě popisu zločinecké organizace též užívat jako politická zbraň pro odstranění možných odpůrců nebo soupeřů. Jako příklad lze uvést příběh tajemníka palermské organizace fašistické strany Alfreda Cuccoa – pomohl Morimu získat post palermského prefekta –, kterého Mori obvinil ze zpronevěry, a toho že je členem mafie. Cucco byl soudně stíhán a zbaven parlamentní imunity, která mu ale byla navrácena roku 1931. Vliv na jeho rehabilitaci měli vysocí činitelé fašistické strany, kteří upozornili na to, že Mori zneužívá svých pravomocí proti členům fašistické strany, někteří navíc upozorňovali na jeho zásahy proti fašistům před říjnem 1922. Mori byl nakonec roku 1929 penzionován, odstěhoval se do Říma a roku 1932 vydal paměti *Poslední boj s mafii*.¹⁸⁵

Zajímavé odhalení přinesl dokument nalezený roku 2007 jedním z předních italských historiků mafie v palermském státním archivu, který sepsalo kolem 48 autorů,¹⁸⁶ jež byli součástí speciální sdružené jednotky karabiníků a policistů známé jako Královský generální inspektorát veřejné bezpečnosti na Sicílii – zkráceně Inspektorát. Zpráva konstatuje, že i po Moriho operaci nadále na Sicílii funguje zločinecká organizace známá jako mafie. Dokument poskytuje svědectví, že již roku 1933 bylo patrné, že operace Železného prefekta nedosáhla svého cíle, což mělo za následek reorganizaci policie a karabiníků, kteří vytvořili elitní jednotku – Inspektorát – která měla s kriminalitou bojovat. Fašistický stát obnovil svůj boj s mafii, ale s tím rozdílem, že se o tom veřejnost neměla dozvědět. Inspektorát shromažďoval důkazy a poukázal na to, že v západní části Sicílie je mafie velmi dobře organizovaná – především v oblasti Trapani, kterou Moriho operace postihla jen minimálně, a v níž kriminalita ve 30. letech 20. století dosahovala vrcholu. Výraznou změnu přineslo zatčení mnoha členů mafie Inspektorátem. Na svobodě nadále zůstalo několik bossů, kteří se rozhodli svolat provinční schůzi. Výsledkem tohoto jednání byl dopis odeslaný všem členům zločinecké organizace, jimž oznamoval, aby omezili násilí na minimum dokud represe neodezní. Další oblastí, kde se prokázalo, že mafie má vnitřní strukturu byla provincie Agrigento. Nejdůležitější svědectví poskytl doktor Melchiorr Allegra, který hovořil o svém zasvěcení roku 1916; vydávání falešných lékařských osvědčení

¹⁸⁵ BOUČEK, 85 – 87. DICKIE, *Cosa Nostra*, s. 189–192.

¹⁸⁶ DICKIE, *Pokrevní bratrstvo*, s. 337.

mužům cti, kteří se chtěli vyhnout službě; a o tom, že po první světové válce se bossově z celé Sicílie scházeli v podniku Birreria Italie v Palermu. Pátrání Inspektorátu v oblasti Conca d'Oro poskytuje mnoho zajímavých informací – spolupráce členů sicilské Ctihodné společnosti s vládnoucí třídou ostrova, schopnost vyhýbat se jakémukoli podezření a ochota mužů cti udávat své soky. Zpráva poskytuje též informace o tom, že mafiánské rodiny měly v každé provincii hlavního představitele, jehož povinností bylo udržovat kontakty s pobočkami v zahraničí – USA, Francie nebo Tunis –, a že ve středu celé organizace stál šéf šéfů či generální prezident. Je tedy patrné, že již v době 30. let 20. století byla sicilská Ctihodná společnost vysoce strukturovanou organizací, jež zahrnovala celou oblast západní Sicílie. Obvinění, která Inspektorát předložil roku 1938 se k soudu dostala až roku 1942. Mezitím se projevil jeden z charakteristických prvků pro soudy s mafii – stažení výpovědí a propuštění obžalovaných pro nedostatek důkazů.¹⁸⁷

3.2. Camorra

V mezidobí 90. let 19. století a první světovou válkou se Itálie vydala cestou demokratizace a boje proti organizovanému zločinu, který měl ale smíšené výsledky. Je zajímavé, že i přes několik proticamorrorevských tažení zůstával ve společnosti mýtus o dobrém camorristovi, který popsal John Dickie takto: „*Jedna z historek se stala v lidové paměti doslova archetypem: camorrista, jenž byl svědkem svedení a opuštění místní dívky, popadne za límec jejího darebného innamorata a přinutí ho udělat, co se sluší a patří.*“¹⁸⁸ Demokratický vývoj byl pozastaven nástupem fašismu k moci, který v boji proti organizovanému zločinu pokračoval a dosáhl větších úspěchů, než kterékoli jiné snahy předchozích let.¹⁸⁹

Přesto, že informace o Ctihodné společnosti v Neapoli po procesu Cuocolo¹⁹⁰ z let 1906–1912 téměř vymizely, nelze hovořit o tom, že by byla Camorra zcela

¹⁸⁷ DICKIE, *Pokrevní bratrstvo*, s. 337–345.

¹⁸⁸ Tamtéž, s. 299.

¹⁸⁹ Tamtéž, s. 288–289.

¹⁹⁰ V meziválečném období došlo k propuštění odsouzených jedinců v případě Cuocolo po 15ti letech vězení a otevření otázky, zda je Erricone skutečně vinen či nikoli. Důvodem k těmto událostem byla výpověď Gennara Abbatemaggia – hlavní svědek v případě Cuocolo – z května 1927, která začíná takto: „*Cítím, že je mojí povinností, již mi prikazuje svědomí, uvést následující skutečnosti. Činím tak se zpožděním, přesto stále včas a to, aby byl napraven největší justiční omyl v právních análech světa. Prohlašuji, že obžalovaní, kteří byli odsouzeni v případě Cuocolo, jsou nevinní.*“ (DICKIE, *Pokrevní bratrstvo*, s. 286–288.) V další části své výpovědi se svěřuje s tím, že před soudem přednesl předem připravenou lež – kterou byl nucen přednést, jelikož karabiníci mu hrozili obviněním z vraždy manželů Cuocolových pokud nebude spolupracovat –, a že karabiníci upláceli svědky obhajoby a novináře. Tato

vymýcena, jelikož existovaly oblasti mimo Neapol – Nola, Castellmare, Salerno, Nocera, Sarno a Palma Campania –, v nichž působila uskupení podobná Camoře, jejichž hlavní finanční zisky pocházely ze zemědělství. Jako příklad lze uvést kraj Mazzoni,¹⁹¹ který byl rozdělen na takzvané difesy (statky), z nichž každou vedl šéf, který si ji pronajal od velkostatkáře, kterého zastrásoval, aby od něj získal nižší nájem. Úzké vazby mezi venkovskými a městskými organizacemi umožňovaly směřování veškeré zemědělské produkce z venkova – kterou si monopolizovali camorristé – nejdříve ke zločineckým kartelům kontrolující části městské velkoobchodní distribuce.¹⁹²

Do vlády fašismu byla problematika působení Camorry na venkově zlehčována a opomíjena, to se změnilo poté, co Benito Mussolini seznámil parlament s oblastí Mazzoni. Tažení proti Camoře dosáhlo největších úspěchů v Mazzoni – zatčeno přes 16 000 osob – a v Kampánii pod vedením majora Vincenza Ancesci. Je patrné, že Camorra jako organizovaný komplex v Neapoli zanikla po kauze v Cuocolo, ale její struktura a tradice přetrvaly na venkově, což jí umožnilo se znovu obnovit po druhé světové válce.¹⁹³

3.3. 'Ndrangheta

V době první světové války nebylo neobvyklé, pokud byl některý z členů 'Ndranghety naverbován do italské armády.¹⁹⁴ Poté, co se k moci v Itálii dostali fašisté, bylo v Kalábrii – stejně jako na Sicílii nebo v Kampánii – zahájeno tažení proti mafii, které i přes konání velkých soudních procesů v letech 1928–1930 a 1937–1938 nemělo takový úspěch a pozornost jako ve výše zmíněných oblastech. Masové zatýkání a velké soudní procesy navíc nebyly pro kalábrijskou mafii ničím novým a v době vlády fašismu její členové dokázali, že jsou schopni poučit se z minulých let. Schopnost italských mafií vyvíjet se v čase a uvažovat strategicky charakterizoval John Dickie takto: „*Tuto schopnost z části vystihuje jistý druh přirozeného výběru – totiž neustále a horečné soupeření o nadvládu v hierarchii každé ze zločineckých organizací. Svou roli však může hrát i kolektivní nepřítel osudu: připadá mi, že dlouhodobý úspěch*

výpověď otevřela otázky, zda byl Erricone skutečně vinen či nikoli. Dickie John zastává názor, že Erricone manžele Cuocoly zavraždil, a že karabiníci zatkli viníka, ale důkazy si vymysleli, aby mohl být odsouzen. DICKIE, *Pokrevní bratrstvo*, s. 286–287.

¹⁹¹ Kraj známý výrobou mozzarely, která pro Camorru znamenala to, co citrusy z palermského Conca d'Oro pro sicilskou mafii. Tamtéž, s. 302.

¹⁹² Tamtéž, s. 299–303.

¹⁹³ Tamtéž, s. 300–306.

¹⁹⁴ Jako příklad může být uveden italský armádní letec Domenice Noto, který byl 19. prosince 192 odsouzen jako šéf Ctihodné společnosti. Tamtéž, s. 308.

'Ndranghety je do značné míry výsledkem toho, co si musela vytrpět na počátku své historie ze strany státu."¹⁹⁵ Represe fašistů dopadla na jednotlivé buňky *picciotterie* v Kalábrii různě. Pokud se podařilo některé z buněk oslabit, nebylo ničím neobvyklým, když došlo k vytvoření mocenského vakua, které ale vzápětí vyplnili jiní zločinci – nejedná se o buňky *picciotterie*.¹⁹⁶

Hlavní problém fašistického tažení se nacházel na poli justice, jelikož členové kalábrijské mafie začali využívat své schopnosti vymáhání výpalného za ochranu k získání přátel na vyšších společenských příčkách – těch, kteří mohli ovlivnit soudy v jejich prospěch. Postupně se ukazovalo, že hlavní vliv na neúspěšné snahy o odsouzení členů kalábrijské Ctihodné společnosti má sílící schopnost těchto jedinců infiltrovat systém soudnictví. Kromě neschopnosti soudů uvěznit obviněné, další problém představovala roztříštěnost fašistického hnutí v Kalábrii, které bylo velmi náchylné ke korupci a jehož jednotlivé frakce mezi sebou soupeřily o pozice nebo řízení vlastních řad a společnosti.¹⁹⁷

V době vlády fašistů lze začít nazývat *picciotterii* jako *'Ndranghetu*, jelikož do ní vstoupily prvky rodinných vazeb, pokrevního příbuzenství a sňatků. Původně byla *picciotterie* vězeňskou organizací jejíž členové byli verbováni z řad vězňů a až poté, co *picciotti* opustili věznice, začali postupně zakládat svá uskupení na základě rodinných vazeb. V této době se také změnilo postavení a chápání žen v této organizaci.¹⁹⁸

¹⁹⁵ DICKIE, *Pokrevní bratrstvo*, s. 312.

¹⁹⁶ Tamtéž, s. 308–314.

¹⁹⁷ Tamtéž, s. 314–317.

¹⁹⁸ Tamtéž, s. 318–319.

4 Situace v USA ve 20. a 30. letech 20. století

4.1. Prohibice

Myšlenka zákazu alkoholu v USA má své základy v 19. století, kdy byl alkohol běžnou součástí života, ale pro puritánské usedlíky představoval jeden z hlavních problémů, který bylo nutné odstranit. Proto se na počátku 19. století objevovali jedinci vyzívající ke zdrženlivosti a umírněné konzumaci alkoholu. Vědci jako například Dr. Benjamin Rush ve své knize z roku 1805 *Inquiry into Effect of Ardent Spirits upon the Human Mind and Body* vysvětluje, jak alkoholické nápoje škodí lidskému organismu, na druhé straně reformátoři společenského chování a evangeličtí duchovní v čele Lymanem Beecherem charakterizovali konzumaci alkoholu jako morální poklesek. Na počátku 30. let 19. století vznikaly v USA Americké společnosti pro zdrženlivost, které dosáhly prvního úspěchu roku 1846, kdy byl ve státě Maine přijat zákon zakazující výrobu a prodej alkoholických nápojů. V průběhu následujících pěti let přijala podobná opatření dalších 12 států,¹⁹⁹ ale tento počet poklesl do roku 1869 na tři.²⁰⁰ Prohibiční snahy začaly znovu sílit na konci 19. století, kdy několik států přijalo prohibiční opatření zakazující výrobu, prodej a přepravu alkoholických nápojů, ale ani tato druhá vlna netrvala dlouho, jelikož kolem roku 1893 poklesl počet států dodržující prohibici opět na tři.²⁰¹ Je nutné podotknout, že alkohol nebyl jediným problémem, který sužoval americkou společnost v 19. století. Další problém představovala závislost na kokainu, opiu či morfiu, na němž byla roku 1895 závislá tři procenta populace.²⁰² Je tudíž pochopitelné, že zde byla snaha řešit i tyto problémy pomocí kampaní, zakládání různých hnutí či zavádění zákonů usilujících o zakázání konzumace těchto návykových látek.²⁰³

Roku 1898 existovalo jen pět států – Maine, Kansas, Severní Dakota, New Hampshire a Vermont –, které chápaly protialkoholová opatření jako zákon. Za jednoho z největších odpůrců konzumace alkoholu byla považována Unie žen za křesťanskou střídmost (Women's Christian Temperance Union) a Liga proti výčepům (Anti-Saloon League) založená v 90. letech 19. století, a která se spojila s dalšími organizacemi bojujícími proti prostituci a rasismu. Společně začaly usilovat o zavedení kontroly

¹⁹⁹ BROŽ, s. 31.

²⁰⁰ MURCHISON, Kenneth M., *Prohibition and the Fourth Amendment. A New Look at Some Old Cases.* In: *The Journal of Criminal Law and Criminology* (1973–) 73, Summer 1982, 2, s. 473.

²⁰¹ Tamtéž, s. 474.

²⁰² RECIO, Gabriel, *Drugs and Alcohol. US Prohibition and the Origins of the Drug Trade in Mexico, 1910–1930.* In: *Journal of Latin American Studies* 34, February 2002, 1, s. 23.

²⁰³ Tamtéž, s. 22–24.

konzumace alkoholu a drog. Největším úspěchem Ligy proti výčepům bylo zavedení Webb-Kenyonova zákona z roku 1913, jenž zakazoval dovoz alkoholických nápojů do státu, pokud by se tím porušil místní zákon. Hlavním mluvčím stoupců prohibice byl republikánský člen Sněmovny reprezentantů Andrew Volstead, který navrhl zákon zakazující výrobu, prodej, přepravu, dovoz, vývoz, skladování či vlastnictví alkoholických nápojů. Výjimka se vztahovala na alkohol užívaný k náboženským či lékařským účelům. Prezident Woodrow Wilson návrh zákona vetoval, ale v kongresu rostl počet stoupců prohibice, kteří nakonec Volsteadův zákon přijali 16. ledna 1919. Zákon o prohibici vstoupil v platnost v lednu 1920 a umožnil připojení XVIII. dodatku k americké ústavě. Uvádí se, že ani ne hodinu po zavedení tohoto zákona byla prohibice poprvé porušena krádeží nákladního automobilu převážejícího alkohol určený pro lékařské účely.²⁰⁴

V první polovině 20. let 20. století mnoho prvků poukazovalo na to, že prohibice měla podporu veřejnosti. Ve prospěch tohoto přesvědčení hovoří rychlá ratifikace XVIII. dodatku americké ústavy, relativně široké spektrum členů legislativy podporující tuto ratifikaci, rychlé přijetí Volsteadova zákona a nárůst počtu stoupců prohibice podporujících přijetí XVIII. dodatku. Situace se změnila kolem roku 1926, kdy začala vznikat opozice volající po zrušení prohibice. První snahy o zrušení prohibice nedosáhly úspěchu, což potvrzuje přijetí Jonesova zákona, který vylepšil Volsteadův zákon v otázce trestů za jeho porušení. Jonesův zákon měl být shovívavý vůči mladým a občasným narušovatelům Volsteadova zákona, ale přísný k jedincům neustále porušujícím XVIII. dodatek ústavy a těch, kteří jsou zapojeni do převozu alkoholu. Výrazné posílení odpůrci prohibice zaznamenali ve 30. letech 20. století, k čemuž přispěly dopady velké hospodářské krize vyvolané krachem na newyorské burze v říjnu 1929. Prohlubování hospodářské krize nakonec přispělo k ukončení prohibice v prosinci 1933, kdy byl přijat XXI. dodatek k americké ústavě, který rušil nařízení ustanovená v XVIII. dodatku a umožnil opětovný obchod s alkoholickými nápoji. Demokratická vláda Franklina Delano Roosevelta odsouhlasila uvalení vysokých daní na alkoholické nápoje. Zrušení prohibice mimo jiné zkomplikovalo vzájemné vztahy mezi Kanadou a USA, jelikož ministr financí Henry Morgenthau vydal prohlášení, že kanadští výrobci whisky dluží USA 60 milionů dolarů za clo a spotřebitelskou daň.²⁰⁵ Kanadští výrobci

²⁰⁴ BROŽ, s. 30–33. GELLÉRT, Gábor, *Neviditelná moc*, Bratislava 1989, s. 60–62.

²⁰⁵ BOROVIČKA, *Mafie*, s. 133

whisky nakonec zaplatili tři miliony,²⁰⁶ důvodem ke změně názoru bylo embargo uvalené na kanadské zboží.²⁰⁷

Zavedení prohibice mělo výrazné dopady nejen do americké společnosti, ale též pro mafii působí na území USA. Byla to 20. a 30. léta 20. století, která přinesla mafii nejen velké zisky z prodeje zakázaného alkoholu, ale též řadu problémů spojených s násilnými konflikty, jako byla pivní válka v Chicagu, jež vrcholila 14. února 1929 událostí zvanou Masakr na Svatého Valentýna, či Castellammarská válka v New Yorku, která vynesla Charlese „Lucky“ Luciana do čela newyorské mafie. Přesto, že zrušení prohibice připravilo mafii o řadu zisků, opět prokázala svou flexibilitu a přizpůsobivost, neboť již před koncem prohibice hledala nové oblasti, v nichž by se mohla angažovat. Mezi oblastmi, v nichž se mafie pohybovala po skončení prohibice lze jmenovat padělání kolků, otevírání kasin, číselné sázky, vydírání odborů, rozsáhlejší obchod s drogami, zapojení se do vedení prádelen, svozu odpadu, zpronevěry, pohřební služby a prostituce.²⁰⁸

4.2. Hlavní představitelé chicagského podsvětí

4.2.1. „Big“ Jim Colosimo

Chicago bylo jedním z amerických měst, v němž panovaly podmínky umožňující fungování korupce a růst organizovaného zločinu. Prvním skutečným velkým vládcem chicagského podsvětí, který položil základy – na nichž poté stavěli Johnny Torrio a Al Capone – pro rozvoj organizovaného zločinu v Chicagu, byl „Big“ Jim Colosimo, který je též znám jako „Diamond“ Jim.²⁰⁹

Jim Colosimo se narodil v rozmezí let 1875–1878 v kalábrijském městě Consenza, z něhož odcestoval se svou rodinou do USA roku 1895. Prvním zaměstnáním, jemuž se po svém příjezdu věnoval, bylo čištění bot v chicagské čtvrti Levee, ale jeho mazanost a schopnost nacházet ty správné spojence přispělo k upoutání pozornosti krajanů a politických představitelů – radního Michaela Kenny a Johna

²⁰⁶ BOROVIČKA, *Mafie*, s. 133. .

²⁰⁷ MURCHISON, 474–476. ROSENBERG, Jennifer, *Prohibition*, About.com 20th Century History, <http://history1900s.about.com/od/1920s/p/prohibition.htm> (8. dubna 2014).

²⁰⁸ LUNDE, s. 151–152. CRESSEY, s. 72–103. *Mafie Monograp Part 4 of 4*, online archiv FBI, s. 1–29. Dostupné z: <http://vault.fbi.gov/Mafia%20Monograph/Mafia%20Monograph%20Part%204%20of%204/view> (8. dubna 2014).

²⁰⁹ Svou přezdívku „Diamond“ Jim si zasloužil za množství diamantů a šperků, které vlastnil a neustále nosil u sebe. Uvádí se, že nosil několik diamantových prstenů a manžetové knoflíčky vykládané diamanty. BROŽ, s. 27.

Coughlina –,²¹⁰ kteří se jej rozhodli zaměstnat ve svých službách. Správné konexe zajistily Colosimovi rychlý postup v kriminální kariéře, kdy se z obyčejného čističe bot proměnil ve vlastníka několika nevěstinců, heren a dvou kaváren.²¹¹ Kromě zapojení do politiky, prostituce a hazardu se Colosimo angažoval též ve vybírání výpalného od majitelů veřejných podniků – obchodníků, kavárníků, vinárníků, barmanů nebo majitelů sázkových kanceláří. Moc Colosima posílila poté, co byl jmenován svými politickými partnery – Kennou a Coughlinem – kapitánem volebního okrsku Levee a pokladním všech místních nevěstinců a heren. Kenna a Coughlin jej na tento post jmenovali z toho důvodu, že Colosimo oficiálně vystupující jako metař ulic, zorganizoval ostatní čističe z jiných oblastí Chicaga do odborového svazu, do jehož čela se postavil on sám. Vedoucí pozice v odborovém svazu mu umožňovala zajistit volební hlasy odborářů ve prospěch vybraného politického kandidáta. Kenna a Coughlin Colosima za tuto službu odměnili postem kapitána volebního okrsku, což mu zpětně umožnilo vytvořit ochranné bariéry – v podobě vyplácení pravidelných desátků městským úředníkům a policistům, a odvádění částí zisků radnímu Kennovi a Coughlinovi – nad městským obvodem, v němž se mohl věnovat jedné ze svých nejvýdělečnějších podnikatelských činností – prostituci.²¹² První organizovaný syndikát v Chicagu vedený italskými přistěhovalci, jehož hlavní zisky pocházely především z prostituce a hazardu, založil Colosimo se svými spolupracovníky Johnny Torriem a Al Caponem roku 1914.²¹³

S tím, jak rostlo Colosimovo bohatství rostla také jeho známost v podsvětí, což upoutalo pozornost členů Černé ruky, kteří mu začali posílat výhružné dopisy,²¹⁴ což jej vedlo roku 1909 k povolání Johnnyho Torria do svých služeb jako osobního strážce.

²¹⁰ Michael Kenna a John Coughlin byli známí několika politickými aférami, které nakonec zabránili jejich znovuzvolení. Na pomoc jim, ale přišel „Big“ Jim Colosimo, který zagitoval voliče čtvrti Levee, kteří oba dva muže znovu zvolili do jejich funkcí v městské radě. BOROVIČKA, Václav P., *Velké případy FBI*, Litvínov 1991, s. 10.

²¹¹ *Al Capone Part 7 of 36*, online archiv FBI, s. 40. Dostupné z: <http://vault.fbi.gov/Al%20Capone/Al%20Capone%20Part%207%20of%2036/view> (6. duben 2014).

²¹² Ve zprávě Komise městské rady pro řešení prostituce se uvádí, že v letech 1900–1910 na území Chicaga fungovalo 1020 nevěstinců, v nichž pracovalo kolem 5000 žen. Jeden ze záznamů uvádí, že roční obrat z prostituce za rok 1910 dosahoval 60 milionů dolarů. Zpráva komise, ale nezahrnuje zisky od prostitutek pracujících na ulici, které si odváděly zákazníky do pronajatých pokojů – tuto činnost ale opět vykonávaly pod dohledem svých zaměstnavatelů. Od těchto žen pracujících na ulici měl činit roční příjem kolem 10 milionů. BROŽ, s. 25.

²¹³ NELLI, s. 385. BOROVIČKA, *Velké případy FBI*, s. 10.

²¹⁴ Když Colosimo obdržel první vyděračský dopis, rozhodl se řešit situaci smírně, a proto zaplatil požadovanou částku. Poté, co doručování vyděračských dopisů podepsaných Černou rukou pokračovalo, byl Colosimo připraven vyřešit tento problém radikálnější cestou. Při jednom plánovaném předání požadované částky, vyčkal Colosimo se svými muži na místě předání, kde eliminovali skupinu mužů přicházejících si pro peníze. Po určité době, ale začala přicházet další vlna dopisů, která vzbudila v Colosimo obavy, což jej vedlo k rozhodnutí přijmout do svých služeb Johnnyho Torria. BROŽ, s. 28.

Johnny Torrio postupně získával další pravomoci, které jej vynesly na post nástupce „Big“ Jima Colosima. Krátce poté, co odjel Johnny Torrio do Chicaga, kontaktoval svého přítele z New Yorku Al Capona, jehož žádal o spolupráci. Již v této době se projevoval obchodní talent Johnnyho Torria, jelikož svým vlivem přesvědčil Colosima k rozšíření obchodních zájmů do průmyslových a ocelářských center na South Side. Mezitím se Colosimo oženil s majitelkou jednoho z veřejných domů Victorií Morescovou – sestřenicí Johnnyho Torria –, otevřel několik sázkových kanceláří, ale též legálních podniků, jimž vévodil národně proslavený noční klub Colosimo's Café²¹⁵ na South Wabash Avenue v čísle 2126–2128,²¹⁶ v němž Colosimo zaměstnal zpěvačku Dale Wintersovou – zasloužila se o zvelebení podniku a nárůst jeho popularity –, kvůli níž se Colosimo v březnu 1920 rozvedl se svou první ženou.²¹⁷

Moc „Big“ Jima Colosima postupně slábla, neboť v průběhu roku 1919 přenechával čím dál více důležitých záležitostí v rukou schopného Johnnyho Torria, což přitahovalo pozornost Colosimových politických přátel a kriminálních partnerů, kteří získávali oprávněný dojem, že hlavními muži kontrolující Chicigo jsou Johnny Torrio a Al Capone. Byli to právě oni, kteří postrčili Colosima v době vyhlášení prohibice k lukrativnímu obchodu se zakázaným alkoholem. O další oslabení Colosima se postaraly obnovené vyděračské dopisy Černé ruky. Johnny Torrio byl znepokojen Colosimovou reakcí na vydírání, neboť se rozhodl vyplatit vyděračům požadovanou částku místo toho, aby pověřil některé ze svých mužů vyřešením tohoto problému. Následkem tohoto jednání byly další dopisy podepsané Černou rukou. Johnny Torrio s nelibostí pozoroval též okázalý způsob života Jima Colosima a jeho rozvod s Victorií Moreskovou, jelikož on sám vedl skromný život, byl věrný své manželce a byl

²¹⁵ Tento podnik byl obyvateli Chicaga v době prohibice označován za nejhonosnější a nejoblíbenější podnik v Chicagu. Návštěvníci si mohli v příjemném prostředí dopřát nejvyhledávanější a nejkvalitnější druhy irské a skotské whisky, francouzského koňaku, značkových vín či jamajského rumu. Kromě pití byly hostům podávány pokrmy nejznámějším chicagským šéfkuchařem Antoniem Caesarinem. O popularitě Colosimo's Café svědčí návštěvy slavných sportovců, novinářů, politiků, ale také členů mafie. Mezi nejznámějšími návštěvníky lze jmenovat Michaela Kennu, Johna Coughlina, Joyeho D'Andreu – prezidenta odborového svazu kopáčů a tunelářů –, hazardního hráče Julia Annixtera, sicilského bosse Mika Merla, operního zpěváka Enrica Carusa, dirigenta Cleofonta Campanina, herce a režiséra George M. Cohana – zasloužil se o popularitu browayských muzikálů –, či známého chicagského právníka Clarence Darrowa. Bývalý chicagský starosta Carter Harrison o tomto klubu napsal: „*Zde se tyto hosté mohli důvěrně stýkat s dámičkami z polosvěta a s jejich pasáky i s hazardními hráči, profesionálními boxery, agenty z alkoholového byznysu a sexuálními zvrhlíky, aby se mohli potěšit ze zážitků, které jim přinášel nový pohled na rozšklebený život.*“ BROŽ, s. 26–27.

²¹⁶ Colosimo's, My Al Capone Museum, July 2003. Dostupné online: <http://www.myalcaponemuseum.com/id50.htm> (6. duben 2014).

²¹⁷ Al Capone Part 7 of 36, online archiv FBI, s. 40–41. Dostupné z: <http://vault.fbi.gov/Al%20Capone/Al%20Capone%20Part%207%20of%2036/view> (6. duben 2014).

přesvědčen, že tento typ chování není vhodný pro vrchního představitele zločineckého syndikátu.²¹⁸

„Big“ Jim Colosimo zemřel 11. května 1920, kdy jej Johnny Torrio informoval o dodávce zásob whisky pro podnik Colosimo's Café. Colosimo odjel do svého podniku, kde byl zastřelen. Během vraždy byl v podniku přítomen šéfkuchař Caesarino a tajemník Frank Camillas, jenž po střelbě zavolal policii, která nedokázala případ vyřešit, a to ani po výslechu přibližně 30ti osob,²¹⁹ včetně Al Capona a Johnnyho Torria. Panovalo přesvědčení, že si vraždu objednal Johnny Torrio, aby se stal pánem chicagského podsvětí. Této teorii přispěla výpověď jednoho ze svědků, který vypověděl, že těsně před vraždou uviděl muže, jehož popis odpovídal Franku Yaleovi – člen newyorského gangu Fiveponterů, v němž působil též Al Capone. Frank Yale byl zatčen a vyslýchán, ale nakonec byl propuštěn, jelikož svědek nakonec svou výpověď změnil tak, že výsledný popis podezřelého neodpovídal Yaleovi.²²⁰

4.2.2. Johnny Torrio

Johnny Torrio, jenž se ujal vlády nad Chicagem po smrti „Big“ Jima Colosima, byl excelentním stratégem a organizátorem, který ve spolupráci s Al Caponem vybudoval mocnější zločinecké impérium než jeho předchůdce, jehož díky svým schopnostem předčil v bohatství, moci i vlivu. Jedním z největších úspěchů, jehož Torrio, dosáhl bylo vytvoření organizace založené na dohodách významných představitelů chicagského podsvětí, v níž byl Johnny Torrio ředitelem a hlavním mozkiem, a Al Capone jakýmsi policistou dohlížejícím na udržování pořádku. Johnny Torrio byl mužem, jehož hlavním zájmem byl obchod, což byl důvod, proč se jen v krajních případech uchýloval k fyzickému odstranění konkurence, k němuž si najímal služby profesionálních zabijáků. Je nutné podotknout, že se Johnny Torrio odlišoval od „ctihodných mužů“ své doby v několika bodech – nedával najevo své bohatství a moc, mluvil klidně a logicky, byl věrný své manželce, po městě se pohyboval beze zbraně a byl jedním z mála zločinců, kteří investovali své peníze z ilegální činnosti do legálních podniků.

²¹⁸ *Al Capone Part 7 of 36*, online archiv FBI, s. 40–41. Dostupné z: <http://vault.fbi.gov/Al%20Capone/Al%20Capone%20Part%207%20of%2036/view> (6. duben 2014).

²¹⁹ Tamtéž, s. 42.

²²⁰ BOROVIČKA, *Velké případy FBI*, s. 11–12. ČERVINKA, s. 43–45. PURCELL, Mick, *Giacomo „Big Jim“ Colosimo*, American Organized crime. Dostupné z: <http://www.mobsters.8m.com/colosimo.htm> (4. dubna 2014).

Podnikatelské schopnosti se u Torria plně rozvinuly v době prohibice, kdy mu jen prodej piva za jeden rok vydělal čtyři miliony dolarů.²²¹

Johnny Torrio se narodil roku 1882 v italské vesničce Orsara či Irsina, ale o dva roky později odjel se svou rodinou do newyorské Lower East Side, kde se stal vůdcem Gangy z James Street. Již během svého působení v New Yorku Johnny Torrio pochopil, že mnohem lepších výsledků dosáhne pomocí diplomacie, lichocením, vábením a vytváření aliancí, než vyhrožováním či násilným vydíráním, které mohlo skončit zbytečným zabitím nebo zraněním. Během svého působení na západním pobřeží USA udržoval diplomatické styky s jedním z nejmocnějších manhattanských gangů – Fivepontery – a jeho vůdcem Paulem Kellym, bez jehož vlivu nemohl žádný z kandidátů Demokratické strany New Yorku usilovat o významnější politickou funkci. Byl to New York, v němž se Torrio seznámil s Al Caponem, kterého s podporou Kellyho zapojil do gangu Fiveponterů a později do spolupráce Frankem Yalem. Poté přišel rok 1909 a přesun Johnnyho Torria do služeb krále chicagského podsvětí „Big” Jima Colosima.²²²

V době vlády Colosima udržoval Torrio kontakty s partnery v New Yorku – především Frankem Yalem –, ale postupně si začal vytvářet zázemí v Chicagu, kde si nakonec vybudoval svou základnu v čtyřpatrovém domě, který byl označován jako Čtyři dvojky na South Wabash Avenue číslo 2222.²²³ V prvním patře této budovy měl Johnny Torrio svou kancelář a saloon, ve druhém a třetím patře se provozovaly hazardní hry, ve čtvrtém se nacházel nevěstinec. Torriovo postavení rostlo s tím, jak získával pod svou kontrolu podniky orientující se na hazard, alkohol a sex. Torrio se prokázal jako prozíravý jedinec, jelikož v souvislosti s rozvojem automobilového průmyslu viděl možnost rozšířit oblasti své působnosti i mimo čtvrt' Levee. V době sílících názorů podporující vyhlášení prohibice, ukázal Johnny Torrio svou schopnost předvídat, jelikož si byl vědom, že je jen otázkou času, než budou prohibiční opatření uvedena v život, a proto se s předstihem na tuto eventualitu připravil, aby mohl zahájit prodej ilegálního alkoholu.²²⁴

Poté, co vstoupil v platnost Volsteadův zákon a XVIII. dodatek americké ústavy byl Torrio připraven těžit z nově vzniklé situace, a proto se – jako jiní muži chicagského podsvětí – zaměřil na skupování pivovarů. Torria ale v tomto bodě předběhli Frankie

²²¹ BOROVIČKA, *Velké případy FBI*, s. 16, 29. BROŽ, s. 30.

²²² BROŽ, s. 14–18. PURCELL, Mick, *Johnny Torrio: Part 1*, American Organized Crime, 2000. Dostupné z: <http://www.mobsters.8m.com/torrio1.htm> (7. duben 2014).

²²³ ČERVINKA, s. 32.

²²⁴ LUNDE, s. 124–126.

Lake a Terry Druggan, kteří již na počátku prohibice vlastnili kolem šesti sedmi pivovarů²²⁵ – Gambinus, Standart, Hoffman, Pfeiffer nebo Stege Brewing Companies. Frankie Lake a Terry Druggan si počínali při svých krocích opatrně, jelikož se snažili vyhýbat krvavým střetům s konkurencí – především Klondikem O'Donnellem –, která jim čas od času ukradla nákladní automobil s alkoholem. Johnny Torrio si uvědomoval, že je princip tolerování velmi křehký a brzy by mohlo dojít k chaosu a krvavému soupeření o prosazení vlivu jednotlivých kriminálních skupin. Z toho důvodu zahájil jednání o rozdělení teritorií mezi hlavní chicagské gangy – North Side a Gold Coast připadly pod správu Diona O'Baniona, který měl město zásobovat především kvalitní whisky; West Side byla rozdělena mezi Johnnyho Torria a partnery Terryho Druganna a Frankiho Lakea; Torrio dále kontroloval South Side; bratři Gennové měli na starost oblast Malé Itálie na předměstí Chicaga; zbylé oblasti byly rozděleny mezi jednotlivé vůdce gangů Raplha Sheldona, Dannyho Stantona, Franka McErlanea a Joea Saltise. Torriovo rozdělení města, ale nezahrnovalo gang Klondika O'Donnella se základnou v Ciceru a bratry O'Donnelly (jen shoda jmen) pod vedením Edwarda „Spike“ O'Donnella – v době rozdělování teritorií pobýval ve vězení za vyloupení banky. Po svém propuštění roku 1923 se „Spike“ O'Donnell snažil zapojit do vzniklého systému, ale to bylo téměř nemožné, což jej vedlo k rozhodnutí napadat cizí nálevny, čímž často vnikal na území Joea Saltise a Franka McErlanea. Nakonec se musel „Spike“ O'Donnell po několik střetech s Torriovým syndikátem stáhnout. Kromě rozdělení města do teritorií, byly též stanoveny pravidla, která měla být dodržována, a na jejichž plnění dohlížely ustanovené kontrolní orgány.²²⁶

Největší problém ve vytvořeném systému představoval „Spike“ O'Donnell a jeho výpady na území Joea Saltise a Franka McErlanea, jelikož vzájemné střety těchto stran vedly k zavraždění několika mužů, což vyvolalo nežádoucí pozornost veřejnosti a novin. Krizi pro chicagské podsvětí představovala změna na postu starosty Chicaga z roku 1923 – vyvolána nespokojeností obyvatel města –, kdy byl zkorumpovaný William Hale Thompson nahrazen Williamem E. Deverem. Jmenování Williama E. Devera vyvolalo paniku mezi jednotlivými vládci teritorií, jelikož nikdo nevěděl, zda s nimi bude nový starosta spolupracovat či nikoli. Johnny Torrio, který usiloval o udržení pořádku, musel korigovat své partnery, uzavřít příměří mezi

²²⁵ *Al Capone Part 7 of 36*, online archiv FBI, s. 43. Dostupné z: <http://vault.fbi.gov/Al%20Capone/Al%20Capone%20Part%207%20of%2036/view> (6. duben 2014).

²²⁶ Tamtéž, s. 43–44. BOROVIČKA, *Velké případy FBI*, s. 16–18. LUNDE, s. 126–128.

Edwardem „Spikem“ O’Donnellem, Joem Saltisem a Frankem McEarlanem, a napravit škody, které způsobilo jmenování nového starosty. William E. Dever ale neprojevoval ochotu ke spolupráci a místo toho zahájil boj proti organizovanému zločinu,²²⁷ z toho důvodu založil Komisi pro potírání organizovaného zločinu a vytvořil seznam nejnebezpečnějších mužů ohrožujících občany a veřejnou správu. Boj nového starosty se zločinem donutil Torria přesunout svou základnu z Čtyř dvojek do Hawthorne Inn v jižní části Cicera, jež nespádalo pod pravomoci chicagského starosty, a které nabízelo lukrativní obchodní možnosti. Torrio se tímto přesunem a otevřením nevěstince na Roosevelt Road dopustil porušení pravidel, která sám stanovil, jelikož o svém konání předem neinformoval vládce Cicera Klondika O’Donnella, který nechal tento podnik uzavřít policií. Situace vedla k drobným konfliktům, které byly ukončeny uzavřením dohody mezi Torriem a Klondikem O’Donnellem – Torrio souhlasil, že v Ciceru neotevře žádný nevěstinec; byly stanoveny sféry zásobování Cicera alkoholem; Torrio získal právo ve své oblasti Cicera otevřít herny a nálevny. Přesun do Cicera vyvolal menší znepokojení též u spávců jiných oblastí, jelikož sami uvažovali o prosazení svého vlivu v této části města. Jedním z předních odpůrců přítomnosti Johnnyho Torria v Ciceru byl Eddie Tancl – vlastník kabaretu v Ciceru, jenž se angažoval v pašování nelegálního alkoholu –, který za svůj nepřátelský postoj zaplatil životem.²²⁸

Snaha řešit a stabilizovat situaci v Chicagu, především v průběhu roku 1923, stála Johnny Torria velké množství peněz a duševních sil, což se projevilo v listopadu téhož roku, kdy se rozhodl odjet na šest měsíců mimo město. Rozhodnutí opustit Chicago přispěla i skutečnost, že jeho matka onemocněla a Torrio se ji rozhodl doprovázet na cestě do rodného města, v němž jí koupil vilu. Úsilí předchozích měsíců, ale dosáhlo jen polovičního úspěchu, neboť Spike O’Donnell obnovil své útoky na cizí území a v North Side rostla moc Diona O’Baniona a jeho společníka Samuela Mortona. V době nepřítomnosti Johnnyho Torria vedl Torriův syndikát jeho společník Al Capone, který toto období využil k posílení svého postavení. Torrio se do Chicaga navrátil v březnu či dubnu 1924.²²⁹

²²⁷ Nový starosta si ale nenechal ve svém úsilí poradit a místo administrativních opatření – omezení či úplné zrušení prohibice – zvolil radikální metody, jež vedly k eskalaci násilí v Chicagu. Policisté prováděly neorganizované zásahy, při nichž se nechali společně s federálními prohibičními agenty fotografovat, jak pomocí seker rozbíjejí sudy či střílí po zločincích. BROŽ, s. 50–51.

²²⁸ *Al Capone Part 7 of 36*, online archiv FBI, s. 44–45, 53. Dostupné z: <http://vault.fbi.gov/Al%20Capone/Al%20Capone%20Part%207%20of%2036/view> (6. duben 2014). LUNDE, s. 128. ČERVINKA, s. 57.

²²⁹ *Al Capone Part 7 of 36*, online archiv FBI, s. 53. Dostupné z: <http://vault.fbi.gov/Al%20Capone/Al%20Capone%20Part%207%20of%2036/view> (6. duben 2014).

Johnny Torrio po svém návratu poznal, že je situace v Chicagu značně napjatá, jelikož chicagské noviny žádaly odstranění vlády organizovaného zločinu nad městem a dále pokračoval boj starosty Devera proti zločincům. Velkým překvapením pro Torria bylo rozhodnutí Diona O'Baniona odejít do důchodu a prodat svůj podíl v jednom z největších pivovarů Sieben Brewery za půl milionu dolarů.²³⁰ Torrio se nakonec rozhodl podíl odkoupit z několika důvodů – částka půl milionu nebyla tak vysoká, pivovar by se dostal do plného vlastnictví syndikátu Torrio-Capone a navíc byl pivovar chráněn podplacenými policisty, což umožňovalo vařit silné pivo. Slavnostní předání pivovaru probíhající 19. května 1924 bylo přerušeno policejním zátahem pod vedením šéfa policie Morana A. Collinse a kapitána Matthewa Zimmera, kteří zabavili zásilku 13 nákladních automobilů²³¹ se silným pivem a zatkli všechny přítomné, mezi nimiž byli Johnny Torrio, Dion O'Banion, Louie „Two Gun“ Alterie a Earl „Hymie“ Weiss. Příjezd policie byl překvapivý vzhledem k tomu, že přítomní měli podplacené policisty, kteří měli hlídat, aby akce proběhla v poklidu. Johnny Torrio zaplatil za sebe a své partnery kauci 12 500 dolarů,²³² ale O'Baniona, Weisse, Alteriea a další ponechal ve vězení, přestože měl u sebe podle materiálů FBI 23 000 dolarů.²³³ Po svém propuštění Torrio zjistil, že policejní zátah byl připraven již týden před plánovaným předáním, a že se Dion O'Banion o této skutečnosti dozvěděl a chtěl ji využít ve svůj prospěch. O'Banion ale podcenil své nepřátele, což se prokázalo o několik měsíců později. Torrio a Capone informovali vrchního představitele chicagské Unione Siciliana²³⁴ Mikea Merla o zradě O'Baniona a jejich odhodlání jej odstranit. V tomto bodě se projevila pospolitost italských přistěhovalců, jelikož vládci Chicaga si Merla vážili a uposlechli jeho radu, aby O'Baniona nechali naživu, neboť by mohlo dojít ke vzniku nežádoucí

²³⁰ *Sieben's History*, Sieben's. Real Larger Beer, 28 May 2009. Dostupné z: <http://www.siebensbrewing.com/history.htm> (19. března 2014).

²³¹ BOROVIČKA, *Velké případy FBI*, s. 22.

²³² Tamtéž.

²³³ *Al Capone Part 7 of 36*, online archiv FBI, s. 52. Dostupné z: <http://vault.fbi.gov/Al%20Capone/Al%20Capone%20Part%207%20of%2036/view> (6. duben 2014).

²³⁴ Organizace, jež byla založena na pomoc nově přichozím Sicilanům, jimž pomáhala nalézt zaměstnání, zapsat se na lekce anglického jazyka či zajistit obytné prostory. Postupem času se, ale tato organizace spojila s organizovaným zločinem. Některé zdroje uvádí, že Unione Siciliana nebyla ničím jiným než předchůdkyní mafie. Federální vláda USA obvinila členy Unione Siciliana z dlouhého seznamu kriminálních činů – těžké zločiny, prostituce, únosy, bankovní loupeže a vydírání. Někteří zastánci této organizace popírají takováto obvinění, ale nemohou popřít, že mnoho z jejích hlavních představitelů bylo svázáno se mafií. HENDLEY, Nate, *Al Capone. Chicago's King of Crime*, Five Rivers Chapmanry 2010, nestránkováno.

války. Slib Torrio dodržel do úmrtí vrchního představitele Unione Siciliana na rakovinu v listopadu 1924.²³⁵

Mezitím, během čekání na pomstu, Johnny Torrio pozoroval rozpad systému a upořádání, které v minulých letech vytvořil. Znovu se na scéně objevil Spike O'Donnell a jeho skupina zabijáků a únosců, kteří podnikali záškodnické akce – bombové útoky na nálevny či motoresty – na území Joea Saltise, jehož muže brali na takzvané vyjížděky, z nichž není návratu.²³⁶ Velké znepokojení vyvolávaly též informace od bratří Gennů v Malé Itálii o tom, že se O'Banion pokouší získat moc na jejich území. Situaci nezlepšovaly ani sporadické války po celém Chicagu.²³⁷

Dion O'Banion se dočkal potrestání za svou zradu 10. listopadu 1924 ve svém květinářství Schofield Florist Shop.²³⁸ Zavraždění O'Baniona mělo pro syndikát Torrio-Capone dalekosáhlé dopady. Na jedné straně se jim sice podařilo odstranit jednoho z nejsilnějších konkurentů, upevnit spojenectví s bratry Gennovými a připojit ke svému území severní část Chicaga – nejvýnosnější část celého města. Na druhé straně, ale Johnny Torrio nedokázal odhadnout veškeré důsledky a budoucí vývoj událostí, jelikož zbytky O'Banionovy skupiny převzal Earl „Hymie” Weiss, který usiloval o fyzickou likvidaci Torria, Capona a bratrů Gennových, kteří byli podezřelí z vraždy Diona O'Baniona. Krátce po pohřbu O'Baniona odjel Torrio se svou manželkou do lázní Hot Springs v Arkansasu, odtud pokračovali do New Orleans, z něhož směřovali na Floridu, ze které odletěli na Kubu a poté na Bahamské ostrovy. Důvodem těchto přesunů byly obavy ze sledování.²³⁹

Do Chicaga se Johnny Torrio vrátil v lednu 1925, jedním z hlavních důvodů návratu bylo předvolání k soudu v kauze pivovaru Sieben Brewery. Torrio zařídil, aby se soud vyvíjel v jeho prospěch, což se podařilo, neboť byl odsouzen jen na devět měsíců vězení,²⁴⁰ které mu poskytlo ochranu před snahami o jeho likvidaci. Před tím, než nastoupil výkon svého trestu, jmenoval prostředníky, kurýry a Al Capona pověřil řízením syndikátu v době své nepřítomnosti. Další vývoj Torrioova života ovlivnila

²³⁵ ČERVINKA, s. 60–63. BOVIČKA, *Velké případy FBI*, 21–23.

²³⁶ Uvádí se, že autorem věty vzít někoho na vyjížděku je Samuel „Nails” Morton. Tyto vyjížděky byly založeny na tom, že zrádci, špioni a jim podobní jedinci byli posazeni na předním sedadlo spolujezce, a poté byli zastřeleni mužem sedícím na zadním sedadle. *Al Capone Part 7 of 36*, online archiv FBI, s. 49. Dostupné z: <http://vault.fbi.gov/Al%20Capone/Al%20Capone%20Part%207%20of%2036/view> (6. duben 2014).

²³⁷ Tamtéž, s. 52–53.

²³⁸ Zdroje se neshodují, kdy přesně mělo k zavraždění Diona O'Baniona dojít. Většina zdrojů uvádí zmíněné datum 10. listopadu, ale jiné zdroje uvádějí 19. listopad 1924. Tamtéž, s. 49.

²³⁹ BROŽ, s. 61–66.

²⁴⁰ BOROVIČKA, *Velké případy FBI*, s. 26.

událost z 24. ledna 1925, kdy byl Johnny Torrio postřelen před svým domem na Clyde Avenue 7011 po návratu se svou manželkou z nákupu.²⁴¹ Během jejich cesty po Michigan Avenue si jich všiml George „Bugs“ Moran, který je se svými partnery sledoval k jejich domu. Zdroje se liší v popisu následujících událostí. Jeden z výkladů vypráví, že mezitím, co manželé Torriovi vystupovali z automobilu – první vystoupila Anna Torriová, která došla před zahájením střely k vchodovým dveřím domu –, zastavil u protějšího chodníku automobil, ze kterého vystoupili čtyři muži, z nichž dva soustředili svou pozornost na Torria a zbylí dva na automobil, v němž manželé Torriovi přijeli.²⁴² Během přestřelky bylo vystřeleno několik střel, které zranily Johnnyho Torria a jeho řidiče Roberta Bartona. Útočníci se měli stáhnout poté, co je jejich řidič varoval před nebezpečím, které mohl představovat nečekaný chodec nebo policie přivolaná některým ze sousedů, který uslyšel střelbu. Johnny Torrio byl převezen do nemocnice Jackson Park Hotel, v níž byl po náročném zotavení vyslýchán policií. Uvádí se, že Johnny Torrio mezi útočníky poznal George „Bugse“ Morana a Earla „Hymieho“ Weisse, ale na základě omerty odmítl uvést jakákoli jména. Po uzdravení nastoupil Johnny Torrio v únoru 1925 svůj devíti měsíční trest ve věznicí Lake County ve Waukagenu.²⁴³

Během svého pobytu ve Waukagenu navázal Torrio přátelské vztahy se zdejším šerifem Edwardem Ahlstromem, což mu společně s dostatkem finančních prostředků umožnilo vybavit si svou celu dle svého vkusu. Kromě toho směl přijímat ve vězení své partnery, konzultovat finanční transakce či pořádat oslavy. Již před Torriovým zatčením bylo patrné, že smlouvy a pravidla jím vytvořená v minulých letech, roku 1925 definitivně pozbyly své platnosti. Rozpad systému smluv, vysilující snažení o jeho udržení, a nakonec snahy o fyzickou eliminaci přivedly Johnny Torria v březnu 1925 k definitivnímu předání vlády do rukou dlouholetého spolupracovníka Al Capona. Torrio po svém propuštění v prosinci 1925 odjel do New Yorku, z něž pokračoval do rodné Itálie, ale ve 30. letech se do USA vrátil a měl být jedním z autorů myšlenky na

²⁴¹ *Al Capone Part 8 of 36*, online archiv FBI, s. 26. Dostupné z: <http://vault.fbi.gov/Al%20Capone/Al%20Capone%20Part%208%20of%2036/view> (6. duben 2014). BALSAMO, William, CARPOZI Jr., George, *The Mafia. The First 100 Years. The Deadly Inside Story of Organised Crime*, Great Britain 1997, s. 233.

²⁴² BOROVIČKA, *Velké případy FBI*, s. 27.

²⁴³ Tamtéž, s. 27–28. BROŽ, s. 66–70.

založení rozsáhlého zločineckého syndikátu. Život Johnny Torria skončil infarktem v dubnu 1957.²⁴⁴

4.2.3. *Al Capone*

Alphonse Capone známý též jako „Big“ Al, „Scarface“²⁴⁵ či „Big Fellow“, se stal jednou z nejznámějších osobností amerického podsvětí. Al Capone byl ve své době, tak populární, že se kolem něj vytvářely různé legendy,²⁴⁶ spisovatelé se jím inspirovali pro svou tvorbu, časopisy vydávaly příběhy z chicagského podsvětí a americké noviny věnovaly velkou pozornost jeho zatčení, soudu a převozu do vězení Alcatraz. Podobně jako jiní i on byl ve svých počátcích kriminální kariéry členem jednoho z newyorských gangů – Fiveponterů. Zkušenosti, na nichž vystavěl svou vládu nad Chicagem, získal od dvou mužů – Jima Colosima a Johnnyho Torria –, u nichž sloužil, a kteří položili základy chicagského organizovaného zločinu.²⁴⁷

Zdroje se neshodují v místě narození Alfonse Caponi (rodné jméno Caponi se postupně změnilo na Capone), některé zdroje uvádějí italskou vesničku u Neapole či Říma, jiné zdroje uvádějí Brooklyn v New Yorku. Zdroje se ovšem neshodují ani na datu narození, jelikož autoři zastávající názor italského původu uvádějí rok 1895, ale badatelé vycházející s předpokladu narození Al Capona v Americe uvádějí datum 17. ledna 1899. Poté, co se rodina přestěhovala do USA usadila se v italské čtvrti v Brooklynu, která byla hlavním centrem zločinnosti – dětské gangy terorizovaly místní obchodníky, kterým rozbíjely okna pokud odmítali zaplatit. Pro Capona, stejně jako pro jiné dospívající přistěhovalce v USA, představovaly pouliční gangy zajímavou alternativu, vzhledem k tomu, že se většina rodin nacházela ve finanční tísní a rodiče sami nebyli schopni ze svých příjmů uživit celou rodinu, a proto se na vydělávání peněz ve většině případů podíleli též děti. Zapojení do kriminální činnosti přispělo též, že školy a církve v přistěhovaleckých čtvrtích byly zcela nepřipravené zajistit potřebnou výchovu a vzdělání dětí přistěhovalců. Během svého dospívání se Al Capone dostával

²⁴⁴ ČERVINKA, s. 69. *Giovanni “Papa Johnny“ Torrio-Chicago Outfit Boss int the 1920’s*, American Mafia History. Dostupné z: <http://americanmafiahistory.com/giovanni-papa-johnny-torrio/> (7. dubna 2014).

²⁴⁵ Tuto přezdívku získal poté, co v jedné z potyček utřil zranění na levé straně obličeje, které po sobě zanechalo jizvu táhnoucí se od brady k levému uchu. *Al Capone Part 4 of 36*, online archiv FBI, s. 20. Dostupné z: <http://vault.fbi.gov/Al%20Capone/Al%20Capone%20Part%204%20of%2036/view> (7. duben 2014).

²⁴⁶ Jednou z takových legend byl příběh o jeho jizvách, které měl získat v první světové válce při bojích ve Francii. BROŽ, s. 22.

²⁴⁷ *Al Capone Part 5–11, 33 of 36*, online archiv FBI. Dostupné z: <http://vault.fbi.gov/Al%20Capone> (6. dubna 2014).

do rvaček s irskými či židovskými chlapci a přátelil se Salvatorem Lucianem či Johnnym Torriem.²⁴⁸

Johnny Torrio seznámil mladého Capona s Paullem Kellym – stal se svým vystupováním pro Torria a Capona vzorem, jelikož byl inteligentní, kultivovaný, elegantně oblečený s vybraným společenským chováním –, s jehož souhlasem se stal Al Capone členem Fiveponterů. Během působení ve službách Kellyho se dostal Capone do konfliktu se zákonem za podezření z vraždy a porušování veřejného pořádku, ale nikdo mu nemohl nic dokázat. Vliv Paula Kellyho postupně slábl a po jedné přestřelce, kdy byl zraněn se přesunul do Harlemu, kde se stal prezidentem Mezinárodní asociace přístavních dělníků. Před svým odchodem přispěl Kelly k tomu, aby Johnny Torrio seznámil Al Capona s „Princem temnot“ Frankem Yalem – člen Fiveponterů.²⁴⁹ Al Capone nakonec pracoval u Yalea jako vyhazovač v jeho podniku Harvard Inn, v němž měl utržit při jedné rvačce jizvy, jež mu zajistily přezdívku „Scarface“. V době svého působení v Harvard Inn se Capone seznámil též s principy obchodu s nelegálním alkoholem, s nímž jako první v New Yorku začal obchodovat právě Frank Yale. Největší vliv na Capona měl Johnny Torrio, který jej naučil principy vyjednávání s lidmi, organizace a zásady sebeovládání – zločinci jako Torrio museli na veřejnosti a v rodinném životě vždy vystupovat jako spořádaní muži, aby na sebe nepoutali nežádoucí pozornost. Je tedy patrné, že se Caponemu dostalo nejlepšího vzdělání v oboru zločinu od prvních významných představitelů americké mafie.²⁵⁰

Dne 18. prosince 1918 se Al Capone oženil s irskou dívkou Mae Coughlinovou, s níž se seznámil v jednom z klubů na Carroll Street. Sňatky mezi Iry a Italy nebyly ničím výjimečným – Johnny Torrio se oženil s irskou dívkou Ann McCarthyovou –, jelikož je pojila katolická víra, která je vedla k brzkému uzavírání sňatků a zakládání početných rodin. Irští mladíci si chtěli na rozdíl od italských finančně zajistit budoucnost předtím než uzavřou sňatek. Následující rok se novomanželům Caponovým narodil syn Albert Francis – později nazýván Sonny – jehož kmotrem byl Johnny Torrio.²⁵¹

²⁴⁸ BROŽ, s. 7–17. BOROVIČKA, s. 9. *Al Capone Part 21 of 36*, online archiv FBI, s. 78. Dostupné z: <http://vault.fbi.gov/Al%20Capone/Al%20Capone%20Part%2021%20of%2036/view> (6. dubna 2014).

²⁴⁹ *Frankie Yale*, La Cosa Nostra Database. Dostupné z: <http://www.lacndb.com/Info.php?name=Frankie%20Yale> (25. března 2014). *Al Capone Part 21 of 36*, online archiv FBI, s. 78. Dostupné z: <http://vault.fbi.gov/Al%20Capone/Al%20Capone%20Part%2021%20of%2036/view> (6. dubna 2014).

²⁵⁰ BROŽ, s. 17–22.

²⁵¹ Tamtéž, s. 23–24.

Mezitím, co se Johnny Torrio usazoval v Chicagu, došlo v životě Al Capona před jeho odjezdem do Chicaga k několika důležitým momentům. Frank Yale svému mladému svěřenci důvěřoval a poskytl mu příležitost vést vlastní síť hazardních heren, jejichž výnos mu z části odváděl. Kromě této správy pověřil Capona, též vyřešením problému s Tonym Perottou, jenž nezaplatil svůj dluh ve výši 1500 dolarů,²⁵² za což nakonec zaplatil svým životem. Další důležitou událostí, k níž v Caponově životě došlo, a která jej ovlivňovala po stránce fyzické i psychologické po celý zbytek života, byl syfilis, jímž se nakazil s největší pravděpodobností od jedné z prostitutek. Je možné, že jej tato nemoc mohla ovlivnit roku 1918 v rozhodnutí ukončit zločinný život, jelikož se z New Yorku odstěhoval do Baltimoru, kde se stal účetním stavební firmy Aiello Construction Company. Poklidný život v Baltimoru ukončila zpráva ze 14. Listopadu téhož roku o smrti jeho otce Gabriela. Pohřeb se konal o tři dny později v New Yorku ve čtvrti Queens. Smrt otce měla na Capona silný vliv a ukončila jeho spořádaný život jako účetního, jelikož se cítil být finančně zodpovědný za další osud rodiny, ale jeho příjmy účetního nedosahovaly potřebné výše. Situaci též zkomplikovaly zvěsti o tom, že jej policie podezívá z účasti na několika vraždách. V této životní situaci přišla zpráva od Johnnyho Torria, aby se Capone dostavil do Chicaga.²⁵³

Rok či dva po příjezdu Capona do Chicaga, přijel do tohoto města jeho starší bratr Ralph, který začal pracovat pro Johnnyho Torria. Prvními úkoly, kterými byli bratři pověřeni, byla správa několika nevěstinců. V této době se Capone pravděpodobně seznámil s jedním ze svých nejlepších přátel Jackem Guzikem.²⁵⁴ Uvádí se, že do doby než se roku 1922 do Chicaga přestěhovala Caponova manželka se synem, upoutával na sebe nežádoucí pozornost svým neopatrným chováním. Pro příchozí rodinu zakoupil

²⁵² BROŽ, s. 33.

²⁵³ Tamtéž, s. 33–38.

²⁵⁴ Pocházel z přistěhovalecké rodiny ruských ortodoxních Židů, jež přijela do Ameriky, když bylo Jackovi kolem šesti let. Otec Max Guzik, proto aby uživil rodinu zajišťoval chicagským politickým představitelům – Michael Kenna a John Coughlin – finance na jejich předvolební kampaně, voliče a organizoval jednání těchto jedinců s hlavními zástupci podsvětí. Tento způsob života měl vliv na dvě z jeho několika dětí, Harryho – později se stal vlastníkem nevěstince Modrá Husa (the Blue Goose) – a Jacka, který se stal silnou oporou syndikátu Torrio-Capone a v pozdějších letech jedním z hlavních představitelů Chicagského Outfitu, jelikož zasedal v Komisi Cosy Nostry až do své smrti v lednu 1956. V době práce pro syndikát Torrio-Capone byl pověřen úkolem nalézt vhodná místa k provozování tajných heren, vedením tajného pivovaru, ale hlavním úkolem bylo dbát na ekonomické otázky této organizace. Jeho funkce a fyzický zjev mu vynesly přezdívku „Fatty Thumb“ (Tlustý palec) či „Greasy Thumb“ (Mastný palec). Guzik se stal blízkým přítelem Al Capona, což dokazuje událost z května 1924, kdy byl Guzik napaden Josephem Howardem – okrádal syndikát o dodávky piva –, jelikož poté, co se Capone této události dozvěděl, vyhledal Howarda a zastřelil jej. BROŽ, s. 45–46. *Jack Guzik*, La Cosa Nostra Database. Dostupné z: <http://www.lacndb.com/Info.php?name=Jack%20Guzik> (6. duben 2014).

Capone dům na South Praire Avenue v čísle 7244,²⁵⁵ který se nacházel v poklidné čtvrti, ale přesto nechal Capone tento dům přebudovat na pevnost – ve spodních místnostech byly zabudovány pevné mříže a zadní část domu byla vyztužena zděnou garáží. Pozitivní změna, k níž došlo s příchodem rodiny přivítal Johnny Torrio, jelikož bylo patrné, že se Al Capone soustředí více na obchodní záležitosti než bujaré večírky ve společnosti žen pochybné pověsti, jelikož Johnny Torrio chápal podobné chování jako nevhodné pro vůdčí osobnosti syndikátu. Lepší způsob života vynesl Caponovi povýšení v rámci Torriovi organizace, jelikož byl povýšen do štábu ke Čtyřem dvojkám.²⁵⁶

Johnny Torrio nakonec udělal z Capona svého obchodního partnera, s nímž uzavřel výhodnou dohodu, a pověřil jej vybudováním vlastní legální firmy, která by mu zajistila pověst počestného obchodníka. Za tímto účelem si Al Capone nechal vytisknout vizitky, které jej charakterizovaly jako obchodníka se starožitnostmi na South Wabash Avenue číslo 2220.²⁵⁷ Ve výloze tohoto podniku se skutečně nacházel nábytek, ale jinak bylo starožitnictví po většinu času zavřené a případní zákazníci byli vyprovozeni ven. Další kamuflující podnik otevřel Capone na South Michigan Avenue 2146,²⁵⁸ kde se měla nacházet ordinace praktického lékaře MUDr. A. Browna, ale ve skutečnosti se jednalo o centrum Caponovi organizace. Existence této ordinace byla podezřelá, což vedlo policii roku 1924 k domovní prohlídce, při níž police objevila účetní knihy syndikátu Torrio-Capone, jež obsahovaly mnoho důležitých informací – jména policistů a agentů federální služby pro dodržování prohibičních zákonů, kteří byli na výplatní pásce syndikátu; příjmy z prostituce; seznam ilegálních pivovarů; jména nejdůležitějších zákazníků; seznam nálevení, jež kupovaly alkohol od syndikátu; dopravní trasy nákladních automobilů a lodí, jež syndikát užíval pro přepravu alkoholu z Karibiku či Kanady do Chicaga. Tento objev, ale vyzněl do ztracena, jelikož ve městě vládl zkorumpovaný starosta Bill Thompson, a Torrio využil svých konexí k získání kompromitujících materiálů zpět.²⁵⁹

Hlavní zisky syndikátu Torrio-Capone plynuly v prvních letech z nevěstinců a heren, ale po vyhlášení prohibice, pocházely největší zisky z obchodu s ilegálním alkoholem. Poté, co došlo k volbě nového starosty Williama E. Devera byli Torrio

²⁵⁵ BARDSLEY, Marilyn, *Al Capone: Chicago's Most Infamous Mob Boss*, crimelibrary. Dostupné z: http://www.crimelibrary.com/gangsters_outlaws/mob_bosses/capone/arrive_8.html (8. duben 2014).

²⁵⁶ BROŽ, s. 39–42.

²⁵⁷ ČERVINKA, s. 47.

²⁵⁸ BROŽ, s. 43.

²⁵⁹ Tamtéž, s. 42–44.

a Capone nuceni přesunout své centrum do Hawthorne Inn na předměstí Cicera. Ve stejné době odjel Johnny Torrio do Itálie a správu města přenechal v rukou Al Capona, který této možnosti využil ve svůj prospěch, aby se zviditelnil a dal najevo, že on a jeho bratři – Frank a Ralph – mají v úmyslu získat kontrolu nad celým Cicerem. Bratři si rozdělili práci, kdy Ralph měl na starost nevěstince a výčepy, z nichž nejznámější byl Cotton Club of Cicero a založil nový nevěstinec ve Forest View zvaný Palisáda (Stockade); Frank působil jako diplomat, který se snažil o reorganizaci veřejného života v Ciceru. Al Capone mezitím založil kasino Ship – inspiroval se kasiny v Monte Carlu či kasiny v prvotřídních newyorských hotelech – a dostihovou sázkovou kancelář, jelikož se v Ciceru nacházel stadion Hawthorne Race Track, nad nímž prosadil svůj vliv.²⁶⁰

V době nepřítomnosti Johnnyho Torria se musel Al Capone postarat o volební kampaň jednoho z hlavních politických spolupracovníků Torria, jímž byl republikánský starosta Joseph Z. Klenha. Politickým konkurentem ve volbách v dubnu 1924 byl představitel Demokratické strany Rudolph Hurt. Al Capone využil svých schopností a pistolníků k tomu, aby přesvědčil voliče, že vhodným kandidátem do městské rady v Ciceru je právě republikánský kandidát Joseph Klenha. Během svého „přesvědčování“ se tito jedinci nezdráhali užít metody vyhrožování a terorizování voličů, bití nebo zastřelení odpůrců a opozičních kandidátů. Zprávy o těchto násilnostech se dostaly k okresnímu soudci Edmundu K. Jareckimu, který nejdříve bez úspěchu jednal se starostou Chicaga Deverem a poté s náčelníkem policie, s jehož pomocí vyslal do Chicaga sedm desítek policistů dobrovolníků²⁶¹ v civilním oblečení, jejichž úkolem bylo nastolit v Ciceru pořádek. K jednomu z prvních střetů došlo u společnosti Western Electric – nacházela se na pomezí pomyslných hranic mezi Chicagem a čtvrtí Cicero –, při němž zemřel Alův bratr Frank Capone. Smrt bratra Capona výrazně zasáhla. Přesto, že ve volbách zvítězil kandidát Republikánské strany Joseph Klenha, chicagské podsvětí truchlilo nad smrtí Franka Capona – veškeré nálevny v Ciceru byly zavřeny, zdroje FBI charakterizují tento den jako jeden z nejsušších dnů ve městě před a po prohibici.²⁶²

²⁶⁰ Podvod v této sázkové kanceláři fungoval na stejném principu, jaký byl zobrazen ve filmu *Podraz* s Paulem Newmanem a Robertem Redfordem. BROŽ, s. 53.

²⁶¹ LUNDE, s. 129.

²⁶² BOROVIČKA, *Velké případy FBI*, s. 18–19. *Al Capone Part 7 of 36*, online archiv FBI, s. 53. Dostupné z: <http://vault.fbi.gov/Al%20Capone/Al%20Capone%20Part%207%20of%2036/view> (6. dubna 2014).

Al Capone byl připraven smrt svého bratra pomstít, ale reagoval nepromyšleně, neboť uvažoval o vyhlášení války chicagskému policejnímu sboru. Od této úvahy jej včas odradil Johnny Torrio. Přesto na sebe Al Capone upoutal pozornost veřejnosti, jelikož v květnu 1924 zastřelil Josepha Howarda, který napadl jeho přítele Guzika. Vyšetřením vraždy byl pověřen detektiv Michael Hughes, který po výslechu svědků novinářům oznámil, že viníkem je Al Capone, jenž se za svůj čin bude v brzké době zodpovídat. V novinách se po tomto prohlášení objevila fotografie Al Capona jako úspěšného podnikatele, což mělo za následek, že většina čtenářů nechtěla věřit tvrzení, že by mohl tento muž spáchat takový čin. Spravedlnosti nebylo dosaženo, jelikož Al Capone odjel z města a svědci, kteří původně ochotně poskytli svědectví najednou své výpovědi odvolali, ztratili paměť, nebo se před vyšetřujícím soudce ani nedostavili. Vyšetřujícímu soudci nezbývalo nic jiného než přelíčení pro nedostatek důkazů odložit na červen 1924, kdy se Al Capone vrátil zpět do města. Soud byl veden jedním z nejpřísnějších prokurátorů Williamem H. McSwigginem, jenž si za svůj nekompromisní přístup vysloužil přezdívku „Šibenice“ či „kat-prokurátor“. McSwiggin byl připraven dostat Al Capona před soud a dosáhnout jeho odsouzení za vraždu Josepha Howarda, ale nepodařilo se mu uspět – svědci nadále odmítali vypovídat a sám Al Capone se divil, jak jej mohou vyslýchat, když je spořádaným občanem, manželem, otcem a obchodníkem, který nezná muže jménem Jack Guzik, Johnny Torrio či Joseph Howard –, jelikož verdikt soudu zněl: „*Joe Howard byl zavražděn neznámou osobou mužského pohlaví a bílé pleti.*“²⁶³ McSwiggin se odmítl s tímto výsledkem spokojit a nadále pokračoval ve vyšetřování Al Capona, jehož chtěl usvědčit a poslat do vězení.²⁶⁴

Po druhé byl Al Capone vyslýchán v souvislosti s vraždou Diona O'Baniona v listopadu 1924. Smrt tohoto muže umožnila Torriovi, jenž se mezitím vrátil do města, a Caponovi anektovat celou oblast severního Chicaga, které bylo jednou z nejvýnosnějších oblastí celého města. Důsledkem vraždy Diona O'Baniona bylo období násilí v Chicagu, jelikož se blízcí spolupracovníci O'Baniona – Earl „Hymie“ Weiss, Vincent „Schemer“ Ducci a George „Bugs“ Moran – spojili se zbytky gangu Saltise, McErlanea a bratří O'Donellových (od Klondika O'Donella). Společně usilovali o fyzickou likvidaci Johnnyho Torria a Al Capona. V období od listopadu 1924 do

²⁶³ BOROVIČKA, *Velké případy FBI*, s. 21.

²⁶⁴ Tamtéž, s. 20–21.

května 1926 bylo na Al Capona spácháno 12 neúspěšných pokusů o atentát.²⁶⁵ K jednomu z prvních pokusů došlo 12. ledna 1925 před restaurací na rohu ulice State Street a na ulici číslo 55,²⁶⁶ při němž „Bugs“ Moran, „Hymie“ Weiss a „Schremer“ Drucci zničili Caponův vůz. Zdroje se shodují v tom, že Al Capone vyvázl bez jakéhokoli zranění, jelikož před zahájením útoku vstoupil do restaurace, ale neshodují se v otázce dalších zraněných, některé zdroje zmiňují osobního řidiče Al Capona Sylvestera Bartona,²⁶⁷ jiné zdroje uvádějí jistého mladíka a stařenku, kteří se nacházeli poblíž. Capone po smrti svého bratra a pokusu o atentát soustředil větší míru pozornosti na zajištění své ochrany – nechal se doprovázet dvěma bodyguardy, schůzky vykonával většinou v noci, svou centrálu v Hawthorne Inn v čísle 4833 na 22. ulici²⁶⁸ přebudoval na pevnost a objednal si pancéřovaný cadillac General Motors s neprůstřelnou karoserií, centimetr tlustým netříštivým sklem a sklopným zadním sedadlem, aby střelci mohli střílet na případné pronásledovatele. Jeden z dalších neúspěšných atentátů se odehrál opět v roce 1925, když se Capone vracel domů ve svém opancéřovaném automobilu.²⁶⁹

V průběhu ledna 1925 se do Chicaga vrátil Johnny Torrio, který z důvodů pokusů o jeho eliminaci odešel do důchodu a své impérium definitivně předal do rukou Al Capona, jehož hlavní oporou byli bratři Ralph, John a Albert – kontrolovali noční podniky, herny, pivovary, nevěstince, obchodní firmy dodávající alkohol v Ciceru a jiných částech Chicaga. Dalšími důležitými partnery byl Jack „Greasy Thumb“ Guzik,²⁷⁰ Frank Nitti, Paul „The Waiter“ DeLucia, Louis „Little New York“ Campagna, Fred „The Brain“ Goetz – vedl popravčí četu – nebo bodyguardi složení z bratří Fischettiů.²⁷¹ Systém, jenž vybudoval v minulých letech Johnny Torrio se smrtí Diona

²⁶⁵ BROŽ, s. 63.

²⁶⁶ LUNDE, s. 132.

²⁶⁷ Sylvester Barton se nějakou dobu léčil v nemocnici a na jeho místo osobního řidiče nastoupil mladík Tommy Curingio. Tommy ve službách Capona nesloužil dlouho, jelikož o několik dní později byl unesen Weisovými lidmi, kteří se od něj chtěli dozvědět místo Caponova úkrytu a jeho plány na další dny. O několik dní později bylo nalezeno jeho mrtvé tělo nesoucí známky mučení na osmaněném místě na okraji Chicaga. BORŽ, s. 65–66.

²⁶⁸ LUNDE, s. 129.

²⁶⁹ BOROVIČKA, *Velké případy FBI*, s. 25. ČERVINKA, s. 65–68. *Al Capone Part 21 of 36*, online archiv FBI, s. 78. Dostupné z: <http://vault.fbi.gov/Al%20Capone/Al%20Capone%20Part%2021%20of%2036/view> (6. dubna 2014).

²⁷⁰ Existuje několik teorií o původu přezdívky Jacka Guzika. Přezdívka „Fatty Thumb“ mohla vycházet z kombinace fyzického vzhledu – Jack byl tělnatý – a jeho schopnosti rychle počítat bankovky, přičemž si neustále olizoval palec. Přezdívka „Greasy Thumb“ mohla vycházet z příběhů, který hovoří o tom, že Jack Guzik měl mastný palec z toho jak neustále takzvaně podmazával politiky a policisty. Jiná teorie vypráví, že si toto označení vysloužil během své práce číšníka v jedné z chicagských restaurací, jelikož měl mít při roznášení objednávek ponořený palec v talíři s polévkou. BOROVIČKA, *Velké případy FBI*, s. 19. BROŽ, s. 47.

²⁷¹ *Al Capone Part 9 of 36*, online archiv FBI, s. 57. Dostupné z: <http://vault.fbi.gov/Al%20Capone/Al%20Capone%20Part%209%20of%2036/view>

O'Baniona a nástupem Earla Weisse skončil a Chicago se vrátilo do doby soupeření mezi jednotlivými skupinami. Největší nepřátelství panovalo mezi Al Caponem, jenž získal podporu bratří Gennů, a Weissem, který měl na své straně bratry O'Donnelly a gang Saltise McErlanea. Kromě problémů s Weissem musel Al Capone v průběhu března 1925 řešit problém s vydavatelem novin Arthurem St. Johnem, který psal řadu nepřátelských článků zaměřených proti Caponemu – i přesto, že byl několikrát varován, aby s těmito štvavými články přestal. Články zaměřené proti Caponovi přestal psát poté, co byl v průběhu března 1925 unesen a zbit.²⁷²

Al Capone se snažil uzavřít s Weissem dohodu o rozdělení Chicaga, hraniční čárou měla být Madison Street, jež měla rozdělit město přibližně na polovinu. Dohody, ale nebylo možné dosáhnout, jelikož „Hymie“ Weiss usiloval o potrestání viníků za smrt Dionona O'Baniona. Svě nepřátelství nejdříve směřoval na Caponovi spojence bratry Genny – Angelo Genna zemřel 26. května 1925, Mike Genna zemřel 13. června 1925 a Tony Genna byl zastřelen 8. července 1925, zbylí bratři město opustili. Poté, co Weiss zlomil odpor bratří Gennů, jejich spojenci Albert Anselmi a John Scalise se připojili ke gangu Al Capona. Po zavraždění Angela Genny – hlavní představitel Unione Siciliana po smrti Mikea Merla – se novým předsedou Unione Siciliana stal Samoots Amatuna – vedl zbytky Gennova gangu –, který byl v listopadu 1925²⁷³ zastřelen v holičství na West Roosevelt Road číslo 804.²⁷⁴ Střelci měli být Drucci a Jim Doherty, kterým se ale nepodařilo vraždu dokázat. Novým představitel Unione Siciliana se stal Antonio Lombardi, s nímž byl Al Capone spokojen. Na tomto místě je nutné zmínit, že Al Capone nebyl oficiálním členem mafie – nebyl Sicilan –, což mu znemožňovalo ovlivňovat personální složení v Unione Siciliana, ale přesto byla jeho moc tak rozsáhlá, že ovlivňoval politiku v Ciceru a částečně v Chicagu.²⁷⁵

Výsledkem první fáze násilí trvající čtyři roky bylo více jak 200 mrtvých zločinců,²⁷⁶ ale společnost nebyla rozhořčena, jelikož na tuto problematiku nahlížela jako na proces, kdy se gangsteři vybíjejí mezi sebou. Změna smýšlení veřejného mínění

²⁷² *Al Capone Part 8, 21 of 36*, online archiv FBI. Dostupné z: <http://vault.fbi.gov/Al%20Capone> (6. duben 2014).

²⁷³ Některé zdroje uvádějí 9. březen 1926. *Al Capone Part 8 of 36*, online archiv FBI, s. 32. Dostupné z: <http://vault.fbi.gov/Al%20Capone/Al%20Capone%20Part%208%20of%2036/view> (6. duben 2014).

²⁷⁴ *Deaath in the Barber's Chair: The Rais and Fall of Amatuna*, The Chicago Crime Scenes Project, 29 August 2009. Dostupné z: <http://chicagocrimescenes.blogspot.cz/2009/08/death-in-barbers-chair-rise-and-fall-of.html> (29. března 2014).

²⁷⁵ BOROVIČKA, *Velké případy FBI*, s. 29–32. *Al capone Part 8 of 36*, online archiv FBI, s. 28. Dostupné z: <http://vault.fbi.gov/Al%20Capone/Al%20Capone%20Part%208%20of%2036/view> (6. duben 2014).

²⁷⁶ BOROVIČKA, *Velké případy FBI*, s. 32.

nastala 27. dubna 1926, kdy bylo nalezeno mrtvé tělo Jima Dohertyho, Reda Duffyho a prokurátora Williama McSwiggina. William McSwiggin vyrůstal v irské části Chicaga a proslavil se svým nekompromisním přístupem ke zločincům, ale postupně se množily zvěsti, že tento muž udržuje vztahy s přáteli z dětství, kteří ale byli v konfliktu se zákonem. Mezi těmito přáteli lze jmenovat Reda Duffyho a Jima Dohertyho – synové policistů, kteří byli zapojeni do obchodu s alkoholem –, s nimiž měl McSwiggin navštívit podnik Johna Madigna na West Roosevelt Road číslo 5613²⁷⁷ na území Al Capona. Již od začátku doprovázela tuto trojici smůla, jelikož před zahájením cesty se jim porouchal automobil, který nahradili lincolnem, jehož vlastníkem byl Klondike O'Donnell – Jim Doherty s ním spolupracoval –, jenž se stal jedním z úhlavních nepřátel Al Capona. Situaci trojice nezlepšilo ani to, že se k ní připojili bratři O'Donnellové (od Klondika O'Donnella) a policista v penzi Edward Hanley. Složení této skupiny vzbudilo pozornost a Al Capone ji nechal sledovat. Na základě výpovědi Henryho Armstronga měl Al Capone vydat svým mužům rozkazy a odjet s nimi před podnik, v němž se nacházel McSwiggin, Duffy, Doherty, O'Donnellové a Henley. Poté, co tito muži vyšli před podnik, měla být zahájena střelba. Nikdy se nepodařilo dokázat, že by Al Capone sám střílel, neboť svědci této události vypovídali, že celou akci řídil zpovzdálí. Výsledkem byli tři mrtví – McSwiggin, Doherty a Duffy – a dva ranění – O'Donnellové a Henley.²⁷⁸

Smrt mladého prokurátora otřásla chicagskou veřejností, která žádala nalezení viníků. Na tuto žádost zareagoval starosta Dever, jenž nechal sestavit speciální policejní jednotku pod vedením zástupce velitele chicagského detektivního sboru Johna Stegeho, která provedla sérii zbytečně destruktivních razíí. Jen v několika případech se podařilo získat kompromitující materiály, které se ale nevztahovaly k vraždě. Státní prokurátor státu Illinois Robert Emmet Crowe vytvořil další jednotku, jež se měla soustředit na nalezení Capona, který se ale již nacházel mimo Chicago.²⁷⁹

Jediným výsledkem, jehož tato skupina dosáhla, byla výpověď Harryho Madigana, který vysvětlil problematické vztahy mezi Al Caponem a O'Donnellem. Madigan vypověděl: „*Když jsem si chtěl otevřít podnik v Ciceru, navštívil mě Al Capone. Řekl mi, že si zde nemohu otevřít podnik. Až poté, co jsem vytvořil potřebný*

²⁷⁷ *Al Capone Part 8 of 36*, online archiv FBI, s. 33. Dostupné z: <http://vault.fbi.gov/Al%20Capone/Al%20Capone%20Part%208%20of%2036/view> (6. dubna 2014).

²⁷⁸ *Al Capone Part 7 of 36*, online archiv FBI, s. 58. Dostupné z: <http://vault.fbi.gov/Al%20Capone/Al%20Capone%20Part%207%20of%2036/view> (6. dubna 2014). BALSAMO, s. 272–274.

²⁷⁹ BROŽ, s. 75.

*politický tlak. Krátce poté za mnou zavítal Al a řekl mi, že musím kupovat pivo jen od něj a ne od O'Donnella. A tak jsem také udělal.*²⁸⁰ Poté, ale přišel Doherty a Myles O'Donnell, kteří Madiganovi nabídli výhodnější podmínky pro nákup jejich piva, kterou Madigan přijal. Tento přístup prohloubil nepřátelství mezi Al Caponem a O'Donnellem.²⁸¹

Vyšetřování vyvrcholilo, když Crowe vydal prohlášení obviňující Al Capona, které ale nebylo podepřeno potřebnými důkazy, což vedlo k rozsáhlé kritice z mnoha stran. Situaci nakonec vyřešil sám Al Capone, který se 28. července 1926 navrátil do Chicaga. Po svém návratu Capone prohlašoval, že je nevinný a svou nepřítomnost omluvil obavami z toho, že by se jej policie mohla pokusit odstranit či na něj shodit vinu z vraždy McSwiggina. Největším překvapením pro veřejnost bylo, když Capone prohlásil: „*Vyplácel jsem McSwiggina a vyplácel jsem jej dobře, a za to jsem dostával, to co jsem si zaplatil.*“²⁸² Prohlášení mohlo být lživé, jelikož se jím Capone mohl pokusit McSwiggina kompromitovat, ale na druhé straně mohlo být též pravdivé a McSwiggin se mohl nacházet na výplatní pásce a důvodem k jeho likvidaci mohlo být špatné plnění závazků. Celé vyšetřování nepřineslo žádný výsledek a Capone byl propuštěn.²⁸³

Během své nepřítomnosti v Chicagu se Al Capone nacházel nejdříve u Dominica Roberta ve čtvrti Chicago Heights a poté v Lansingu – hlavní město státu Michigan – u Angela Mastropietra, jenž měl pověst poctivého obchodníka s ovocem a zeleninou. Velitelem policie v Lansingu byl John O'Brien, který byl stejně jako jiní představitelé policie informován o vyhlášeném pátrání po Al Caponovi. O'Brien se znal s Mastropietrem a navázal též přátelské vztahy s Al Caponem a neměl žádný důvod k jeho vydání. Al Capone udělal dobrý dojem na zdejší obyvatele, kteří jej charakterizovali jako charismatického, dobrosrdečného a slušného muže, který nikomu neodmítl pomoci radou či penězi. Během svého pobytu četl dobrodružné romány – především příběhy o hrdinech, kteří bohatým brali a chudým dávali – a poslouchal italské opery podávající romantizovaný pohled na italské povstání, jež inspirovalo zrod mafie bojující proti cizí nadvládě, což přispělo k tomu, že sám sebe viděl jako muže

²⁸⁰ *Al Capone Part 7 of 36*, online archiv FBI, s. 58. Dostupné z: <http://vault.fbi.gov/Al%20Capone/Al%20Capone%20Part%207%20of%2036/view> (6. dubna 2014).

²⁸¹ BROŽ, s. 74–75.

²⁸² *Al Capone Part 7 36*, online archiv FBI, s. 58. Dostupné z: <http://vault.fbi.gov/Al%20Capone/Al%20Capone%20Part%207%20of%2036/view>

²⁸³ BROŽ, s. 72–78, 82–84. BARDSLEY, Marilyn, *Al Capone: Chicago's Most Infamous Mob Boss*, crimelibrary. Dostupné z: http://www.crimelibrary.com/gangsters_outlaws/mob_bosses/capone/hang_13.html (8. dubna 2014).

bojujícího za svobodu a důstojnost Italů v Americe. V Lansingu Capone nezapomínal na svou ochranu, které se ujal „Machinegun“ Jack McGurn²⁸⁴ a Frank „The Enforcer“ Nitti.²⁸⁵

Mezitím, co se Capone nacházel mimo Chicago, podnikli Vincent Drucci a Earl Weiss kroky k tomu, aby rozšířili svůj vliv ve městě. Doufali, že se Capone do města již nevrátí, ale toto přání se jim nesplnilo, a proto se rozhodli osudu pomoci, když se o několik týdnů později pokusili o atentát na Capona v restauraci v Hawthorne Inn. Al Capone plánoval pomstu, ale v této chvíli se ukázal jako žák Johnny Torria, jelikož vyslal Tonyho Lombarda – hlavního představitele chicagské Unione Sciliana – jako diplomata, který měl jménem Capona pozvat Weisse do hotelu Morrison na počátku října 1926, kde měli projednat uspořádání prostoru v Chicagu mezi jejich gangy. Lombardo seznámil Weisse s Caponovým plánem, v němž navrhoval příměří, za jehož výměnu byla Weissovi slíbena kontrola nad veškerým obchodem s pivem severně od Madison Street – výhodná nabídka, jelikož vybraná oblast zahrnovala tisíce výčepů. Příměří ale nebylo uzavřeno, neboť Weiss nadále trval na potrestání smrti O'Baniona a žádal vydání Anselmiho a Scalise, kteří jej měli zabít, to Capone odmítl. Al Capone se rozhodl vyřešit situaci odstraněním Weisse na ulici před O'Banionovým květinářstvím 11. října 1926.²⁸⁶

Smrt Earla „Hymieho“ Weisse výrazně oslabil zbytek jeho stoupenců a jeho nástupci Druccimu nezbývalo nic jiného než přijmout nevyhnutelné příměří navrhované Al Caponem. K jednomu z prvních meetingů všech bossů chicagského podsvětí došlo 21. října 1926 v hotelu Morrison,²⁸⁷ na němž byli přítomni Al Capone, Jack Guzik, Tony Lombardo, Drucci „Schremer“, Georges Moran, Ralph Sheldon. Výsledkem jednání bylo uzavření příměří a rozdělení města, které vycházelo z návrhů, jež byly představeny Weissovi – rozdělení sfér vlivu podle Madison Street. Konference dosáhla

²⁸⁴ Původním jménem Vincenzo Gibaldi. Je možné se setkat s mnoha různými variacemi jeho jména – Vincent Gebardi, Vincenzo Demory. Svou přezdívku Machinegun (Samopal) získal podle své oblíbené zbraně tommy-gun. *Machine Gun Jack McGurn*, My Al Capone Museum. Dostupné z: <http://www.myalcaponemuseum.com/id40.htm> (29. března 2014). BROŽ, s. 82.

²⁸⁵ Vlastním jménem Francesco Raffaele Nitto. Svou přezdívku The Enforcer (Vynucovač) obdržel za své schopnosti vymáhat dluhy, poplatky, výpalné apod. *Frank Nitti*, Al Capone Museum. Dostupné z: <http://www.myalcaponemuseum.com/id41.htm> (29. března 2014). BROŽ, s. 82.

²⁸⁶ BROŽ, s. 84–86.

²⁸⁷ Jiné zdroje uvádějí hotel Sherman. WILSON, Colin, *Nejvládnější světové zločiny*, Praha 1997, s. 75.

částečného úspěchu, jelikož na krátkou dobu přinesla do Chicaga mír, který byl ale velmi křehký a mohly jej narušit volby nového starosty města roku 1927.²⁸⁸

Al Capone si – podobně jako jiní – nenechal ujít příležitost podpořit republikánského kandidáta Williama Hale Thompsona, který se osvědčil v minulých letech jako spolehlivý muž chránící zájmy chicagského podsvětí. Předvečer voleb a samotný volební den 1927 byly vyplněny řadou násilností – únosy soudních úředníků dohlížejících na legální průběh voleb, zranění voličů, ostřelování budov, v nichž sídlily kluby Demokratické strany –, za něž byla zodpovědná jak policie, tak Al Caponův gang. Ve volbách nakonec zvítězil William Thompson, což Caponovi umožnilo opustit Cicero a vrátit se do čtvrti Levee, z níž byl vyhnán starostou Deverem. Šťěstí Al Capona bylo umocněno poté, co se dozvěděl, že zemřel jeden z jeho konkurentů Drucci „Schremer“, jenž měl být zastřelen policisty během převozu od vazby.²⁸⁹

Al Capone se stal skutečným králem chicagského podsvětí,²⁹⁰ ale nadále musel řešit mnoho problémů – gang z North Side (pozůstalí příslušníci O'Banionova gangu) nadále usiloval o Caponův život, v Cicero docházelo k pumovým útokům na Caponovi podniky a krádežím jeho dodávek whisky, a od roku 1928 jej začal vyšetřovat daňový úřad. Situaci neulehčoval ani psychický a fyzický stav Al Capona, jelikož se u něj čím dál více projevovaly příznaky syfilidy a užívání drog, což mělo dopad na jeho schopnost rozhodování. Obětí Caponova duševního stavu se stal Frankie Yale, který měl údajně svému veliteli krást zásoby whisky a za svou domnělou zradu zaplatil na počátku července 1928 životem. Některé zdroje uvádějí, že důvodem k zavraždění Yalea bylo členství v koalici Aiello-Moran-Bertsch-Zuta. Příměří uzavřené v předchozích měsících se ukázalo jako nefunkční již před volbami městských úředníků v dubnu 1928, jelikož docházelo k pumovým útokům nejen proti zločincům, ale též politickým představitelům – většinou se jednalo o jedince stojící v opozici vůči Thompsonovi. Krize mírového systému byla prohloubena poté, co se Capone vrátil do čtvrti Levee v Chicagu a obnovil násilné střety s gangem z North Side. Důvodem k zahájení války byly změny, k nimž ve čtvrti Levee došlo v době nepřítomnosti Capona a ostatních. V době jejich nepřítomnosti se zde objevilo mnoho drobných obchodníků věnujících se hazardu, kteří ale nikomu neplatili za ochranu a byli zcela

²⁸⁸ *Al Capone Part 7 of 36*, online archiv FBI, s. 57. Dostupné z: <http://vault.fbi.gov/Al%20Capone/Al%20Capone%20Part%207%20of%2036/view>

²⁸⁹ Tamtéž, s. 63–64.

²⁹⁰ Roční příjem za rok 1927 – doba, kdy se moci opět ujímal Thompson – dělal 105 milionů z toho 60 milionů mělo pocházet z ilegální výroby a prodeje alkoholu, 25 milionů z hazardních her, 10 milionů z prostituce a 10 milionů z vydírání. BROŽ, s. 93.

nezávislí, což se Capone rozhodl změnit, chtěl nad nimi získat kontrolu. Podobný nápad měl též hlavní představitel gangu z North Side George Moran, jenž uzavřel spojení s bratry Aiellovými, Jackem Zutou a Barneyem Bertschem. Nesouhlas Capona s aliancí Aiello-Moran-Bertsch-Zuta, boj o nadvládu nad hernami a výše zmíněné problémy vedly k zahájení nové války o chicagské podsvětí. Mezi nejvýznamnější oběti obnovených bojů patří Tony Lombardo, jehož zabití v září 1928 mělo být odvetou za odstranění Frankieho Yalea. Novým předsedou Unione Siciliana byl jmenován další stoupenec Al Capona Pasquale Lolordo, kterého ale 8. ledna 1929 nahradil Joe Aiello.²⁹¹

Největší hrozbu pro Capona na počátku roku 1929 představoval dlouholetý nepřítel „Bugs“ Moran – vůdce pozůstatku gangu z North Side –, který se svými muži usiloval o život Capona a jeho nejbližších spolupracovníků. Jeden z atentátů byl též veden na Jacka McGurna, který v útočnicích poznal Peta a Franka Gusenbergovi – členové gangu z North Side. Al Capone byl připraven vyřešit problém jménem George „Bugs“ Moran jednou provždy. Capone pobývajícím v Miami se sešel Jackem McGurnem, s nímž vypracoval plán na odstranění Morana takovým způsobem, aby na Caponovu organizaci a Al Capona samotného nepadl ani stín podezření. V první fázi pro úspěšné splnění plánu bylo nutné najít nervové centrum Moranovi organizace, a proto Jack McGurn zahájil na přelomu ledna a února 1929 sledování moranových lidí. Přestože Moranův gang operoval rychle a flexibilně podařilo se McGurnovi najít dočasné velitelství a hlavní překladiště kontrabandu v garáži SMC Cartage Company na North Clark Street číslo 2122.²⁹² Druhou část plánu představovalo sestavení úderné skupiny, na jejímž sestavení si McGurn zakládal a složil ji z nejlepších lidí v oboru, podmínkou bylo, aby tito jedinci byli v Chicagu neznámí. Výhodou pro tento plán bylo, že vražda nebyla podle tehdejších zákonů federální zločinem a jednotlivé policejní orgány z různých států nebyly schopny spolupracovat při hledání pachatelů. Vražedné komand tvořil Fred Burke, který byl napojen na některé Caponovi operace, ale v Chicagu byl neznámou osobností, James Ray, Joseph Lolordo (bratr Pasqualina Lolorda, jehož pravděpodobně zastřelili Moranovi lidé) a nájemní vrazi z New Yorku John Scalise a Albert Anselmi. Další fází příprav bylo zajištění policejních uniforem

²⁹¹ *Al Capone Part 7 of 36*, online archiv FBI, s. 57, 63–69. Dostupné z: <http://vault.fbi.gov/Al%20Capone/Al%20Capone%20Part%207%20of%2036/view> (6. dubna 2014).

²⁹² *Saint Valentines Day Massacre Part 1 of 2*, online archiv FBI, s. 31. <http://vault.fbi.gov/St.%20Valentines%20Day%20Massacre/St%20Valentines%20Day%20Massacre%20Part%202%20of%202/view> (6. dubna 2014).

a policejního automobilu – McGurn přišel s nápadem provést akci pod clonou policejní razie –, což zajistil Claud Maddox. Součástí plánu se stali též bratři Harry a Phil Keywellovi, kteří fungovali jako ostraha a z toho důvodu si pronajali byt v domě číslo 2119²⁹³ poblíž garáže. Další část plánu předpokládala utlumení Moranovi pozornosti, čehož bylo dosaženo tím, že se jeden z Caponových obchodníků vetřel do Moranovi přízně a nabídl mu žádanou whisky značky Old Log Cabin za výhodnou cenu 57 dolarů za karton,²⁹⁴ Moran uzavřel s obchodníkem dohodu. Termín převzetí zásilky byl stanoven na čtvrtek 14. února 1929, podle nějž vstoupila událost ve známost jako Masakr na Svatého Valentýna.²⁹⁵

Jack McGurn se sám operace nezúčastnil a dohlížel na ni zpozudálí, a navíc si zajistil alibi, jelikož předchozí noc a následující den trávil se svou milenkou Louise Rolfovou. Než mohla být akce zahájena museli členové komanda počkat na příjezd Morana. Bratři Keywellsové kolem půl jedenácté²⁹⁶ spatřili muže vystupujícího z automobilu a vcházejícího do garáže, domnívali se, že se jedná o Morana a dali znamení čekajícím spolupachatelům. Krátce poté před garáží vystoupili z policejního vozu dva uniformovaní policisté a dva detektivové v civilním oděvu – Burke, Scalise, Anselmi, Lolordo –, kteří zaskočili sedm mužů v SMC Cartage Company – Frank a Pete Gusenbergovi, Johnny May, hlavní účetní gangu z North Side Adam Heyer, bankovní lupič James Clark, oftalmolog dr. Reinhardt H. Schwimmer a Albert Weinshank, jehož si Keywellsové spletli s Moranem –, kteří čekali na Moranův příjezd, aby mohli převzít kontraband. Policisté přikázali přítomným mužům odložit zbraně, dát ruce vzhůru a otočit se čelem ke zdi, poté následovala střelba, na jejímž konci bylo sedm mrtvých, z nichž šest zemřelo ihned na místě a jeden – Frank Gusenberg – při pobytu v nemocnici Alexian Brothers Hospital.²⁹⁷ Arthur Bricet, jenž se nacházel v okolí uslyšel zvuk střelby a vydal se jejím směrem, když dorazil ke garážím, uviděl dva policisty, jak odvádějí dva zatčené muže s rukama za hlavou do auta a odjíždějí. Celá scéna působila velmi věrohodně, jelikož mnoho civilistů věřilo tomu, že se jedná o běžný policejní zátah. Dalším kdo uslyšel střelbu byla Jeanette Landesman žijící na North Street číslo 2124,²⁹⁸ která zavolala policii.²⁹⁹

²⁹³ BROŽ, s. 106.

²⁹⁴ BOROVIČKA, *Velké případy FBI*, s. 37.

²⁹⁵ BROŽ, s. 102–106.

²⁹⁶ LUNDE, s. 141.

²⁹⁷ BALSAMO, s. 281.

²⁹⁸ Tamtéž. s. 279.

O událostech informoval *Chicago Daily News* či *Chicago Herald Examiner*, který napsal: „*Podsvětí obléká své katy do policejních uniforem. Masakr vyhladil poslední členy mocného gangu O'Baniona.*“ Prohlášení ale nebylo zcela pravdivé, jelikož hlavní představitel gangu z North Side George „Bugs“ Moran zavražděn nebyl, jelikož se na plánovanou schůzku opozdil. Poté, co se dozvěděl o událostech, k nimž došlo dospěl k rozhodnutí opustit město, ale před svým odjezdem prohlásil: „*Jen jediný gang zabíjí tímto způsobem. A to Caponův gang.*“³⁰⁰ Zásah proti Moranovi naplánoval Capone v pravý čas, jelikož tím zabránil konečnému zorganizování aliance Aiello-Moran-Bertsch-Zuta. Moran byl nakonec zatčen a odsouzen na dva roky ve vězení Leavenworth, kde roku 1957 zemřel. Na základě informací, jež se dostaly mezi veřejnost vzniklo přesvědčení, že za zabití sedmi lidí v garážích byli zodpovědní policisté. Vražda na Svatého Valentýna šokovala celé Chicago a přesto, že měl Capone neotřesitelné alibi – nacházel se v Miami v kanceláři soudního úředníka Roberta Taylora, jemuž odpovídal na otázky vztahující se ke smrti Frankiego Yalea – každý věděl, že za tímto činem stojí on. Došlo též k zatčení McGurna, ale policejní vyšetřovatelé mu nebyli schopni nic dokázat a musel být propuštěn. Po tiskové kampani, jíž tyto události vyvolaly se stal Capone nejnechvalněji známým mužem v Chicagu.³⁰¹

Během svého návratu do Chicaga v květnu 1929 se Capone dozvěděl, že se Scalise, Anselmi a Joseph Guinta – nový představitel Unione Siciliana – spojili s dlouholetým nepřítelem Josephem Aiellelem a plánovali jeho sesazení. Capone jednal rychle, jelikož pozval Anselmiho, Scalise a Guintu na banket s dalšími gangstery, který se měl konat v Hammondu v Indianě na počátku května 1929. Během této schůzky byli všichni tři muži zastřeleni. Některé zdroje uvádějí, že před zastřelením měl Al Capone zrádce zmlátit baseballovou pálkou, jelikož se přestal ovládat v souvislosti se zhoršujícím se psychickým stavem, který měla na svědomí syfilida.³⁰²

O několik dní později – 10. či 19. května 1929 – byla svolána konference hlavních představitelů podsvětí a mafie v USA do Atlantic City, kteří se zde sešli

²⁹⁹ *Al Capone Part 8 of 36*, online archiv FBI, s. 3. Dostupné z: <http://vault.fbi.gov/Al%20Capone/Al%20Capone%20Part%208%20of%2036/view> (6. dubna 2014).

³⁰⁰ *Al Capone Part 8 of 36*, online archiv FBI, s. 3. Dostupné z: <http://vault.fbi.gov/Al%20Capone/Al%20Capone%20Part%208%20of%2036/view> (6. dubna 2014).

³⁰¹ LUNDE, s. 140–141. *Al Capone Part 8 of 36*, online archiv FBI, s. 4–6. Dostupné z: <http://vault.fbi.gov/Al%20Capone/Al%20Capone%20Part%208%20of%2036/view> (6. dubna 2014).

³⁰² *Al Capone Part 8 of 36*, online archiv FBI, s. 14. Dostupné z: <http://vault.fbi.gov/Al%20Capone/Al%20Capone%20Part%208%20of%2036/view> (6. dubna 2014). BOVOVIČKA, *Velké případy FBI*, s. 42–43.

z důvodu rozruchu a publicity, kterou vyvolaly události z února 1929. Delegaci z Chicaga tvořil Al Capone se svým blízkým přítelem Jackem Guzikem a „Joem Battersem“ Accardem – pozdější šéf Chicagského Outfitu; z Filadelfie přijel „Boo-Hoo“ Hoff, Waxy Gordon a Nig Rosen; Cleveland zastupoval Moe Dalitz, Lou Rothkopf a Charles Pilizzi; reprezentantem Bostonu byl King Solomon; hlavní představitel Detroitu Abe Bernstein – vůdce Purpurového gangu. Na konferenci dorazili též zástupci Kansas City John Lazia či Longie Zwillman, a Willie Moretti reprezentující Long Island a severní část New Jersey. Nejpočetnější skupinu představovali zástupci New Yorku – Charles Luciano, Meyer Lansky, Frank Costello, Dutch Schultz, Albert Anastasia, Louis Buchalter, Ben Siegel a Joe Adonis. Jednání probíhala na plážích a „všechna zásadní rozhodnutí, která stála na počátku celonárodní sítě organizovaného zločinu, jejímž hlavním rysem byla rovnoprávná spolupráce nejvýznamnějších představitelů jednotlivých gangů, se zrodila pod širým nebem na písečné pláži, během pravidelných každodenních procházek v Atlantic City“.³⁰³ Na konferenci byla přijata řada rezolucí, z nichž některé omezily Caponovu moc, jiné položily základy organizovanému zločinu po skončení prohibice. Dále bylo stanoveno, že je nutné ukončit veškeré války mezi zneprátenými stranami; odstranit zbytečné střety se členy policie; nastolit spolupráci mezi gangy, které se angažují ve stejné sféře obchodních zájmů. Byl též zvolen nový představitel Unione Siciliana, jímž se stal Joseph Aiello. Na konferenci ale nebyli přítomni Joe Masseria a Salvatore Maranzano, kteří v New Yorku soupeřili o post šéfa šéfů. Torrio a Luciano je viděli jako představitele etnických gangů, kteří sami chtěli vytvořit syndikát, v němž by každý člen měl své teritorium, a který by připomínal jakousi federaci. Torrio a Luciano na rozdíl od Masserii a Maranzana usilovali o vytvoření jednolité organizace podobající se korporaci se správní radou, a do které by byli přijímáni i jedinci, kteří nepocházejí ze Sicílie. Capone se o setkání vyjádřil takto: „Řekl jsem jim, že místa je dost pro nás všechny a všichni můžeme mít spoustu peněz, ale musíme se přestat zabíjet a dívat se na podnikání jako ostatní byznysmeni, jako na práci, které se člověk věnuje přes den, ale večer, až se vrátí domů, na ni nemyslí. Pro muže, kteří spolu dlouhá léta bojovali, nebylo snadné přijmout návrh na klidnou spolupráci. Nakonec jsme se ale rozhodli, že zapomeneme na bývalé spory

³⁰³ JOHNSON, Nelson, *Imperium. Mafie v Atlantic City – zrození a vzestup města korupce*, Brno 2012, s. 167.

a začneme znovu, jako by se nic nestalo – sepsali jsme smlouvu a všichni jsme ji na tečkovanou linku podepsali.“³⁰⁴

Na jednání mělo být odsouhlaseno zatčení Al Capona, které měl naplánovat „Boo-Hoo“ Hoff. Krátce po skončení konference byl Capone skutečně zadržen za nepovolené držení zbraně. Jiné tvrzení uvádí, že Capone naplánoval své zatčení sám, kdy měl kontaktovat svého spojence na policii Shooeyho Maloneho. Capone byl odsouzen za nepovolené držení zbraně na jeden rok káznice Eastern State. Pobyt ve vězení si Al Capone zpřijemnil díky svému postavení, konexím a penězům, které mu umožnily zajistit si pohodlí a každodenně přijímat návštěvy. Capone zatčení uvítal, jelikož se tím vytvořil prostor pro umírnění napětí ve společnosti, které vyvolaly události z února 1929.³⁰⁵

Capone byl již delší dobu vyšetřován v souvislosti s porušováním Sullivanova zákona, jenž byl zaveden nejvyšším soudem v květnu 1927, a který nařizoval zdanění veškerých příjmů z nelegálního prodeje alkoholu. Tento na první pohled podivný zákon poskytl policii účinnou zbraň v boji proti zločincům porušujícím prohibiční zákon, jelikož mohli být na jedné straně zatčeni za nevyplnění daňového přiznání, ale zároveň mohli být zatčeni, i když jej vyplnili, neboť se tak přiznali k ilegální činnosti. Federální daňový úřad (Federal Revenue Service, znám pod zkratkou IRS) začal o Al Capona projevovat zájem od ledna 1928, když odjel se svou manželkou Mae a synem Sonym do Miami, kde za 40 000 dolarů³⁰⁶ koupil na jméno své manželky dům na Palm Island. Hlavním vyšetřovatelem byl Elmer Irey – hlavní vedoucí speciální vyšetřovací jednotky IRS – a Frank Wilson, jimž se ale nepodařilo v této době Capona obvinít z daňového úniku, jelikož dům byl koupen na jméno manželky. Bylo podezřelé, že Capone žije luxusní život, když měl jeho nejvyšší příjem dosahovat 5000 dolarů – hranice daňové úlevy –, ve skutečnosti ale měl Al Capone z ilegálních činností ročně vydělávat kolem 20 milionů dolarů.³⁰⁷ Vyšetřování a prokázání viny bylo problematické, jelikož Capone prováděl téměř veškeré ilegální obchody přes různé prostředníky. Situace se pro Al Capona zkomplikovala poté, co se ministerstvo spravedlnosti ve spolupráci s policií a Federálním vyšetřovacím úřadem na přelomu let 1928 a 1929, kdy společně zahájili

³⁰⁴ JOHNSON, *Imperium*, s. 167.

³⁰⁵ *Al Capone Part 21 of 36*, online archiv FBI, s. 78. Dostupné z: <http://vault.fbi.gov/Al%20Capone/Al%20Capone%20Part%2021%20of%2036/view> (6. dubna 2014). BALSAMO, s. 289–290.

³⁰⁶ LUNDE, s. 138.

³⁰⁷ BROŽ, s. 90. *Al Capone Part 26 of 36*, online archiv FBI, s. 1. Dostupné z: <http://vault.fbi.gov/Al%20Capone/Al%20Capone%20Part%2026%20of%2036/view> (6. dubna 2014).

koordinovanou akci proti organizovanému zločinu. První hrozba zatčení se objevila v únoru či březnu 1929, kdy byl Capone předvolán k federálnímu chicagskému soudu, aby se zodpovídal z porušení prohibičního zákona, což nevykonal a místo toho se rozhodl předstírat těžký zápal plic,³⁰⁸ který jej měl upoutat na lůžko na dobu šesti týdnů.³⁰⁹ Federální soudce na žádosti právních zástupců odročil soud o týden. Poté, co se prokázalo, že místo pobytu v posteli s těžkým zápalem plic jezdil na Bahamy, pořádal oslavy, či navštěvoval různé večírky, byl Al Capone obviněn z pohrdání soudem. Capone zaplatil kauci ve výši 5000 dolarů,³¹⁰ což mu umožnilo zůstat na svobodě. Poprvé byl zatčen v květnu 1929 za nepovolené držení střelné zbraně.³¹¹

Od roku 1930 se kolem Al Capona začala stahovat smyčka zákona, přesto nadále zůstal hlavním představitelem chicagského podsvětí, v němž i po velké hospodářské krizi vydělával velké množství peněz na prodeji alkoholu, prostituci, hazardu či obchodu s drogami. Po návratu do Chicaga se Al Capone dozvěděl, že jeho bratr Ralph a Frank Nitti byli zatčeni Eliotem Nessem a obviněni z daňového úniku. Al Capone nechápal toto zatčení jako velký problém, jelikož nepředpokládal, že neplacení daní by bylo důvodem k odsouzení, ale tento předpoklad se ukázal jako mylný, jelikož Ralph Capone byl porotou odsouzen na 22 let vězení.³¹² Situace se začala komplikovat, jelikož skupina obyvatel vytvořila uskupení zvané Chicagská komise proti zločinu a J. Edgar Hoover vydal seznam nejhledanějších zločinců. Navíc také sílil tlak veřejnosti na federální vládu, aby pokračovala ve vyšetřování daňových úniků – kromě Ralpha Capona a Franka Nittiho byl též odsouzen Jack Guzik.³¹³ Roku 1931 se prohloubila hospodářská krize a Al Capone se snažil bojovat s obrazem úhlavního nepřítel státní otevřením vývařovny pro nezaměstnané a chudé.³¹⁴

K nové vlně násilností došlo v létě 1930 v podobě dvou vražd, při nichž zemřel přední novinář *Chicago Tribune* a *Chicago Herald Examiner* Alfred Linge a finanční poradce moranova gangu Jack Zuta. Daňový vyšetřovatel Wilson se od roku 1930 začal

³⁰⁸ *Al Capone Part 23–26 of 36*, online archiv FBI. Dostupné z: <http://vault.fbi.gov/Al%20Capone> (6. dubna 2014).

³⁰⁹ WHITEHEAD, Don, *The FBI Story*, New York 1960, s. 98–99.

³¹⁰ *Al Capone Part 26 of 36*, online archiv FBI, s. 1. Dostupné z: <http://vault.fbi.gov/Al%20Capone/Al%20Capone%20Part%2026%20of%2036/view> (6. dubna 2014). WHITEHEAD, s. 98–99.

³¹¹ BOROVIČKA, *Velké případy FBI*, s. 41–44. *Al Capone Part 21 of 36*, online archiv FBI, s. 79–80. Dostupné z: <http://vault.fbi.gov/Al%20Capone/Al%20Capone%20Part%2021%20of%2036/view> (6. dubna 2014).

³¹² LUNDE, s. 143.

³¹³ Tamtéž. WHITEHEAD, s. 98–99.

³¹⁴ BROŽ, s. 109.

zajímat o Caponova spojence Linge, jehož články hovořily ve prospěch Al Capona, kterého charakterizoval jako obchodníka. Al Capone vyplácel Linge za články a informace z policejních úřadů, do nichž měl jako novinář snadnější přístup. Linge se pravděpodobně cítil jako hlavní dirigent vzájemných vztahů a je pravděpodobné, že požadoval více, ale poté co byl odkázán do patřičných mezí, rozhodl se spolupracovat s Frankem Wilsonem. Al Capone se o těchto událostech dozvěděl a zabránil tomu, aby Linge mohl cokoliv prozradit. Dalším informátorem měl být Jack Zuta, který mohl Wilsonovi poskytnout informace o finančních transakcích Al Capona. Vzhledem k tomu, že opět neexistovaly žádné přímé důkazy, že by byl Capone odpovědný za vraždu Linge a Zuty, nebyl Al Capone odsouzen. Navíc se v době vraždy nacházel v Miami.³¹⁵

Capone se vrátil zpět do Chicaga před volbami 1931, v nichž proti sobě stáli stávající starosta Thompson, jehož podporoval Capone, a Anton Čermák, jenž ve volbách zvítězil. John Kobler ve své knize *Capone: The Life and World of Al Capone* uvedl, že nově zvolený starosta Čermák neusiloval o boj proti organizovanému zločinu obecně, ale jeho hlavní snahou bylo odstranit Caponovu organizaci ve prospěch ostatních gangů, které mu vyjádřily podporu. Caponovými hlavními nepřáteli ve 30. letech byli Anton Čermák, Frank Wilson, Elmer Irey a prokurátor George Johnson. Ztráta podpory starosty, znechucení společnosti s korupcí a odmítnutí nadále tolerovat chování zločinců, umožnilo zahájit fungující spolupráci mezi IRS, prokurátorem a soudcem, aby se podařilo dosáhnout Caponova odsouzení. Vzhledem k tomu, že vyšetřovatelé nebyli schopni obvinít Capona z vydírání nebo vražd, soustředili svou pozornost na porovnání výdajů a příjmů. Agenti IRS prohledali sklady v Chicagu a Miami, spočítali náklady na veškeré vybavení Caponova domu a vyslechli stovky svědků. Výsledky pátrání umožnily vznést 5. června 1931 na Capona obvinění z porušení zákona o daních z příjmu. Během soudu zahájeného v polovině října 1931 byly předloženy dokumenty dokazující, že Caponovy příjmy v letech 1924–1929 dosahovaly 1 038 654 dolarů,³¹⁶ z čehož bylo vypočítáno, že na daních dluží 215 080 dolarů.³¹⁷ Capone se pokoušel podplatit či zastrašit členy poroty, ale tato snaha tentokrát neuspěla, jelikož soudce James Wilkerson zajistil výměnu poroty těsně před zahájením

³¹⁵ *Al Capone Part 19 of 36*, online archiv FBI, s. 54. Dostupné z: <http://vault.fbi.gov/Al%20Capone/Al%20Capone%20Part%2019%20of%2036/view> (6. dubna 2014). BROŽ, s. 112–116. BALSAMO, s. 290–291.

³¹⁶ *Al Capone Part 28 of 36*, online FBI, s. 39. Dostupné z: <http://vault.fbi.gov/Al%20Capone/Al%20Capone%20Part%2028%20of%2036/view> (6. dubna 2014).

³¹⁷ LUNDE, s. 144.

soudu. Soudní přelíčení trvalo do 24. října 1931, kdy byl Capone uznán vinným přibližně v jedné čtvrtině všech bodů obžaloby, což vzbuzovalo naději, že bude muset jen zaplatit pokutu a možná pobýt krátký čas ve vězení. Soudce Wilkerson vše ale viděl jinak, jelikož využil svých pravomocí k tomu, aby vynesl rozsudek 11 let vězení – nejdříve deset let ve věznici Fort Leavenworth v Kansasu a rok v okresní věznici Cook – a zaplacení pokuty ve výši 80 000 dolarů.³¹⁸ Nástup výkonu trestu měl přijít ihned po skončení soudu, ale obhájci se podařilo dosáhnout odvolacího soudu, přesto byl Capone odvezen do věznice v Cooku, v němž měl počkat na konečný rozsudek.³¹⁹

Během svého pobytu ve vězení v okresu Cook si Al Capone zajistil přátelské vztahy s vedoucím tohoto nápravného zařízení Davidem T. Moneypennym, který mu povolil mít po boku osobního strážce Philipa D'Andreu, zútulnit si celu, stravovat se domácí stravou, jež mu zajišťovala manželka Mae, neomezeně užívat telegraf či telefon, a přijímat návštěvy. Své jméno si Al Capone snažil vylepšit v březnu 1932, kdy přislíbil pomoc při hledání uneseného syna letce Charlese Lindbergha. Mezitím se konal odvolací soud, jenž 2. května 1932 odmítl jakoukoliv možnost na změnu vynesenoho rozsudku. Al Capone byl na základě příkazu převezen 3. května 1932 do federální trestnice v Atlantě ve státě Georgie, odkud byl 19. srpna 1934 přesunut s dalšími vězni do Alcatrazu,³²⁰ kde byl vězněn do začátku roku 1939, kdy byl v souvislosti se zhoršujícím se zdravotním stavem – diagnostikováno terciální stádium syfilitidy – převezen do nemocnice v Oaklandu, odkud byl v listopadu 1939 propuštěn za dobré chování.³²¹

Po svém propuštění odjel do nemocnice v Baltimoru, kde pobýval do března 1940, kdy se s manželkou a synem vrátil na Floridu do svého domu v Miami, v němž zemřel na srdeční příhodu 25. ledna 1945. Jeho tělo bylo převezeno do Chicaga a za

³¹⁸ LUNDE, s. 144.

³¹⁹ BROŽ, s. 123–146.

³²⁰ Přeměna ostrova u pobřeží San Francisca na věznici byla výsledkem snah Rooseveltova ministra spravedlnosti Homera S. Cummingsse. Alcatraz se proslavil jako vězení s nejpřísnějším režimem a jako místo, z něž není možné uniknout – kolem ostrova s vysokými útesy proudí silné proudy, vězení bylo opatřeno elektrickými čidly na střežené bráně a drátěnými zátarasy. Vězňům nebylo dovoleno vědět, co se děje a z toho důvodu si mohli dopisovat jen s nejbližšími příbuznými, přičemž byly tyto dopisy přepisovány dozorcí, kteří mohli přepsat dopisy jakýmkoli způsobem, jelikož měli právo plné cenzury. Návštěvy nejbližších byly povoleny jen jednou za měsíc a musely být předem schváleny velitelem věznice. BROŽ, s. 156–157.

³²¹ Tamtéž, s. 149–158. *Al Capone Part 5 of 36*, online archiv FBI, s. 13–68. Dostupné z: <http://vault.fbi.gov/Al%20Capone/Al%20Capone%20Part%205%20of%2036/view> (6. dubna 2014),

přítomnosti čtyř až pěti desítek smutečních hostů pochováno v únoru 1947 na chicagském hřbitově Mount Olivet.³²²

Poté, co byl Capone vyřazen ze hry, ujala se vlády nad Chicagem takzvaná správní rada tvořena Jackem Guzikem, Johnnym Rosellim, Paulem Riccem, Murrayem Llewellynem Humphreyssem a Josephem Accardem. Členové správní rady byli od kriminální činnosti odděleni řadou prostředníků, z nichž každý disponoval vlastními pravomocemi, povinnostmi a sférami vlivu. Od doby zavedení systému správní rady je působení mafie v Chicagu označováno pojmem Chicagský Outfit, který s jistými obměnami funguje nadále.³²³

4.2.4. *Dion O'Banion*

Syn irských přistěhovalců Charles Dean O'Banion, ve své době zvaný a známý jako Dion O'Banion, se narodil 8. července 1892 ve státě Illinois. Na počátku 20. století se O'Banion přestěhoval se svou rodinou do Chicaga do irské oblasti Kilgubbin – známé jako Malé peklo (Little Hell) – v North Side, kde během svého dospívání sloužil v katedrále Svatého jména jako ministrant a zpěvák ve zdejším chóru. Kromě svého působení v katedrále se mladý O'Banion začal zapojovat do zločinu, jelikož se stal členem Gangu z Market street (The Market Street Gang), v němž navázal celoživotní přátelství s Earlem „Hymiem“ Weissem, Georgem „Bugsem“ Moranem a Vincentem „Schemerem“ Druccim. Podobně jako jiní členové gangů i O'Banion navázal výhodné vztahy s Demokratickou stranou, kterou ale opustil poté, co mu představitelé konkurenční Republikánské strany nabídli vyšší finanční obnos za jeho služby.³²⁴

Dion O'Banion jako jiní využil možnosti vzniklé po vyhlášení Volsteadova zákona, jelikož se zaměřil na prodej alkoholu, především kvalitní a dražší kanadské whisky, kterou prodával bohatším zákazníkům. Díky obchodu s alkoholem vysoké kvality nepředstavoval ohrožení obchodních zájmů Johnnyho Torria a Al Capona, kteří se soustředili primárně na obchod s ilegálně vařeným silným pivem. S tím jak rostla známost a moc O'Baniona, rostl též počet jeho stoupenců, mezi nimiž lze jmenovat

³²² BROŽ, s. 160. LUNNDE, s. 144.

³²³ LUNNDE, s. 146.

³²⁴ BOROVIČKA, s. 15. *Charles Dean O'Banion*, The Outlaw Journal. Dostupné z: <http://www.babyfacenelsonjournal.com/deanie-orsquobanion.html> (20. března 2014). *Dion O-Bannion*, La Cosa Nostra Database. Dostupné z: <http://www.lacndb.com/Info.php?name=Dion%20O-Bannion> (6. dubna 2014).

Samuela „Nailse“ Mortona,³²⁵ Louise „Two-Gun“ Alteriea, Dana McCartyho či George a Peta Gusenbergovi. Bylo by vhodné podotknout, že vzájemné vztahy v této skupině byly kromě ekonomického uvažování založeny též na přátelství, což se projevilo po zabití O'Banion.³²⁶

Dion O'Banion byl členem Torriova a Caponova syndikátu, ale jejich vzájemné vztahy se zhoršily poté, co O'Banion poskytl pomoc při volbách nového starosty Cicera, za což mu Torrio umožnil zapojit se do obchodu s pivem na území Cicera a daroval mu čtvrt podílu v kasinu The Ship. O'Banion ale Torria podvedl, když přesunul několik zapadáků³²⁷ z Cicera do North Side. Capone byl připraven vyřešit vzniklou situaci radikálně, ale Torrio se zachoval jako diplomat a apeloval na O'Baniona, aby od svých kroků upustil a výměnou za tento vstřícný krok mu nabídl práva na některé nevěstince v South Side. O'Banion tuto nabídku nepřijal, jelikož se odmítl podílet na prostituci. Krizi ve vzájemných vztazích prohloubili sourozenci Gennové – Angelo, Mike, Pete, Sam, Jim a Tony – z Taylor Street, kteří začali prodávat svůj domácky vyráběný líh v North Side – na území O'Baniona –, čímž porušili dohodu stanovenou syndikátem. O'Banion se obrátil na Torria, který ale neprojevoval výrazný zájem do dění zasáhnout. Neochota k radikálnímu řešení problému mohla být spojena s tím, že Gennové měli pověst násilnických jedinců s dobrými politickými konexemi. O'Banion se rozhodl jednat sám a odhodlal se k přepadení nákladního automobilu bratrů Gennových s nákladem v hodnotě 30 000 dolarů.³²⁸ Opět musel zasáhnout Torrio, který využil svého diplomatického talentu, aby Gennům rozmluvil pomstu. Poslední kapkou do poháru Torriovi trpělivosti byl incident v pivovaru Sieben Brewery, kdy O'Banion hovořil o svém odchodu do důchodu, jelikož byl unaven neustálými střety s Gennovými. Důsledkem O'Banionova nerozumného chování a zrady bylo jeho zavraždění v květinářství na North Side Street v listopadu 1924.³²⁹

Torrio se dočkal své pomsty po smrti Mika Merla v listopadu 1924. Na velkolepém pohřbu ředitele Unione Siciliana byl přítomen též Angelo Genna, jenž si nechal u O'Baniona vyrobit pohřební věnec z květin. Genna a O'Banion se dohodli, že bude pracovat v noci, aby si Genna mohl květiny vyzvednout následující den, aby jej

³²⁵ Přezdívku měl obdržet za to, že byl stejně tvrdý jako hřebíky, jelikož sloužil v první světové válce, v níž byl vyznamenán za statečnost. *Al Capone Part 7 of 36*, online archiv FBI, s. 49. Dostupné z: <http://vault.fbi.gov/Al%20Capone/Al%20Capone%20Part%207%20of%2036/view> (6. dubna 2014).

³²⁶ BORVIČKA, s. 16.

³²⁷ Podniky prodávající ilegální alkohol. LUNDE, s. 130.

³²⁸ Tamtéž.

³²⁹ Tamtéž, s. 130–131. *Dion O-Bannion*, La Cosa Nostra Database. Dostupné z: <http://www.lacnodb.com/Info.php?name=Dion%20O-Bannion> (6. dubna 2014).

včas přinesl na pohřeb. O'Banion byl před otevřením svého květinářství Schofield Florist Shop³³⁰ pouze s pomocníkem Williamem Crutchfieldem, který se v době vraždy nacházel v dílně. Dle dohody ráno do květinářství vstoupili tři muži, jejichž úkolem, ale nebylo vyzvednout květiny. Crutchfield veliteli kriminálního oddělení chicagské policie Williamu Shoemakerovi vypověděl, že uslyšel několik výstřelů a uviděl tři muže nastupující do připraveného automobilu s řidičem. Kdo skutečně stál za touto vraždou, nebylo nikdy objasněno, ale existuje několik možných podezřelých – Angelo Genna, který měl být sám jedním ze tří mužů, či Johnny Torrio a Al Capone, kteří si měli najmout Franka Yalea, Alberta Anselmiho, Johna Scalise a Mika Genu. Je nutné podotknout, že policie neprojevovala výraznou snahu dopadnout pachatele, jelikož O'Banion byl zodpovědný za 25 vražd,³³¹ a chicagská společnost jeho smrt uvítala. Podobně jako tomu bylo u jiných představitelů chicagského podsvětí i O'Banionovi se dostalo velkolepého pohřbu.³³²

4.2.5. Earl „Hymie“ Weiss

Earl „Hymie“ Weiss, původním jménem Wojciechowski, který se narodil v Polsku roku 1898, se seznámil s Dionem O'Banionem během svého dětství. Během své zločinecké kariéry se proslavil především svou brutalitou a metodou určenou pro likvidaci nepohodlných jedinců – podobala se strategii, kterou vytvořil Samuel „Nails“ Morton – nesoucí označení cesta bez návratu, při níž si oběť přisedla k řidiči, s nímž rozprávěla, ale poté, co automobil dorazil na odlehlé místo, byl nepohodlný jedinec střelen do hlavy a vyhozen z vozu na silnici. Mnoho z Weissových společníků užívalo rozmanité a velmi účinné způsoby eliminace. George „Bugs“ Moran preferoval metodu známou jako rodeo, při níž vyčkával až si oběť sedne v kavárně, u holiče či do automobilu, poté následovala fáze zvaná rodeo, při němž projelo několik vozů, z nichž bylo vystřeleno několik ran, které nežádoucího jedince odstranily. Louis Alterie pro změnu užíval

³³⁰ Majitelem květinářství na 738 North State Street byl William Schofield, od něž odkoupil poloviniční podíl. Část podniku si Dion O'Banion koupil z důvodu, aby měl legální podnik, z něhož by mu plynuly legální příjmy. Květinářství kromě své tradiční funkce sloužilo též jako centrála, v níž se konaly schůzky gangu z North Side. Květinářství si postupně získalo popularitu a stalo se hlavní dodavatelem květin na pohřby členů mafie. *Charles Dean O'Banion*, *The Outlaw Journal*. Dostupné z: <http://www.babyfacenelsonjournal.com/deanie-orsquobanion.html> (20. března 2014).

³³¹ BOVIČKA, *Velké případy FBI*, s. 15.

³³² Smuteční průvod, jež byl dlouhý jeden a půl kilometru, se skládal z 24 automobilů naplněných květinami a 122 pohřebními vozy. Samotného pohřbu doprovázeného Chicagským symfonickým orchestrem se účastnilo přibližně 20 000 lidí. LUNDE, s. 131. *Al Capone Part 7 of 36*, online archiv FBI, s. 47. Dostupné z: <http://vault.fbi.gov/Al%20Capone/Al%20Capone%20Part%207%20of%2036/view> (6. dubna 2014).

strategii nazývanou pokoj pro svobodného pána, jejíž podstatou bylo zjistit, kde oběť bydlí, kam chodí, nebo kde nakupuje. Po zjištění těchto informací nastala druhá fáze, při níž si Alterie pronajal pokoj, v němž číhal u okna s puškou, aby mohl svou oběť zastřelit.³³³

Poté, co byl zavražděn O'Baninon byl Earl Weiss tím, kdo se postavil do čela pozůstalé skupiny – Luie Alterie, George „Bugs“ Moran, Vincet Drucci, Leo Mongoven, Frankie Foster –, a kdo zahájil spolupráci s pozůstatky gangů bratrů O'Donnellových, Joe Saltise a Franka McErlanea. Weiss si byl vědom, že jeho kroky mohou vést k jeho brzké smrti a neočekával, že bude žít dlouho, jen doufal, že bude žít dostatečně dlouho, aby dosáhl svých cílů. Nejdůležitějším bodem byla snaha o eliminaci Johnnyho Torria, Al Capona a bratří Gennů.³³⁴

Snahy odstranit bratry Gennovy dosáhly mnohem větších úspěchů než tomu bylo v případě pokusů o zavraždění Johnnyho Torria a Al Capona. Bratři Gennové byli členy syndikátu a získali licenci na výrobu technického lihu – Volsteadův zákon jej nezakazoval –, což jim umožnilo zadávat destilaci lihu chudým rodinám v chicagské čtvrti Malá Itálie. Tento obchod jim měsíčně vydělával kolem 300 000 dolarů měsíčně³³⁵ a přispěl též k tomu, že se stali jedním z důležitých hráčů v Chicagu. Jejich postavení bylo ohroženo, poté co na jejich území začal pronikat Dion O'Baninon, což mělo za následek střety, narušování systému dohod, který vytvořil Johnny Torrio, a sbližování bratří Gennů se syndikátem Torrio-Capone. Situace se vyhroutil s nástupem Weisse. První obětí se stal Angelo Genna, jenž byl zastřelen – Weissem a jeho muži Frankem Gusenbergem, „Bugsem“ Moranem, Druccim – ve svém sportovním automobilu 26. května 1925. Další obětí se stal Mike Genna, jenž se 13. června 1925 pohyboval v North Side s Albertem Anselmim a Johnem Scalisem, kteří se dostali do střetu s Weissem, Moranem a Druccim v automobilové honičce, při níž byli Moran a Drucci postřeleni. Během honičky po křižovatce Western Avenue a 47. ulici³³⁶ projížděl kolem policejní vůz, který se snažil automobil Mikea Genny zastavit, ale neúspěšně. Honička s policií skončila srážkou s kandelábrem na 55. ulici.³³⁷ Celá situace vyvrcholila přestřelkou, při níž byl Mike Genna střelen do stehenní tepny, přesto

³³³ BOROVIČKA, *Velké případy FBI*, s. 25–26.

³³⁴ *Al Capone Part 8 of 36*, online archiv FBI, s. 25. Dostupné z: <http://vault.fbi.gov/Al%20Capone/Al%20Capone%20Part%208%20of%2036/view> (6. duben 2014).

³³⁵ LUNDE, s. 130.

³³⁶ BOROVIČKA, s. 30.

³³⁷ *Al Capone Part 8 of 36*, online archiv FBI, s. 29. Dostupné z: <http://vault.fbi.gov/Al%20Capone/Al%20Capone%20Part%208%20of%2036/view> (6. duben 2014).

ale pokračoval ve svém útěku, nakonec byl nalezen v kaluži krve v jednom ze sklepů přilehlých domů. Mike Genna nakonec zemřel z důvodu vykrvácení při převozu do nemocnice. Mezitím Anselmi a Scalise policistům unikali, ale nakonec byli zatčeni a postaveni před šéfa policie Shoemakera. Podobně jako v jiných případech i v tomto byli Anselmi a Scalise propuštěni. Posledním zavražděným z rodu Gennů byl Tony, jenž byl zastřelen 8. července 1925 Giuseppe Neronem a neznámým mužem – měl jim být Drucci –, který měl o několik dní později zavraždit Giuseppe Nerona v holičském křesle. Tím končí éra bratří Gennů v Chicagu, jelikož Sam a Jim opustili město, ale po určité době se do Chicaga vrátili. Po rozpadu skupiny bratří Gennů se Anselmi a Scalise připojili ke gangu Al Capona.³³⁸

„Hymie“ Weiss vytvořil v Chicagu zmatek a definitivně zbořil systém dohod a smluv, jež v minulých letech vypracoval Johnny Torrio. K dalším krvavým střetům v Chicagu došlo poté, co Weiss přijal do své organizace nové členy – nechvalně známého Franka a Peta Gusenberogovi, kteří zemřeli o několik let později při takzvaném Masakru na Svatého Valentýna, Frankieho Fostera či „Terrible“ Teddyho Newberryho. Kromě přijetí nových členů se Weiss snažil do svých služeb zlanřit Joea Saltise, neboť si uvědomoval, že by tím získal silného spojence, který by mu mohl pomoci, při zničení Al Capona. Weiss si pro vytvoření této aliance zvolil okamžik, kdy Joe Saltis čelil několika problémům – partner MacEarlane projevoval nezáměr pokračovat ve svých obchodních zájmech v chicagském South Side, oslabení vazeb s Al Caponem, Spike O'Donnell obnovil své výpady na South Side a gang Joea Saltise se rozpadl na dvě soupeřící křídla. Odštěpené křídlo vedl Ralph Sheldon, k němuž se přidal John Foley, Danny Stanton, George Bates, Hugh McGovern, William McPadden, Benny Butler, Frank De Laurentis, John Tucello, Danny McFall, Ed Lattyak – bývalí členové Saltisovi organizace. V průběhu roku 1925 došlo k několika střetům mezi těmito dvěma křídly, na jejichž konci bylo několik mrtvých – Georg „Big Karl“ Bates, William „Buddy“ Dickman nebo Ed Lattyak. Kromě střetů s odštěpeným křídlem usiloval Joe Saltis též o odstranění Spikea O'Donnella a jeho mužů. Tento způsob odstraňování konkurence, který pokračoval i v následujících letech, vytvořil prostor proto, aby mohl Joe Saltis dotvořit svou alianci s Weissem.³³⁹

³³⁸ *Al Capone Part 8 of 36*, online archiv FBI, s. 28–30. Dostupné z: <http://vault.fbi.gov/Al%20Capone/Al%20Capone%20Part%208%20of%2036/view> (6. duben 2014).

³³⁹ Tamtéž, s. 31.

Weiss se rozhodl využít situace pro rozšíření svého vlivu Chicagu v době, kdy Al Capone město opustil, ale jeho plány byly přerušeny Caponovým návratem, proto obnovil své snahy o jeho odstranění. Atentát neuspěl a Capone byl připraven vyřešit vzniklou situaci smírně. Vyslal diplomatického zástupce, hlavního představitele Unione Siciliana Lombarda, který předložil návrh na rozdělení města mezi Capona a Weisse. Snaha o uzavření dohody neuspěla a Capone se rozhodl vyřešit problém radikálněji. Poté, co se Weisse ujal vlády nad pozůstatkem O'Banionova gangu, zbudoval si hlavní základnu v Dionově květinářství na North State Street číslo 738,³⁴⁰ před nímž byl v říjnu 1926 zastřelen. Při vyšetřování bylo zjištěno, že v jednom z protějších hotelů na rohu Superior Street a North State Street³⁴¹ měl zamluvený pokoj muž, který se zapsal jako Oscar Lundin. V pokoji ale pobývali dva muži, kteří vyčkávali na vhodný okamžik, kdy bude možné zahájit atentát.³⁴² Střelci se dočkali 11. října 1926, kdy přijel Weiss s dalšími čtyřmi muži³⁴³ před katedrálu Svatého jména. Při atentátu zemřel Weiss a jeden z jeho společníků Patrick Murray. Ačkoli všichni věděli, že za vraždou stojí Al Capone, nikdy se nepodařilo zjistit, kdo byl záhadný muž Lundin, a nikdo za tento čin nebyl souzen.³⁴⁴

4.2.6. Frank Yale

Francesco Iole, jenž se narodil roku 1893 v Kalábrii, si po svém příchodu do Ameriky změnil rodné jméno na Frank Yale. Frank Yale se velmi rychle zorientoval v novém prostředí a přijal nové, rafinovanější a surovější metody než jaké užívaly kuplíři, pouliční zloději nebo násilníci. Postupně se vypracoval na jednoho z hlavních představitelů newyorského podsvětí, který své schopnosti soustředil především do oblasti dostihových sázkových kanceláří, vydírání, obchodu s prostitutkami nebo nájemných vražd. Frank Yale zaměřil svou pozornost též na prádelny, jelikož si všiml obav majitelů těchto podniků před odbory,³⁴⁵ které usilovaly o prosazení různých

³⁴⁰ ČERVINKA, s. 48.

³⁴¹ *Al Capone Part 7 of 36*, online archiv FBI, s. 61. Dostupné z: <http://vault.fbi.gov/Al%20Capone/Al%20Capone%20Part%207%20of%2036/view> (6. dubna 2014). BROŽ, s. 86.

³⁴² Borovička popisuje tyto události odlišně. Hovoří o tom, že v pokoji zapsaném na Oscara Lundiho se nacházel jeden ze střelců, a že druhý se nacházel v pokoji v jedné z dalších budov s výhledem na květinářství zapsaném na Theodoru Schultzovou. BOROVIČKA, *Velké případy FBI*, s. 35.

³⁴³ *Al Capone Part 7 of 36*, online archiv FBI, s. 61. Dostupné z: <http://vault.fbi.gov/Al%20Capone/Al%20Capone%20Part%207%20of%2036/view> (6. dubna 2014).

³⁴⁴ BOROVIČKA, *Velké případy FBI*, s. 35.

³⁴⁵ Propojení mafie s odbory začalo již ve 20. a 30. letech 20. století, ale řešení tohoto problému zahájily úřady až na přelomu 70. a 80. let 20. století. Mafie se v této oblasti soustředila na vydírání zaměstnavatelů

sociálních výhod pro své členy zaměstnané v prádelnách. Yale využil situace a vytvořil své vlastní odbory tvořené kriminálníky nebo svými oddanými lidmi, které poté doporučoval majitelům prádelen jako zaměstnance, jejichž úkolem kromě práce v prádelně bylo též zabránit oficiálním odborům, aby zde prosadily svůj vliv. Tuto službu bylo samozřejmě nutné zaplatit, cena za ochranu dosahovala výše 150 dolarů týdně,³⁴⁶ každý zaměstnanec musel přispívat, jinak mu hrozil vyhazov nebo fyzické napadení. Moc Yalea byla též dána podporou Unione Siciliana, která sdružovala přistěhovalce z jižní Itálie, kteří byli využíváni na různé drobné úkoly.³⁴⁷

V Harvard Inn Al Capone viděl, jak se Frank Yale vyrovnal se zavedením prohibice, jíž před první světovou válkou vyhlásily některé státy USA, a která se v následujících letech rozšířila na veškeré státy USA. Yale byl jedním z prvních v New Yorku, kdo se věnoval obchodu se zakázaným alkoholem, jelikož využil polohy svého podniku Harvard Inn u moře, jenž se stal překladním místem pro zakázaný alkohol distribuovaný do dalších oblastí.³⁴⁸

Nejbližším přítelem mu byl Al Capone, se kterým se ale roku 1928 rozešel, neboť jej Al Capone podezříval z krádeží zásilek pašované whisky, některé zdroje uvádějí, že nepřátelství bylo umocněno též tím, že se Yale připojil k opoziční koalici Aiello-Moran-Bertsch-Zuta. Za zradu se mu Al Capone pomstil 1. června 1928, když za ním vyslal skupinu svých zkušených zabijáků – McGurna, Scalise, Anselmiho a Burkea –, kteří sledovali Yaleův obrněný vůz, na nějž zahájili střelbu ze samopalů tommy-gun – první užití této zbraně v New Yorku. Frankie Yale byl zastřelen ve svém voze, který ukončil svou cestu nárazem do jedné z verand domů v Brooklynu. Policii se během vyšetřování podařilo vystopovat původ zbraní k jednomu z Caponových mužů – Burkemu –, ale Capone popíral, že by o vraždě cokoliv věděl.³⁴⁹ Al Capone opět vyvázl bez trestu.³⁵⁰

i zaměstnanců pomocí různých nátlakových metod. Spolupráce byla umožněna tím, že zaměstnanci i zaměstnavatelé chápali zločince jako jedinou možnost ochrany jejich zájmů a jako jakousi protiváhu komunistů, které chápali jako hlavní nebezpečí. Členové mafie z této situace vytěžili možnost donutit členy odborů v době voleb hlasovat podle jejich přání. Ve 20. a 30. letech byli nejvlivnějšími muži ve vydírání odborů v New Yorku Jacob „Gurah“ Shapiro, Louis „Lepke“ Buchalter a Arnold Rothstein.. JACOBS, James B., PETERS, Ellen, *Labor Racketeering. The Mafia and the Unions*, s. 229–233, 272.

³⁴⁶ BROŽ, s. 19.

³⁴⁷ BROŽ, s. 18–20.

³⁴⁸ Tamtéž, s. 21–22.

³⁴⁹ K odhalení původu zbraní přispěl balistik Calvin Goddard, jenž byl povolán do Chicaga po Masakru na Svatého Valentýna, a který po sérii výzkumů dospěl k přesvědčení, že jakýkoli vystřelený náboj nese charakteristické znaky, které jej spojí s příslušnou zbraní. BOROVIČKA, *Velké případy FBI*, s. 40–41.

³⁵⁰ BALSAMO, *The Mafia. The first 100 years*, s. 254–262.

4.3. Hlavní představitelé mafie v New Yorku

4.3.1. Giuseppe Masseria, Salvatore Maranzano a Castellammarská válka

Informace o Castellammarské válce z let 1930–1931 – pojmenována podle italského městečka Castellammare del Golfo – pocházejí především ze svědectví Joea Valachiho, Nicolý Gentilla a jiných členů amerických syndikátů. Jednu ze stran tohoto konfliktu reprezentoval Salvatore Maranzano narozený roku 1886 v sicilském městě Castellammare del Golfo, z nějž roku 1925 či 1927 unikl před tažením fašistů proti mafii do New Yorku.³⁵¹ Uvádí se, že do Ameriky jej měl vyslat Vito Cascio Ferro, který jej pověřil úkolem zorganizovat hlavní americké zločinecké skupiny – italské i neitalské – pod své vedení. Cascio Ferro předpokládal, že by tím mohl získat kontrolu nad italským i americkým organizovaným zločinem, ale tento nereálný plán nevstoupil v platnost, neboť Maranzano sám získal v New Yorku silné postavení. V newyorském Williamsburgu se připojil k italské komunitě – tvořena rodáky z Castellammare del Golfo –, v níž se setkal s bývalým společníkem ze Sicílie. Po příjezdu do New Yorku si otevřel destilérku alkoholu v Dutchess County, která se v době prohibice stala jednou z nejvýdělečnějších, čímž vzrostla moc castellammarských, kterou chtěl vládce na Manhattanu Joe „Boss“ Masseria – považovaný za bosse všech bossů – oslabit. Joe Masseria se měl na základě povolávacího příkazu do první světové války narodit roku 1887 v sicilské Marsale, kterou musel opustit roku 1903 z důvodu obvinění z vraždy. Již od svých 20ti let pracoval pro jednoho ze sicilských mafiánských bossů a své zkušenosti využil v Americe, kde se věnoval drobným krádežím nebo vydírání lidí, aby si něco málo vydělal. O několik let později se stal členem Gangu ze 107. ulice (The 107th Street Gang), který spravovala aliance Morello-Terranova-Saietta. Roku 1910 byli Morello a Saietta zatčeni a správa gangu přešla na bratry Terranovi, kteří se snažili udržet situaci pod kontrolou, ale museli čelit brooklynské Camoře, s níž nakonec vedli válku. Morello a Saietta byli propuštěni roku 1920, ale Saietta se vrátil na Sicílii a Morello se nemohl ujmout vlády nad ulicemi New Yorku, jelikož na jeho post boss všech bossů nastoupil Salvatore D'Aquila, který se odmítl svého postu vzdát, neboť měl podporu Josepha Lonarda – bosse v Clevelandu – a Frankieho Yalea – hlavní představitel Brooklynu. D'Aquila se soustředil na odstranění vlády Morello-Terranova

³⁵¹ Jako pravděpodobný rok příjezdu do Ameriky představuje rok 1925, jelikož Joseph Bonanno ve své autobiografii zmiňuje, že se roku 1925 změnil, jelikož do New Yorku přijel Maranzano, ke kterému poté vzhlížel. *Salvatore Maranzano*, La Cosa Nostra Database. Dostupné online: <http://www.lacndb.com/Info.php?name=Salvatore%20Maranzano> (1. dubna 2014).

a vůdce brooklynské Camorry Umerta Valentio. Umberto Valenti Camorru opustil a připojil se k Morellovi v letech 1917–1920, ale nakonec z důvodu ochrany svého života se spojil D'Aquilou, s nímž se dohodl na odstranění aliance Morello-Terranova. Jednou z prvních obětí této dohody byl Vincet Terranova, na což odpověděl Masseria zabitím jednoho z Valentio lidí. Následovala série střetů, které vyvrcholily odstraněním samotného Valentio, jehož Masseria pozval na schůzku, aby své problémy projednali, ale ještě než ke schůzce došlo, byl Valenti zastřelen. Ztráta spojence vedla k tomu, že někteří ze spojenců D'Aquily přešli na stranu Masserii.³⁵²

Nejdůležitějším výsledkem Castellammarské války byla změna uspořádání mafie, s čímž je spojován především Charles „Lucky“ Luciano, jenž měl podle většiny autorů ukončit vládu takzvaných starých kmotrů. Podobně jako tomu bylo v době války gangů v Chicagu i v případě této války společnost dění ignorovala a možná události vítala, neboť střety chápala jen jako vybíjení zločinců navzájem.³⁵³

Ke Castellammarské válce došlo po sérii událostí jako bylo založení výtěžné destilérky Maranzanem; zavraždění Salvatora D'Aquilly; zapojení Maranzana do pašování alkoholu, krádeží či hazardu, čímž zkřížil zájmy Joea Masserii; obavy Masserii z castellammarských; nebo zavedení povinnosti platit poplatky Maserriovi, které vůdce castellammarských Vito Bonventre odmítl platit. Obě strany se začaly připravovat na válku a uzavíraly dohody se svými spojenci, Maranzano se spojil se sicilskými skupinami v New Yorku reprezentovanými Stefanem Magaddinem z Buffala, Joem Aiellem z Chicaga, Salvatorem Sabellou z Filadelfie, Gasparem Miliazzem z Deitroitu, Joem Profaci z Brooklynu a Joem Bonannem; Masseria si na svou stranu naklonil newyorské neitalské skupiny a do svých služeb zapojil Charlese Luciana, Alberta Anastasiu, Vita Genoveseho, Franka Costella, Willieho Morretiho, Carlo Gambina, Joea Adonise či Johna Scalise. Napětí mezi stranami vyvrcholilo pouličními střety, které za sebou zanechaly mnoho mrtvých. Jednou z prvních obětí, již měl zavraždit Vito Genovese, se stal Geato Reina – vůdce rodiny, jež v budoucnu ponese jméno Lucchese –, který byl zavražděn v lednu či únoru 1930. Reina stál na straně Masserii, jenž byl ale přesvědčen, že Reina zahájil tajná vyjednávání s Maranzanem poté, co Masseria přišel s požadavkem na podíl z Reinových zisků.

³⁵² Salvatore Maranzano, La Cosa Nostra. Dostupné z: <http://www.lacndb.com/Info.php?name=Salvatore%20Maranzano> (1. dubna 2014). Joe – The Boss – Masseria, La Cosa Nostra Database. Dostupné online: <http://www.lacndb.com/Info.php?name=Joe%20-%20The%20Boss%20-%20Masseria> (1. dubna 2014). LUNDE, s. 146–147.

³⁵³ DICKIE, *Pokrevní bratrstvo*, s. 227 – 228.

Následovala série vražd spojenců Maranzana – Gaspara Miliazzano či Vita Bonventre – na což Maranzano reagoval zavražděním Morella v srpnu 1930. Cressey ve své knize *Theft of Nation: the Structure and operations of organized crime in America* píše, že za vraždou Morella měl stát Gagliano – spojenec Masserii a nástupce Reiny –, jenž měl na tento úkol najmout zabijáky, které nemohl Masseria znát. Důvodem k tomuto kroku měla být ochrana Gaglianů před vendetou, snaha o udržení míru a zabránění otevřené válce, kterou by mohla vyvolat vražda Morella. Navíc se měl Gagliano spojit s Tomasem Lucchesem, s nímž měl naplánovat odstranění Masseriova spojence Josepha Pinzolla, a přejít na stranu Maranzana. Během pokračujících bojů zemřel Maranzanův spojenec Joe Aiello, na což Maranzano reagoval odstraněním Ala Minea – nástupce Salvatora D'Aquila –, za nímž měl stát Gagliano, čímž se potvrdilo podezření, že Gagliano přešel na stranu Maranzana. Obě strany utrpěly ztráty, ale mnohem větší oslabení zaznamenal Masseria, což v následujících měsících vedlo k početné dezerci jeho mužů.³⁵⁴

Gentile ve své autobiografii hovoří o tom, že poté co se vrátil do USA byl pověřen mafiánským generálním shromážděním – stejné shromáždění později sesadí Masseriu z postu bosse všech bossů a na jeho místo jmenuje Maranzana – vedením delegace k Maranzanovi. Vyslání delegace bylo motivováno snahou o ukončení konfliktu, který destabilizoval celé zločinecké sdružení, ale Maranzano první pokusy bojkotoval, jelikož ve válce zaznamenával vítězství a cítil politickou podporu. Situace se změnila poté, co se mezi narůstajícím počtem obětí objevovali též civilisté a na Joes Masseriu byl vyvíjen nátlak ze strany policejního velitele, který mu nařídil, aby ukončil válku pokud nechce přijít o jeho podporu. Maranzanovi nezbývalo nic jiného než Gentillovu delegaci přijmout. Delegace měla být držena v Maranzanově vile vzdálené od New Yorku kolem 135 kilometrů, kde byla držena přibližně čtyři dny.³⁵⁵ Delegace nedosáhla žádného výsledku, jelikož se zdálo, že většina jejích členů se rozhodla přejít do castellammarského tábora. Gentile se též zmiňuje o tom, že Maranzano Masseriovi vytýkal, že do mafie přijal Al Capona, jehož chápal jako nesicilského gangstera angažujícího se v kuplířství. Přesto Caponův vliv dosáhl takového rozsahu, že kromě kontroly chicagského podsvětí mohl částečně zasahovat též do dění mafie v New

³⁵⁴ CRESSEY, s. 39–40.

³⁵⁵ DICKIE, *Cosa Nostra*, s. 224.

Yorku. Podle Gentileho měl Al Capona zapojit do mafie Masseria v polovině 20. letech 20. století, aby stabilizoval jeho postavení v Chicagu.³⁵⁶

První fáze války skočila 15. dubna 1931 v restauraci na Coney Islandu, v níž se Joe „Boss“ Masseria sešel se svým pobočníkem Charlesem „Lucky“ Lucianem, s nímž poobědval a zahrál si karty. Luciano poté odešel na toaletu, mezitím do restaurace vstoupila skupina čtyř mužů – Ben Siegel, Albert Anastasia, Joe Adonis a Vito Genovese –, která Masseriu zastřelila. Za vraždou bosse všech bossů měl stát Charles Luciano, který s ostatními přešel do tábora castellammarských – motivací mělo být podle Gentileho přesvědčení, že Masseria není dostatečně silný, aby uzavřel mír. Vražda v newyorském podsvětí vyvolala zmatek, při němž se stoupenci Masserii rozprchli, nadále pokračovala série vražd, ale po pěti dnech³⁵⁷ mělo být podle Valachiho uzavřeno příměří. Novým bossem všech bossů byl jmenován Salvatore Maranzano, který na počest svého jmenování uspořádal hostinu, na níž se představil jako *capo di tutti capi*, Luciana jmenoval svým zástupcem a New York rozdělil mezi pět rodin – rodiny Luciano, Gagliano, Profaci, Scalise a Bonanno –³⁵⁸ další rodina měla vládnout v New Jersey.³⁵⁹ Představil též hierarchickou strukturu rodin, v níž na vrcholu stojí boss, pod nímž je jeho zástupce, další organizační vrstvu tvoří caporegime a vojáci. Nejnižší příčky hierarchie měly uzavřený přístup k bossovi, a pokud měly nějaké připomínky či stížnosti, tak je směřovaly na kapitána, který se mohl obrátit na svého

³⁵⁶ Tamtéž, s. 224–225.

³⁵⁷ CRESSEY, s. 41.

³⁵⁸ V současnosti se hovoří o rodinách Genovese, Lucchese, Bonanno, Colombo a Gambino. Rodina Genovese byla v minulosti rodinou Luciano-Masseria, která navazovala na aktivity Ignazia Saietty a Antonia Morella. Po zatčení Antonia Morella přešlo vedení rodiny na bratra Joea Morella, po němž nastoupil Nicholas Morello, jenž zemřel 1916 a na jeho místo nastoupil Cira Terranova. Nakonec roku 1922 rodina přešla pod kontrolu Joea „Bosse“ Masserii, jehož vládu uznal na svobodu propuštěný otec této organizace Antonito Morello. Po skončení Castellammarské války rodinu vedl Charles Luciano, který ji vedl do roku 1936, kdy rodinu převzal Frank Costello. Po smrti Franka Costella převzal rodinu Genovese Philip Lombardo a po něm Genovese Dominick Cirilo. Rodina Lucchese má své počátky v době Castellammarské války, kdy se jednalo o odnož Masserioví organizace, kterou vedl Geatano „Tommy“ Reina. Poté, co byl Reina zabit nastoupil na jeho místo Joe Pinzolo, jenž byl věrný Masserioví a jehož jmenování znepokojilo dva muže, kteří pracovali pro Reinu Rommyho Gagliana a Tommyho Luccheseho. Gagliano a Lucchese přešli na stranu Maranzana a odstranili Pinzola. Po Castellammarské válce získal Gagliano svou vlastní rodinu a Luccheseho učinil svým zástupcem. Gagliano zemřel přirozenou smrtí 1954 a jeho nástupcem se stal Lucchese. Rodina Bonanno byla původně spravována Stefanem Magaddinem, který ale poté odjel do Buffala, kde založil svou vlastní rodinu. Mezitím do New Yorku přijel Joe Bonanno – bratranec Magaddina –, který se spojil s Maranzanem a po vzniku Cosy Nostry se stal jedním z představitelů pěti newyorských rodin. Prvním bossem rodiny Colombo se stal Joe Profaci, který vládl do roku 1962, kdy po něm nastoupil Joe Colombo. Rodina Gambino má své kořeny u Černé ruky, kterou vedl Salvatore D'Aquila, po jehož smrti 1928 se hlavním představitelem stal Al Minea, který byl ale záhy nahrazen Frankem Scalisem, jehož vláda netrvala dlouho, jelikož s Luciano postaral o jeho odstranění a novým vůdcem se stal Vincent Mangano, který svým nástupcem jmenoval Alberta Anastasiu, který se poté stal bossem. Po odstranění Alberta Anastasii roku 1957 nastoupil na post bosse Carlo Gambino. SOUTHWELL, s. 39–46.

³⁵⁹ CRESSEY, s. 41–42.

bosse. Inspiraci pro rozdělení New Yorku mezi rodiny a vytvoření pyramidové struktury měl Maranzano nalézt v legiích Julia Caesara. Mimo jiné se též uvádí, že Masseria zavedl označení *La Cosa Nostra*, do níž měl přijmout Chicagský Outfit jako zvláštní typ svébytné rodiny.³⁶⁰

Jako dozvuk Castellammarské války lze chápat zavraždění nového bosse všech bossů Salvatora Maranzana 10. září 1931 na rozkaz Charlese Luciana. Důvodů pro toto rozhodnutí bylo několik – neochota Masserii přijmout do Cosa Nostry neitalské členy; maranzanovo zapsání Luciana na prominentní seznam členů mafie určených k likvidaci³⁶¹ a najmutí Vincenta Colla k odstranění Luciana. Luciano zahájil potřebné kroky, kdy se rozhodl najmout skupinu zabijáků vydávajících se za daňové kontrolory, kteří zavraždili Maranzana v jeho kanceláři. V newyorském podsvětí se zrodila legenda o tom, že do dvou dnů bylo v Americe zavražděno kolem 90 představitelů takzvané staré generace mafie.³⁶² Tato legenda ale není pravděpodobná, jelikož o ní neexistují žádné přesvědčivé důkazy, ale poukazovala na změny, k nimž došlo po Castellammarské válce či zabití Masserii a Maranzana, a o které se zasloužil Charles „Lucky“ Luciano.³⁶³

4.3.2. Charles „Lucky“ Luciano

Salvatore Luciana či Lucania³⁶⁴ narozený v listopadu 1897 v sicilském Lercara Friddi nedaleko Palerma, vstoupil do povědomí světa pod jménem Charles „Lucky“ Luciano. Podobně jako jiní i on odjel se svou rodinou roku 1906 či 1907 do USA, kde přijal anglickou podobu svého jména, a kde se stal jedním z nejvýznamnějších představitelů mafie ve 30. letech 20. století v New Yorku, neboť byl jedním ze zakladatelů Syndikátu a zasloužil se o změny v hierarchii, které přetrvaly o mnoho let později. Mladý Luciano navázal přátelské vztahy s polským přistěhovalcem Meyerem Lanskyem, Benjaminem Siegelem synem německých přitěhovalců, Frankem Costellem, Vitem Genovesem či Geatem Lucchesem. Luciano se ukázal jako schopný organizátor a obchodník, jelikož si byl vědom toho, že pokud chce obchodovat bez jakýchkoli problémů musí si naklonit státní činitele, které se rozhodl zásobovat zbožím nejvyšší kvality. Dále se soustředil na

³⁶⁰ DAVIS, John Hagy, *Dynastie mafie. Vzestup a pád Gambinovy zločinecké rodiny*, Praha 1994, s. 34–36.

³⁶¹ Na tomto seznamu byl též uveden Al Capone, Wilie Moretti, Frank Costello, Joe Adonis nebo Arthur Flegenheimer. BALSAMO, s. 302.

³⁶² DICKIE, *Cosa Nostra*, s. 227.

³⁶³ BOROVIČKA, *Mafie*, s. 35–36. CRESSEY, s. 43–44. SOUTHWELL, s. 33–34.

³⁶⁴ BALSAMO, s. 305.

podplácení policie od pochůzkářů po vrchní komisaře. Tento přístup mu umožnil ve 20. letech 20. století vytvořit rozsáhlou síť palíren, lihovarů, překladišť, skladišť, výčepů, nálevení, nákladních vozů určených pro dovoz alkoholu přes kanadskou hranici, a rozsáhlé čety cvičené k přepadávání konkurenčních dodávek alkoholu. Luciano se stal jedním z hlavních představitelů v newyorském podsvětí, což mu zajistilo zájem Salvatora Maranzana a Giuseppa Masserii, kteří usilovali, aby se připojil na jejich stranu.³⁶⁵

Vzhledem k tomu, že byl Luciano členem gangu Fiveponterů připojil se v Castellammarské válce na stranu Masserii, jelikož se s ním v tomto gangu seznámil. Jejich vzájemný vztah byl problematický vzhledem k tomu, že Masseria byl zastáncem sicilských tradic a odmítal členství neisicilských jedinců, a proto se s nelibostí díval na Lucianovy vztahy se členy židovských a irských gangů. Luciano na rozdíl od Masserii či Maranzana viděl budoucnost v přijímání nových členů i mezi neitalskými jedinci. S tím, jak se vyvíjela Castellammarská válka, a když začal Masseria prohrávat přešel Luciano na stranu Maranzana, kterému se svými společníky nabídl možnost odstranění Masserii, ale výměnou za tuto službu žádali příslib beztrestnosti a zajištění finančního zisku, ale Maranzano byl ochoten vyjednávat až bude Masseria odstraněn. Vypráví se příběh, že Luciano otálel s vraždou tak dlouho, až Maranzano ztratil trpělivost a rozhodl se Luciana přivést k rozumu. Vylákal jej na schůzku, při níž byl Luciano zbit téměř k smrti, a proto získal přezdívku „Lucky“. Jiná teorie o původu přezdívky „Lucky“ vychází z příběhu, v němž se vypráví, že měl Luciano přežít napadení nožem. Nakonec byl Masseria zavražděn 15. dubna 1931 v restauraci na Coney Islandu, v níž se měl sejít s Lucianem, aby projednali možnost odstranění Maranzana. Vražda nebyla nikdy vyřešena, ale předpokládá se, že vrahy byly Albert Anastasia, Vito Genovese, Benjamin Siegel a Joe Adonis. Maranzano se stal bossem všech bossů, rozdělil New York mezi pět rodin, vytvořil hierarchickou strukturu organizace, a nadále trval na členství jen sicilských popřípadě italských jedinců. Ačkoli byl Luciano jmenován Maranzanovým zástupcem, byl zapsán na jednom z předních míst seznamu jedinců určených k likvidaci. Luciano byl připraven jednat a Maranzana odstranit, své kroky urychlil poté, co se jej pokusil zabít irský zabiják „Mad Dog“ Vincent Coll najatý Maranzem. Maranzano byl nakonec zabit ve své kanceláři 10. září 1931 skupinou čtyř mužů.³⁶⁶

³⁶⁵ DAVIS, s. 30–31.

³⁶⁶ BOROVIČKA, *Mafie*, s. 25–36. GELLÉRT, s. 36–37.

Po smrti Maranzana se hlavním představitelem mafie v New Yorku stal Charles „Lucky“ Luciano, který doplnil hierarchii o řídicí Komisy složenou z vůdců hlavních newyorských rodin. Velká část badatelů charakterizuje tyto události jako ukončení vlády staromódních vůdců a nastoupení vlády nové, mladší či modernější mafie. S tímto přesvědčením, ale nesouhlasí John Dickie či soudce Falcone, který zastává názor, že se jedná stále o stejnou organizaci, jež se jen přizpůsobila novým podmínkám. John Dickie se kloní k teorii, o níž se zmínil Gentile ve své autobiografii, v níž hovoří o tom, že myšlenka na vytvoření komise existovala již od zavraždění Joea Masserii, ale Luciano byl tím, kdo ji uvedl v život. Gentile navíc nevidí vznik Komise jako radikální krok, jelikož již před první světovou válkou docházelo k poradním schůzkám členů mafie v USA, kteří uváděli v život různé úpravy vnitřní struktury jejich organizace. Největší změnou, o níž se Luciano zasloužil, bylo zapojení dalších etnických skupin do mafie, což vedlo k transformaci sicilské organizace na italsko-americkou, jež bývá též označována pojmem Syndikát. Amerikanizace sicilské mafie nebyla radikální a náhlá, ale jednalo se o postupný vývoj, při němž se do původně sicilské organizace zapojili další etnické skupiny, a při kterém se též změnil způsob života členů mafie a jejich obchodní zájmy. V této době začíná postupné a pomalé odlučování italské a americké mafie.³⁶⁷

Je nutné podotknout, že Luciano nebyl sám otcem nápadu na založení Syndikátu, jelikož hlavním poradcem v této a jiných otázkách mu byl Meyer Lansky, s nímž vycházel z myšlenek Arnolda Rothsteina. Rothstein začal o myšlence národního syndikátu uvažovat již na počátku 20. let 20. století, jelikož si všiml, že podsvětí získalo dostatek kapitálu na zajištění ochrany od politiků, a že je nutné počítat i s ostatními zločineckými skupinami, které na území Ameriky fungovaly. Lansky i Luciano se s Rothsteinem znali, jelikož Lansky mu zajišťoval dodávky nákladních automobilů a Luciana zapojil do různých podnikatelských aktivit a financoval některé z jeho drogových obchodů. Rothstein se stal též finančním poradcem Louise Buchaltera, Jacoba Shapira, či „Dutche“ Schultze. Rothsteinův syndikát byl založen na volné konfederaci s jasně vymezenými teritorii a správní radou. Lansky a Luciano vycházejí z jeho myšlenek, což je patrné ze zrušení pozice bosse bossů a vytvoření Národní komise složené z hlavních představitelů newyorských rodin, jejichž úkolem je řešit problémy, bránit vzniku válek, udělovat povolení k vraždám a vystupovat především jako poradní orgán. Národní komise byla tvořena zástupci z newyorské komise, kterou

³⁶⁷ DICKIE, *Cosa Nostra*, s. 226–228.

tvořili zástupci pěti hlavních newyorských rodin a Chicagského Outfitu. Syndikát kromě New Yorku a Chicaga zahrnoval též další mafiánské skupiny z různých oblastí USA – ve 30. letech se jednalo o Floridu, Michigan, Ohio, New York, Pensylvánii, New Jersey, Louisianu, Kalifornii, Kansas či Illinois.³⁶⁸

Se jmenováním nového prezidenta Franklina Delano Roosevelta došlo k několika důležitým reformám, které umožnily podniknout kroky v boji proti organizovanému zločinu a korupci v Tamanny Hall. Hlavním Lucianovým nepřítelem se v období 30. let 20. století stal prokurátor města New York Thomas E. Dewey, jenž zahájil kroky k zatčení důležitých představitelů mafie. První obětí Deweyho kampaně byl Dutch Schultz,³⁶⁹ jehož nechal vyšetřovat z daňových podvodů, ale nepodařilo se mu v tomto bodě uspět, jelikož Schultz byl propuštěn na svobodu. Schultz se po svém propuštění dozvěděl o přechodu svého společníka Aba „Bo“ Weinberga, kterého nechal zavraždit najatým vrahem v září 1935 z důvodu zrady, jíž měl být přechod k Syndikátu či zpronevěra Schultzových peněz. Po svém propuštění směřoval Schultz svou pozornost na Thomase Deweyho, jehož byl připraven odstranit, ale k tomuto kroku potřeboval souhlas Komise Syndikátu. Někteří členové Komise se obávali reakce společnosti na vraždu významného veřejného činitele, neboť předpokládali, že takový krok veřejnost pobouří a vraždu zamítli. Schultz rozhodnutí odmítal a obvinil členy Komise ze snahy okrást jej o jeho obchody v době jeho soudu a předhodit jej zákonu, a byl odhodlaný Deweyho zabít v případě nutnosti sám. Za své rozhodnutí zaplatil Dutch Schultz životem 23. října 1935 v restauraci Palace Chophouse v Newarku.

³⁶⁸ LUNDE, s. 148–150. *The FBI and the American Gangster 1924–1938*, FBI. Dostupné z: http://www.fbi.gov/about-us/history/a-centennial-history/fbi_and_the_american_gangster_1924-1938 (6. dubna 2014).

³⁶⁹ Původním jménem Arthur Flegenheimer narozený v Bronxu, který v době prohibice spolupracoval Arnoldem Rothsteinem, přes nějž se seznámil „Lucky“ Lucianem. Poté, co se Schultz osamostatnil, navázal pevné vazby s Vincentem „Mad Dogem“ Collem – z důvodů vzájemných rozporů jej nechal Schultz zastřelit roku 1932 – a Abem „Bo“ Weinbergem. V době prohibice se Schultz podobně jako jiní soustředil na krádeže, loupežná přepadení či kontrolu zapadáků. Největší příjmy mu zajistila především doba na konci prohibice, jelikož se soustředil na hazardní hry a vydírání majitelů restaurací v New Yorku a New Jersey. Podobně jako tomu bylo u Al Capona i Dutch Schultz byl vyšetřován z daňových podvodů, ale na rozdíl od něj byl propuštěn. Mezitím, co se Schultz nacházel u soudu pověřil svého společníka Weinberga spravováním obchodních záležitostí, ale situace využil „Lucky“ Luciano a Syndikát, kteří převzali kontrolu na hazardem. Některé zdroje hovoří o tom, že se o propuštění Schultze měl zasloužit Syndikát, který měl uplácat či zastrašovat členy poroty. Jiné zdroje uvádějí, že členové syndikátu byli překvapeni propuštěním, jelikož jim to překazilo plány na převzatí veškerých Schultzových obchodů. Schultz byl nucen po svém návratu směřovat své zájmy do oblasti Newarku v New Jersey. Mimoto se též dozvěděl o přechodu Weinberga k Syndikátu, za což jej měl nechat v září 1935 zavraždit. Legenda hovoří o tom, že měl nechat Weinbergovi nohy zalít betonem a poté jej shodit do řeky Hudson. *Dutch Schultz*, La Cosa Nostra Database. Dostupné z: <http://www.lacndb.com/Info.php?name=Dutch%20Schultz> (4. dubna 2014). *Arthur Flegenheimer (dutch schultz) Part1 of 5*, online archiv FBI, s. 1–25. Dostupné z: <http://vault.fbi.gov/Arthur%20Flegenheimer%20%28Dutch%20Schultz%29/Arthur%20Flegenheimer%20%28Dutch%20Schultz%29%20Part%201%20of%205/view> (4. dubna 2014).

Vraždu měl naplánovat velitel Murder Inc.³⁷⁰ Louis „Lepke“ Buchalter,³⁷¹ který úkolem pověřil Charlese Workmana – známý pod přezdívkou „Charlie the Bug“ – a Emanuela Weisse – nazývaný „Mendy“ –, kteří měli nejdříve odstranit Schultzovi spolupracovníky Otta „Abbadabba“ Bermána, Abea Landaua a bodyguarda Bernarda „Lulu“ Rozenkrantze. Schultz se v době příchodu popravčího komanda nacházel na toaletě, kde jej poté postřelil Workman. Weiss po střelbě nastoupil do připraveného automobilu řízeného Seymourem „Piggy“ Schechterem, a Workman byl nucen odejít pěšky. Schultz, Landau a Rosenkrantz byli převezeni do nemocnice. Schultz byl chráněn agenty FBI, kteří získali Schultzovi účetní knihy, v nichž našli potřebné informace k tomu, aby mohlo být zahájeno stíhání Charlese „Lucky“ Luciana, Louise „Lepke“ Buchaltera a Abea „Kid Twist“ Relese.³⁷²

Stíhání Luciana bylo zahájeno se získáním účetních knih, razií na veřejné domy a vyšetřováním zapojení Syndikátu do činnosti odborů. V oblasti prostituce se „Lucky“ Luciano inspiroval u Al Capona a vytvořil jednu z nejrozsáhlejších sítí nevěstinců.³⁷³ Neprátele majitelů nevěstinců si Luciano vysloužil po schůzce, na níž oznámil, že jejich plat bude stálý a již nebude dosahovat 50 % z celkového zisku.³⁷⁴ Rozhodnutí o zavedení stálého příjmu majitele pobouřilo, neboť jim odčerpalo velké množství peněz, a z toho důvodu byli ochotni ke spolupráci s policií v následujících měsících. Mezitím, co pokračovalo vyšetřování, se Luciano přesunul z hotelu Waldorf-Astoria do Ritz Towers, ustoupil do pozadí a vedením svého impéria přenechal Joe Adonisovi, Tommy Lucchesemu a Vito Genovesemu. Mimoto se též hovořilo o tom, že chce

³⁷⁰ Označení elitní skupiny elitních zabijáků najímaná na vraždy, které musela schválit Komise. SOUTHWELL, s. 37.

³⁷¹ V materiálech FBI jsou uváděny dvě teorie, kdo by mohl stát za vraždou Dutche Schultze. Podle vyšetřovatelů je nejpravděpodobnější teorií, že vraždu naplánovala tzv. Velká šestka – tvořena Lucianem či Costellem – z důvodu vzájemné války. Druhá méně pravděpodobná teorie označuje za viníky členy Purple gangu z Deitroitu. *Arthur Flegenheimer (dutch schultz) Part 4 of 5*, FBI, s. 1–33. Dostupné z: <http://vault.fbi.gov/Arthur%20Flegenheimer%20%28Dutch%20Schultz%29/Arthur%20Flegenheimer%20%28Dutch%20Schultz%29%20Part%204%20of%205/view> (4. dubna 2014).

³⁷² BALSAMO, s. 309, 310–313. *Dutch Schultz*, La Cosa Nostra Database. Dostupné z: <http://www.lacndb.com/Info.php?name=Dutch%20Schultz> (4. dubna 2014). *Arthur Flegenheimer (dutch schultz) Part 3 of 5*, online archiv FBI, s. 2–25. Dostupné z: <http://vault.fbi.gov/Arthur%20Flegenheimer%20%28Dutch%20Schultz%29/Arthur%20Flegenheimer%20%28Dutch%20Schultz%29%20Part%203%20of%205/view> (4. dubna 2014).

³⁷³ Na základě tvrdého způsobu výběru a placení minimálního procenta podílu ze zisku, získaly zaměstnankyně těchto podniků označení bílé otrokyně. Ženy byly ve většině případů k výkonu této práce donuceny. Mezi nejznámější majitelku nevěstinců patřila Mary Hastingsová, která při svých cestách po USA hledala venkovská děvčata v rozmezí 13–17 let, jimž vyprávěla o velkoměstech, slibovala jim dobře placené místo a oslnivou kariéru. Poté, co dívky odjely byly odvedeny do nevěstinců, kde byly za pomoci znásilnění, bití, hladu, strachu a drog donuceny k prostituci. Některé z dívek Hastingsonová zaměstnala ve svých nevěstincích a jiné prodala. BOROVIČKA, *Mafie*, s. 43–46.

³⁷⁴ Tamtéž, s. 57.

Luciano opustit oblast prostituce, ale s největší pravděpodobností se jednalo o propagandu, jejímž cílem bylo zlepšit Lucianovu image u veřejnosti. Thomas Dewey a ředitel FBI J. Edgar Hoover nadále pokračovali ve vyšetřování, ale nedařilo se jim dosáhnout pokroku, jelikož na rozdíl od Al Capona nebylo možné Luciana zatknout na základě neplacení daní, protože ty poctivě odváděl a své peníze vydělané ilegální činnostmi investoval do legálních podniků. Zlom ve vyšetřování přinesla prokurátorka Eunice Carterová, jež se soustředila na otázku prostituce a během svého vyšetřování zjistila, že jedna z advokátních kanceláří pracovala pro Syndikát. FBI tuto stopu sledovala a objevila správce Ralpha Liguoriho a Bennyho Spillera, kteří měli na starost prostitutky a pracovali pro Bertilla – majitel přibližně 200 nevěstinců na Manhattanu, jehož měsíční příjem dosahoval kolem jednoho milionu dolarů.³⁷⁵ Policie zahájila razii, jejímž výsledkem byla série výpovědí prostitutek, majitelů nevěstinců, hostů a dalších zaměstnanců. Kromě těchto poznatků byly objeveny též důkazy o zapojení Syndikátu do činnosti odborů. Dewey využil změn ve společnosti, při nichž se veřejnost bouřila proti úplatkům, vydírání a organizovanému zločinu. Luciano vycítil nebezpečí a v dubnu 1936 se přestěhoval do lázní Hot Spings v Arkansasu, kde měl podplacené veřejné činitele, ale Dewey mezitím podal na Luciana, Liguoriho, Spillera a Bertilla žalobu ze zločinu kuplířství. Zatčení a dopravení Luciana před soud nebylo jednoduché, jelikož se nechal dobrovolně zatknout a postavit před soud s podplaceným soudcem, ale agenti FBI usilovali o jeho vydání, což se jim nakonec 13. května 1936 podařilo. Luciano byl nakonec s několika svými komplici shledán vinným a soudce Phillip J. McCook poslal Luciana do vězení na 50 let s tím, že nejdříve může být propuštěn po 30ti letech. V době Lucianova pobytu ve vězení převzali řízení jeho říše Meyer Lansky a Frank Costello. Úspěchy, jichž Dewey dosáhl, jej vynesly na post guvernéra státu New Yorku a možnosti kandidovat v prezidentských volbách za Republikánskou stranu.³⁷⁶

Po vynesení rozsudku byl Luciano odvezen do Sing-Singu, ale odtud byl záhy převezen do státního vězení Cliton v Dannemoře ve státě New York, kde podobně jako Al Capone využil svých styků k tomu, aby si zpříjemnil svůj zdejší pobyt. Mohl přijímat návštěvy, které většinou tvořili jeho spolupracovníci ze Syndikátu, jimž vydával rozkazy, čímž pokračoval v řízení svých nelegálních aktivit z vězení. Podobně

³⁷⁵ BOROVIČKA, *Mafie*, s. 59.

³⁷⁶ Tamtéž, s. 43–63. NEWARK, Tim, *Mafie táhne do války. Tajný pakt Spojenců s podsvětím*, Praha 2008, s. 80.

jako Al Capone neváhal Luciano využít jakékoli příležitosti k tomu, aby byl z vězení propuštěn. Příležitost se mu naskytla během druhé světové války, kdy přislíbil pomoc americké armádě při zajišťování ochrany doků před případnými sabotážními akcemi a při vytváření plánu vylovení Spojenců na Sicílii – sicilští přistěhovalci v Americe poskytovali informace o náladách a smýšlení obyvatel na ostrově, stavu vojenských posádek a popisu geografie sicilského ostrova. Výměnou za tuto službu žádal Luciano propuštění, které ale bylo zamítnuto, a proto usiloval o snížení svého trestu. Svou žádost o mírnější trest, kterou podal v květnu 1945, byla vyslyšena v lednu 1946, kdy byl Lucianův trest zmírněn v podobě nuceného návratu na Sicílii, na níž v únoru 1946 deportován nákladní lodí. Před svým odjezdem měl na lodi uspořádat oslavu, jíž se měli účastnit hlavní představitelé Syndikátu Meyer Lansky, Benjamin Siegel, Frank Costello, Tommy Lucchese, Joe Adonis, Albert Anastasia či Joe Bonanno.³⁷⁷

Luciano se vrátil zpět do rodné země, kde se zapojil do ilegálních aktivit, ale uvažoval o svém návratu zpět do USA. Roku 1947 odjel do Havany na konferenci, kde představil svůj plán návratu do USA a převzetí Syndikátu, ale to se neuskutečnilo. Dalšími projednávanými body bylo otevření heren na Kubě a odsouhlasení popravy Siegela. Poté, co se americké úřady dozvěděly o Lucianově přítomnosti na Kubě, apelovaly v podobě nóty na pozastavení dodávek léků z USA na Kubu na kubánskou vládu, aby jej vyhostila. Luciano se musel vrátit do Itálie, kde se zapojil do obchodu s drogami – především heroinem – směřujících do Evropy a USA. Hlavními obchodními partnery s drogami byli Frank Coppola a Nicola Gentile. Luciano přesto nadále snil o návratu do USA, do nichž se vrátil až po své smrti na infarkt, který jej postihl na Neapolském mezinárodním letišti v lednu 1962, kdy americká vláda povolila převoz ostatků, jež byly pohřbeny na hřbitově katedrály St. John's Queens. Borovička uvádí, že za smrtí Luciana mohla stát mafie, která mu měla vyměnit léky na srdce, důvodem měl být nesouhlas s tím, že Luciano uvažoval o prodání práv na zfilmování svého životního příběhu.³⁷⁸

³⁷⁷ WILSON, s. 34. NEWARK, s. 226–281.

³⁷⁸ BOROVIČKA, s. 106–117.

5 Obnovení pozice mafie v Itálii

Se zahájením druhé světové války se pozornost veřejnosti a vládních úřadů přesouvala z mafie na válečné události, a mafie byla podobně jako v jiných dobách připravena této situaci využít ve svůj prospěch. Mezi členy mafie, kteří vytěžili z této situace nejvíce, lze jmenovat Charlese „Lucky“ Luciana, jehož spolupráce s americkými úřady na plánu vylovení Spojenců na Sicílii přispěla k obnovení moci mafie v Itálii. Zpravodajské služby amerických námořních sil se obávaly, že Němci a Italové pracující v docích a přístavních molech mohou předávat informace válečným nepřátelům či provádět různé sabotážní akce směřované proti lodím. Námořní velení si bylo vědomo, že hlavní slovo v přístavech má mafie – Albert Anastasia a Vincent Mangano. Luciano se ve vězení sešel s Meyerem Lanskyem a Frankem Costellem, s nimiž vytvořil plán zajišťující jeho propuštění. Byl ochoten nabídnout americké vládě spolupráci, při níž on zajistí bezpečnost v přístavech a výměnou za tuto službu vlastní obdrží milost. K zahájení jednání s Lucianem mělo dojít po požáru na válečné lodi Normandie z 9. února 1942. Není zcela jasné, jak k této nehodě došlo, jelikož oficiální zprávy hovoří o nehodě, ale veřejné mínění bylo přesvědčeno, že za událostí stojí některé z německých diverzních skupin v USA. Většina autorů zastává názor, že za akcí stál Albert Anastasia, tento názor podporuje monografie *The Last Testament of Lucky Luciano* od Martina Gosche a Richarda Hammera, neboť Luciano sám v jednom svém prohlášení tvrdil, že akci naplánovat Anastasia. Meyer Lansky v knize *Meyer Lansky: Mogul of the Mob* z roku 1979 potvrzuje, že za požár na lodi Normandie je zodpovědný Anastasia. Důvodem k zapálení Normandie byl předpoklad, že tato událost vyvolá obavy a paniku, což způsobí, že představitelé námořnictva budou ochotnější k vyjednávání. Je nutné podotknout, že je pravděpodobné, že Luciano nebyl prvním členem mafie, který byl žádán o pomoc – první pokus o vyjednávání měl být veden s Josephem Lanzou –, ale nakonec s ním americké úřady byly nuceny jednat, jelikož to byl právě on, kdo měl ve městě největší moc.³⁷⁹

Korvetní kapitán Charles Radcliff Haffenden měl v dubnu 1942 požádat o pomoc při odhalování sabotážních akcí Meyera Lanskyho – získal příslib pomoci od Franka Costella a Alberta Anastasii –, který měl zajistit jednání s Lucianem. Mezitím, co docházelo k jednání mezi Lanskyem a Haffendenem, byl Luciano v květnu 1942 převezen do věznici Great Meadows v Comstocku, kde se dočkal mírného režimu

³⁷⁹ NEWARK, s. 95–104. GELLÉRT, s. 183–185. DICKIE, *Cosa Nostra*, s. 238.

a bylo mu umožněno přijímat návštěvy. V květnu či v červnu 1942 navštívil Luciano Meyer Lansky, který jej informoval o dohodě s námořní rozvědkou, kdy by mu spolupráce mohla vynést mírnější trest. Luciano s dohodou souhlasil jen s jednou připomínkou týkající se udělení amerického občanství, jelikož si byl vědom, že byl vydán příkaz k jeho deportaci. Situace pro možnou spolupráci se zkomplikovala poté, co se Thomas E. Dewey stal guvernérem státu New York, jelikož odmítal jakoukoli spolupráci s organizovaným zločinem a zastával názor, že každý občan má pomáhat ze své vlastní vůle a nezištně. První pokus o podání žádosti na snížení Lucianova trestu v únoru 1943 k soudci Philipu J. McCookovi se nesetkal s pozitivní odezvou. Poté, co byl odsouhlasen plán na vylodění Spojenců na Sicílii, požádalo námořnictvo o pomoc opět Luciana a jeho pobočníky, kteří apelovali na italské přistěhovalce, aby poskytli informace o náladách a smýšlení obyvatel na ostrově, či na nepřesné mapy doplňovali geografické údaje. Lucianův trest byl zmírněn v lednu 1946 v podobě deportace z USA na Sicílii – nemohl být propuštěn, jelikož nikde nebyl napsán důvod, proč by měl být propuštěn, navíc sám Luciano si nepřál existenci písemného důkazu, jelikož by to mohlo být užito k jeho odstranění, neboť spolupráci s americkým námořnictvem porušil zákon omerty. Informace o spolupráci mezi americkou námořní rozvědkou a mafií poskytuje Herlandsova zpráva z roku 1954, jež vznikla na základě vyšetřování nařízené Thomasem E. Deweyem.³⁸⁰

Spojenecké síly zahájily vylodění na Sicílii v červenci 1943. Legenda vypráví, že nad Villalbou měla přeletět americká stíhačka se žlutou vlajkou, na níž bylo vyznačeno velké písmeno L, a která měla shodit balíček určený pro Dona Calogera Vizziniho. Balíček měl obsahovat informace o příchodu spojeneckých vojsk, která dorazila k branám Villalby 20. července 1943. Don Vizzini se s Američany sešel a odjel s nimi – členové mafie toto dění vysvětlovali, tak že Vizzini má významné konexe, a proto se na něj obrátila o pomoc též americká armáda prostřednictvím Luciana. Legenda o žluté vlajce v sicilské společnosti přežívá, důkazem může být vydání tohoto příběhu v *La Repubblica* v červnu 2000, ale většina historiků tvrzení tohoto typu odmítá. Jeden villalbaský historik nabízí pravděpodobnější výklad událostí z července 1943. Hovoří o tom, že Don Vizzini vedl slavnostní delegaci místních obyvatel vítající spojenecké jednotky, jejichž velitel žádal jednání s hlavním představitelem vesnice. Při postupu sicilským ostrovem byli sesazováni fašističtí starostové, kteří byli poté

³⁸⁰ NEWARK, s. 104–143, 266–279. BOROVIČKA, *Mafie*, s. 68–86.

nahrazení jedinci, kteří nebyli zkompromitováni fašismem, což velmi často vedlo k jmenování členů mafie. V průběhu srpna 1943 získali Spojenci kontrolu nad ostrovem a dalších šest měsíců jej spravovala Sjednocené vojenská vláda obsazených území neboli AMGOT (Allied Military Government of Occupied Territory).³⁸¹

AMGOT vypracoval oblastní příručky o obyčejích a situaci v Sicílii, Kalábrii a Kampánii po příchodu Spojenců, které předal ministerstvu vnitra. Sicilská příručka uváděla: „*Velitel palermské policie se vyjádřil, že kdyby měl všude, kde na palermské planině leží pohřbená nějaká oběť stát kříž, vypadala by Conca D'Oro jako obří hřbitov. Mafie nikdy nebyla kompaktním zločineckým sdružením, nýbrž složitým společenským jevem, důsledkem mnoha staletí špatné vlády. Mafiána ovládá pohnutka podobná aroganci, díky čemuž se projevuje zvláštním chováním. Mafián tedy není zloděj ani ničema v prostém smyslu slova. Touží po úctě a téměř vždy v úctě chová druhé. Mafie je vědomím vlastní individuality, přemrštěným míněním o vlastní síle. Všechny italské vlády se snažily tento neduh sicilského života potírat. Fašistický režim se ze všech sil pokoušel mafii zlikvidovat a nesmlouvavý přístup palermského prefekta Moriho vedl k rozsáhlému zatýkání. Je však obtížné změnit ducha lidu pouhými policejními opatřeními, takže mafie možná na Sicílii stále existuje.*“³⁸² Kalábrijská oblastní příručka charakterizovala situaci v Kalábrii následovně: „*Z tělesného hlediska disponuje Kalábrijec specifickým zevnějškem a konstitucí. Je snědý, vousatý, pomenší a šlachovitý; a v Kalábrii je podstatný hlavně muž. Manželka je soumrak či otrokyně, matka je pečovatelka... Flirtování a dvoření po anglickém způsobu zde nechápou a mohlo by člověka stát život... Kvůli náročným přírodním podmínkám, v nichž Kalábrijec žije a pracuje, je tvrdý a praktický... Kalábrijec je člověk skoupý na slovo, hovoří však přímo k věci. Pohrdá pohodlím a přepychem, jež v jeho životě nefigurují, a nedbá na bolest či utrpení... Veřejné spravedlnosti dle anglických ideálů Kalábrijec nerozumí, neboť ji nikdy nezakusil... Od žádného Kalábrijce, ani sebeurozenějšího a sebevzdělanějšího, tedy nelze očekávat, že by se zcela samozřejmě postavil na stranu policie. Je přirozené, že v zemi, jež se vyznačuje zvýšeným temperamentem, jsou zločiny spáchané z náhlého, prudkého nutkání mnohem početnější než ty, které pramení z chladné uvážlivé zlovolnosti. Posledně zmiňovaný druh zločinu je v Kalábrii skutečně téměř neznámý.*“³⁸³ Poválečnou situaci v Neapoli popsal režisér armádních

³⁸¹ DICKIE, *Cosa Nostra*, s. 235–241.

³⁸² DICKIE, *Pokrevní bratrstvo*, s. 351 – 352.

³⁸³ Tamtéž, s. 355–356.

zpravodajských týdeníků John Huston takto: „*Neapol se podobala prostituce poznamenané výpraskem od surovce – vytlučené zuby, začernalé oči, zlomený nos, pach špíny a zvratků. Nedostávalo se mýdla, a dokonce i odhalené nohy dívek byly špinavé. Směnným prostředníkem často bývaly cigarety a za balíček se dalo pořídít cokoliv. Malí kluci nabízeli k prodeji sestry a matky. V noci, během zatmění, se před budovami sbíhala hejna krys a prostě tam postávaly, hleděly na vás rudýma očima a ani se nehnuly. Člověk je musel obcházet. Z uliček vycházel kouř, daly se tam najít podniky, které pořádaly klání mezi zvířaty a dětmi. Muži a ženy z Neapole byli nemajetní, hladovějící, zoufalí lidé, kteří by pro přežití udělali naprosto cokoliv. Duše lidí byly znásilněny. Bylo to opravdu bezbožné město.*“³⁸⁴

Bylo to právě v období správy AMGOTu, kdy mafie obnovila své dominantní postavení, jelikož členové mafie opět využili situace, jelikož představitelé AMGOTu vyhledávali jedince, kteří nebyli kompromitováni Mussoliniho režimem a zároveň neinklinovali k levici. Vzhledem k tomu, že mafii je zcela apolitická byli její členové vhodnými kandidáty k vzájemnému jednání. K vyhledávání vhodných jedinců mezi členy mafie přispělo též to, že někteří z jejích členů působili jako překladatelé mezi Sicilany a Spojenci, a také to, že členové mafie vystupovali jako oběti fašismu. Britský předseda AMGOTu James Rennel Rodd charakterizoval vzniklou situaci takto: „*Jelikož lidé volají po odstranění fašistického podesty (starosty), mnozí z mých důstojníků se chytily do pasti spočívající v tom, že vyberou člověka, který je nejvíce na ráně a který se sám vnucuje... Volba tak již nejednou padla na místního „mafíánského“ bosse či jeho společníka, jenž v jednom či dvou případech získával ostruhy v americkém gangsterském prostředí.*“³⁸⁵ Několik Amerických zpravodajských agentů pracujících pro úřad pro strategické služby nebo-li OSS navrhli, aby Spojenci mafii využili k potírání zločinu – rozmohl se po osvobození – a vydali toto prohlášení: „*Pouze mafie dokáže zamezit šmelinářským praktikám a uplatňovat vliv na ‚contadini‘ venkovany, kteří tvoří většinu obyvatelstva... Vedli jsme jednání s jejich (mafíánskými) vůdci a dohodlo se, že budou dělat to, co jim nařídíme nebo doporučíme. A dohodu zde uzavřenou nelze jen tak porušit... Účastně jsme dopřáli sluchu jejich potížím a ubezpečil jsem je, že ačkoli naše spolupráce nebude nijak výrazná, mohou o ni kdykoli požádat.*“³⁸⁶ Vzájemný systém spolupráce fungoval na principu výměny služeb, kdy

³⁸⁴ DICKIE, *Pokrevní bratrstvo*, s. 359.

³⁸⁵ Tamtéž, s. 353.

³⁸⁶ Tamtéž, s. 354.

OSS za cenné informace platila materiálními komoditami, které mafie využívala pro obchody na černém trhu. Svůj vliv na jmenování vhodných jedinců na posty starostů pro mafii sehrálo též to, že velkou roli hráli tlumočníci, kteří představovali tyto vhodné jedince Spojencům, a jejich naivní postoj k problému mafie v Itálii. Správa AMGOTu skončila v únoru 1944 a Sicílie byla pod dohledem nové vlády s centrem v jižní části osvobozené pevniny, *ale zatím se už mafiánům a separatistům podařilo vyvolat široce rozšířený dojem, že jsou oblíbeným středomořským synovcem strýčka Sama. Mnoha lidem se zdálo, že Sicílie bude v budoucnu jakýmsi autonomním americkým protektorátem a mafiánským lénem.*³⁸⁷

³⁸⁷ DICKIE, *Cosa Nostra*, s. 244.

Závěr

Během studia problematiky mafie se zdá, že původně se pojem mafie vztahoval především k problematice sicilské Ctihodné společnosti, ale postupem času začal zahrnovat specifický typ zločinecké organizace s určitou hierarchií a charakteristickým způsobem kriminální činnosti. V současnosti je pojem mafie též vztahován na problematiku japonské jakuzy, čínských triád a tongů, či ruské mafie – označované pojmem Organizacija –, jež se podobají italským mafiím potažmo americké Cose Nostře svou organizací, iniciačním rituálem, oblastmi kriminální činnosti, kodexem jistého chování, či místy, z nichž se zrodily.

Jedním z charakteristických rysů Ctihodných společností je snaha udržovat ve společnosti různé legendy o původu či chování jejích členů, které ale mají jen málo společného se skutečnými příběhy, a jejichž hlavním účelem je zastřít reálnou skutečnost. Jako důkaz pro toto tvrzení lze užít příklady sicilské a kalábrijské mafie, které sami sebe charakterizují jako skupiny mužů bojujících proti státnímu útlaku či cizí nadvládě. Jako další příklad lze uvést, že dlouhou dobu ve společnosti přežívalo přesvědčení, že něco takového jako mafie neexistuje, což pozitivně přijímali její členové; či že je tento problém spojen především se zaostalým italským jihem a zmizí poté, co zde dojde k modernizaci; nebo že je tento problém zakotven v mentalitě sicilských obyvatel, čemuž částečně přispívaly některé poznatky uvedené v dílech pozitivistických kriminologů, kteří své poznatky doplňovali různými pseudovědeckými teoriemi či folklórem. V udržování nepravdivých příběhů či zkreslujících informací napomáhaly též divadelní hry z 80. či 90. let 19. století vyprávějící o „dobrých ctihodných mužích“ se smyslem pro fairplay a bránících svou čest.

Pokud se jedná o problematiku vzniku sicilské mafie, panovalo jistou dobu přesvědčení, že je tento problém spojen se sicilskou mentalitou a staletou nadvládou různých států nad tímto ostrovem. V současnosti hledá většina badatelů zárodky v 19. století – především v období 60. let –, neboť některé dokumenty jako například Franchettiho zpráva uvádí, že již v 19. století je možné pozorovat kriminální činnost, která je spojována s mafií. Na území Sicílie působili gabeloti, kteří měli na starost správu půdy feudálních baronů a její ochranu před záškodnictvím a krádežemi. Gabeloti do svých služeb najímali muže, jejichž úkolem bylo těmto akcím zabránit. Mimo to gabeloti pronajímali půdu dalším lidem z důvodu vlastního finančního obohacení či některé vlastníky půdy donucovali k zaplacení výpalného za ochranu jejich

majetku. Hlášení z Trapani od Pietra Ulloa či dokument *Bezpečnost veřejnosti na Sicílii* od Turrisiho Colonna poskytují informace o uskupeních s vazbami na policii, soudy a další státní úřady, a zmiňují se o principech mlčenlivosti, nebo problémech se získáním výpovědí svědků.

V době italského sjednocení se rodilo přesvědčení, že mafie je archaickým prvkem spojeným se zaostalostí ostrova, a bude odstraněna po jeho modernizaci, tento předpoklad se ukázal jako mylný, ale mafie s potěšením udržovala přesvědčení o svém starobylém původu. Po sjednocení Itálie byli vlastníci půdy nuceni najímat do svých služeb členy Ctihodné společnosti, jimž byli povinni vyplácet výpalné za ochranu. Běžnou praxí těchto správců bylo najmutí členů jiné „rodiny“, jejichž úkolem bylo ukrást vlastníkově půdy dobytek či zemědělskou úrodu, za což poté požadovali výkupné, které bylo rozděleno mezi lupiče a správce. Někteří správci bránili pronajmutí, jelikož sami usilovali o odkoupení půdy či sadu, čehož dosáhli za pomoci záškodnických akcí, které snížily cenu pozemku, nebo za užití násilných prostředků.

Poté, co se sicilští členové parlamentu stali součástí vládní koalice, docházelo k vylučování členů opozice a jmenování přátelsky nakloněných jedinců mafii. Prokazuje se, že mafie je apolitickou organizací, neboť jejím zájmem je zajistit si podporu vládnoucích elit, s nimiž bude moci uzavřít výměnný obchod, založený na výměně laskavostí – tolerování činnosti Ctihodné společnosti výměnou za pomoc při získání politického postu.

První krizi pro sicilskou mafii představovalo vyšetřování Ermanna Sangiorgiho v 90. letech 19. století, které prokázalo, že je mafie jednotnou organizací rozdělenou do několika klanů a fungující na určitých principech. Vyšetřování, ale nedosáhlo úspěchu, jelikož se na počátku 20. století zlepšila hospodářská situace Itálie, a navíc byla jmenována nová liberálnější vláda, jež nepodporovala tažení proti organizovanému zločinu.

Ve 20. letech 20. století prokázala sicilská mafie svou schopnost přizpůsobovat se nové situaci, jelikož spojila své síly s fašistickou vládou, která spolupráci přijala, jelikož uvažovala o jejím využití v boji proti opozici a zajištění řádu na venkově. Vzájemné vztahy se změnily roku 1924, kdy se Benito Mussolini rozhodl zahájit tažení proti mafii, jímž pověřil Cesare Moriho, jehož metody byly značně kontroverzní. Mussolini byl s výsledky spokojen a sebevědomě prohlásil, že problém mafie na Sicílii byl konečně vyřešen. Prohlášení nebylo pravdivé, jelikož mnoho hlavních členů této

organizace uniklo do USA a zbylí členové svolali provinční schůzi, na níž uzavřeli dohodu o snížení míry násilností na minimum.

Camorra se od Cosy Nostry a 'Ndranghety odlišuje v několika v bodech – již od svého vzniku byla nazývána Camorrou, nikdo nepochyboval o její existenci, a v současnosti připomíná organizovanou skupinu tvořenou různými gangy. Předpokládá se, že vznikla ve vězení na přelomu 18. a 19. století. Již od roku 1820 bylo patrné, že se jedná strukturovanou organizaci vybírající výpalné, zajišťující obchod s alkoholem, hazardem a spolupracující s policií. I proti Camoře bylo na přelomu 80. a 90. let 19. stolení vedeno několik tažení, která ale skončila neúspěchem z podobných důvodů, jako tomu bylo na Sicílii. Nejvýraznější oslabení Camorry přinesla kauza Cuocolo z let 1906–1912, která prohloubila krizi, v níž se Camorra nacházela na počátku 20. století. V době vlády fašismu se prokázalo, že v minulých letech došlo k výraznému oslabení Camorry ve městech, ale její odnož působící na venkově byla oslabena poté, co Mussolini zahájil tažení proti organizovanému zločinu v Itálii. Podobně jako u sicilské mafie, i zde došlo k oslabení, ale tradice, struktury a zvyky neapolské Camorry přetrvaly a umožnily obnovit činnost této organizace po druhé světové válce.

První zprávy o organizaci, jež je považována za předchůdkyni 'Ndranghety, pocházejí z 80. let 19. století, v níž jsou její členové označováni jako mafiáni a camorristé, což přispělo k tomu, že kalábrijská mafie byla dlouhou dobu považována za odnož sicilské Cosy Nostry. Na počátku se jí nedostávalo takové míry ochrany ze strany státních úřadů, jako tomu bylo u sicilské či neapolské Ctihodné společnosti. Podobně jako u Camorry se předpokládá, že vznikla ve vězeňském prostředí, a tudíž je možné pozorovat některé společné prvky jako je například iniciační rituál, hierarchie tvořená Malou a Velkou společností, pořezání obětí v obličejích, zapojení žen struktury, získávání financí z prostituce a nošení výrazného oblečení, které je odlišovalo od zbytku společnosti. Na konci 80. let 19. století musela 'Ndrangehta též čelit soudním procesům, z nichž získala poučení pro soudní procesy ve 20. letech 20. století, při nichž prokázala schopnost přizpůsobit se, neboť navázala přátelské vztahy s jedinci, kteří byli schopni zajistit vývoj soudu v její prospěch. Tažení proti mafii v oblasti Kalábrie nedosáhlo takového úspěchu z několika důvodů – zdejší veřejnost neprojevovala o stíhání této organizace takový zájem jako neapolská či sicilská, infiltrace soudního systému členy Ctihodné společnosti a roztržiténost fašistického hnutí v Kalábrii. Od této doby lze

užívat pojmem 'Ndrangheta, jelikož se hlavním prvkem hierarchie staly pokrevní linie, rodinné vazby a sňatky.

Je patrné, že jednotlivé větve italské mafie spojuje několik faktorů, mezi nimiž lze jmenovat zákon cti, princip omerty, podobnou hierarchii či iniciační rituály, ale na druhé straně si každá Ctihodná společnost přizpůsobuje tyto prvky k obrazu svému. Tuto skutečnost lze pozorovat například na porovnání hierarchií, které mohou mít vliv na stabilitu jednotlivých mafií. Mezi jednu z nejstabilnějších mafií lze řadit kalábrijskou 'Ndranghetu, která je založena na principu pokrevních linií a uzavírání sňatků mezi jednotlivými rodinami. Opakem je Camorra, která již není jednotnou strukturovanou organizací, ale jedná se spíše o uskupení tvořené různými gangy, které jsou ale nadále organizovány, jelikož v čele každé buňky stojí boss, jenž pod sebou organizuje členy s různými hodnotami a specializovanými rolemi. Camorra navíc najímá do svých služeb nezaměstnané a levnou pracovní sílu pro výkon některých zakázek, což je prvek, který se u ostatních mafií neobjevuje. To, co je Camorra a 'Ndranghetě podobné, je zapojení žen do těchto Ctihodných společností. Camorra zapojuje ženy do své společnosti jako podnikatelky, které v případě zabití nebo zatčení bosse přebírají jeho místo; v kalábrijské 'Ndranghetě bylo stanoveno formální hierarchické zařazení žen.

V případě Cosy Nostry dochází k hlídání počtu pokrevně spřízněných členů jedné rodiny. V rámci americké Cosy Nostry je možné přijímat též ženy, jimž se ale nedostává stejné míry autority jako mužům, jelikož autorita je vázána na čest, která v pojetí této organizace jen záležitostí mužů. To, co je společné 'Ndranghetě a Cose Nostře je vytvoření vrcholného orgánu, který dohlíží a koordinuje činnost celé Ctihodné společnosti, urovnává spory, uzavírá příměří či rozděluje sféry vlivu. Na základě materiálů, které byly užity pro vypracování této práce, jsem nenarazila na informace o existenci podobného orgánu u Camorry.

Všechny tři odnože italské mafie prokázaly během svého vývoje schopnost přizpůsobovat se změnám ve společnosti a poučit se ze svých chyb. Je patrné, že Sicilská mafie byla již na svém počátku silnou organizací, jelikož navázala vztahy s vládnoucími elitami, s nimiž uzavírala dohody založené na výměně laskavostí. 'Ndrangheta pro změnu ve svém počátku soustředila pozornost na infiltraci soudního systému. Služby Camorry byly sice na počátku užívány policií, ale promeškala možnost jmenovat své politické spojence, které by delegovala jako kandidáty do italské vlády.

Již v 19. století je možné zaznamenat spolupráci mezi newyorskými gangy a Demokratickou stranou, která pokračovala i ve 20. a 30. letech následujícího století, kdy Demokratická strana poskytovala ochranu hlavním představitelům americké mafie. Spolupráce gangů a mafie s Tammany Hall byla založena na výměně vzájemných laskavostí, při nichž zločinecké organizace poskytovaly své služby politickým představitelům především v době voleb, kdy unášeli konkurenční kandidáty či pomocí domluvy nebo násilí donutili voliče ke zvolení vhodného kandidáta. Výměnou za tuto službu obdržely gangy a mafie ochranu svých nelegálních podniků.

Počátky mafie v USA spadají do 70. let 19. století a jsou spojeny s ekonomickou a politickou situací, která panovala ve městech, jako byly New York, New Orleans či Chicago. Italští imigranti přicházející do amerických měst zakládali uzavřené komunity sjednocené jazykem a kulturou, a které daly vzniknout přistěhovaleckým čtvrtím. Obyvatelé těchto čtvrtí se většinou nacházeli v těžké životní situaci, které využili jedinci s kriminálními sklony, kteří nabízeli svým soukmenovcům pomoc a ochranu výměnou za volební hlas pro správného kandidáta. Již od počátků mafie v USA je možné pozorovat několik společných prvků – obchod se zemědělskými komoditami, spolupráce s policií a politiky, či zajišťování volebních hlasů pro vhodné kandidáty – se sicilskou Ctíhodnou společností. O rozšíření pojmu mafie v USA se zasloužily incidenty z konce 19. století, ale nadále nebylo jasné, co přesně tento pojem znamená a byl spojován s jakoukoli kriminální činností v přistěhovaleckých komunitách.

Již ve 20. letech 20. století je v USA možné pozorovat první snahy o zorganizování zločineckých aktivit jednotlivých gangů či mafiánských rodin. Jako příklad lze uvést chicagské podsvětí v době vlády Johnnyho Torria, který na počátku 20. let 20. století vytvořil mezi hlavními představiteli chicagského podsvětí systém dohod, jejichž hlavním cílem bylo zabránit vzniku násilných střetů. První pokus o organizaci kriminální činnosti v Chicagu se nesetkal s úspěchem, jelikož se rozpadl v důsledku vnitřních neshod a neustálého porušování dohod. Nedodržování systému dohod vedlo k takzvané pivní válce vrcholící 14. února 1929 v podobě takzvaného Masakru na Svatého Valentýna, který vedl ke konferenci hlavních představitelů amerického podsvětí v Atlantic City v květnu 1929. Hlavním impulsem k tomuto jednání byl posilující odpor společnosti vůči organizovanému zločinu, a proto bylo hlavním cílem této konference stanovit nová pravidla a rezoluce, jejichž cílem bylo navrátit rovnováhu a zabránit dalším podobným krvavým střetům. Je nutné podotknout, že v průběhu celé

pivní války došlo k několika snahám o uzavření příměří, jehož se ale nepodařilo dosáhnout z důvodů osobní averze či neshody v obchodních záležitostech.

Podobná situace panovala v New Yorku, v němž na počátku 30. let 20. století probíhala takzvaná Castellammarská válka, která vyvrcholila jmenováním Charlese „Lucky“ Luciana, který se zasloužil o vytvoření národního Syndikátu. Vzniklý Syndikát byl spravován Komisí, jejímiž hlavními úkoly bylo udržovat mír a bránit vzniku násilných střetů. Mnoho badatelů uvádí, že s nástupem Luciana skončila vláda takzvané staré mafie a byla zahájena vláda nové, mladší a modernější mafie. V tomto bodě se na základě provedeného výzkumu přikláním k názorům soudce Giovanni Falconeho a Johna Dickieho, kteří nesouhlasí s tím, že se jedná o výrazný předěl rozdělující mafii na starou a mladou generaci. Ve prospěch tohoto názoru hovoří skutečnost, že již před nástupem Luciana do čela newyorské mafie se objevují myšlenky a snahy o vytvoření organizace složené z hlavních představitelů amerického podsvětí, ale Charles Luciano ve spolupráci se Meyerem Lanskyem byli těmi, kteří uvedli tuto myšlenku v život.

Italská mafie v Americe byla nucena přizpůsobit se zdejšími podmínkám, což vedlo ke vzniku několika odlišností od původní mafie sicilské. Při svém příchodu do USA se museli členové mafie adaptovat na situaci panující v Americe, která měla svůj vlastní systém korupce a kriminální činnosti, do něž se musela zapojit. Jednou z odlišností bylo, že v prvních letech mafie v USA nedocházelo ke schůzkám hlavních představitelů mafie, ale to se postupně měnilo od počátku 20. let 20. století, a poté co došlo k založení orgánu koordinujícího kriminální činnost jednotlivých buněk. Jedním z největších rozdílů mezi americkou a sicilskou mafií je otázka vztahu k ženám, který se projevuje v několika bodech. Jedním z nich je otázka prostituce, která byla na Sicílii zapovězená, ale v USA představovala jeden z hlavních zdrojů příjmů. Druhým bodem byl vztah k manželství, kdy na Sicílii byla představa rozvodu nemyslitelná, ale v případě amerických členů mafie nepředstavoval rozvod výrazný problém. Další odlišnost ve vztahu k ženám se projevuje v otázce jejich přijetí do Ctihodné společnosti, které je umožněno u americké Cosy Nostry. Představitelé sicilské Cosy Nostry jsou v tomto bodě staromódnější a přijetí žen odmítají. Členové americké Ctihodné společnosti se od členů sicilské Ctihodné společnosti odlišují též ve způsobu svého života, kdy američtí představitelé vedli okázalejší způsob života, který sicilští představitelé odmítali.

Jedním z hlavních prvků, který je společný americké i italské mafií je spojen s neúspěchem stíhání členů těchto organizací. Mezi hlavní důvody neúspěchu lze jistě

řadit zkorumpování politiků, policie a soudů; vyhrožování, uplácení a vydírání svědků; ale též náklonost ze strany novinářů. V neúspěchu boje proti organizovanému zločinu svou roli jistou měrou sehrála též netečnost veřejného mínění, které násilné střety mezi jednotlivými skupinami chápalo jako problém, který se jich netýká. Navíc se zdálo, že jistým způsobem tyto střety vítalo, neboť je vnímala jako události, při nichž se vybíjejí zločinci navzájem. Největšího úspěchu dosahovala tažení proti mafii v dobách, kdy násilí dosahovalo takové míry, kterou již obyvatelé nebyli ochotni tolerovat a žádali potrestání viníků; když byla veřejnost znechucena korupcí; když se společnost nacházela v hospodářských problémech; a když došlo ke spolupráci mezi policejními, politickými a soudními orgány.

Bibliografie

Nevydané prameny:

Al Capone Part 1–36, online archiv FBI. Dostupné z: <http://vault.fbi.gov/Al%20Capone> (6. dubna 2014).

Arthur Flegenheimer (dutch schultz) Part 1–5, online archiv FBI. Dostupné z: <http://vault.fbi.gov/Arthur%20Flegenheimer%20%28Dutch%20Schultz%29/> (6. dubna 2014).

Mafia Monograph Part 1–4, online archiv FBI. Dostupné z: <http://vault.fbi.gov/Mafia%20Monograph> (6. dubna 2014).

Saint Valentines Day Massacre Part 1, online archiv FBI. Dostupné z: <http://vault.fbi.gov/St.%20Valentines%20Day%20Massacre/> (6. dubna 2014).

Literatura:

ABADINSKY, Howard, *Organized Crime*, 2009.

ANDERSON, Robert T., *From Mafia to Cosa Nostra*. In: *American Journal of Sociology* 71, 1965, November 3, s. 302–310.

ARLACCHI, Pino, *Italská mafie a její podnikání*, Brno 2002.

ASBURY, Herbert, *Newyorské gangy. Neformální dějiny newyorského podsvětí*, Praha 2002.

BALSAMO, William, CARPOZI Jr., George, *The Mafia. The First 100 Years. The Deadly Inside Story of Organised Crime*, Great Britan 1997.

BANDIERA, Oriana, *Land Reform, the Market for Protection and the Origins of the Sicilian Mafia. Theory and Evidence*. In: London School of Economics and CEPR, April 2002, s. 1–45.

BEHAN, Tom, *The Camorra. Political Criminality in Italy*, Routledge 2005.

BOROVÍČKA, Václav Pavel, *Velké případy FBI*, Litvínov: 1991.

BOROVÍČKA, Václav Pavel, *Mafie*, Praha 1991.

BOROVÍČKA, Václav Pavel, *Súmрак mafie*, Bratislava 1990.

BORŽ, Ivan, *Al Capone. Řečený „Zjizvená tvář“*, Praha 2007.

BOUČEK, Jaroslav, *Chobotnice. Příběh sicilské mafie*, Praha 1992.

BUONANNO, Paolo, DURANTE, Ruben, PRAROLO, Giovanni, VANIN, Paolo, *On the Historical and Geographic Origins of the Sicilian Mafia*. In: MPRA Paper, February 2012, 37009, s. 1–23.

- BUONANNO, Paolo, DURANTE, Ruben, PRAROLO, Giovanni, VANIN, Paolo, *Poor Institutions, Rich Mines. Resource Curse and the Origins of the Sicilian Mafia*. In: QUADERNI – Working paper DSE, August 2012, 844, s. 1–41.
- CRESSEY, Donald Ray, *Theft of the Nation. The Structure and Operations of Organized Crime in America*. Piscataway 2008.
- ČERVINKA, Stanislav, *Až do posledního kmotra. Století mafie*, Praha 1991.
- DAVIS, John Hagy, *Dynastie mafie. Vzestup a pád Gambinovy zločinecké rodiny*, Praha 1994.
- DICKIE, John, *Cosa Nostra. Dějiny sicilské mafie*, Praha 2009.
- DICKIE, John, *Pokrevní bratrstvo. Vzestup italských mafí*, Praha 2012.
- DUYZINGS, Martin W., *Moc a tajemství Černé ruky*, Praha 1968.
- FALCONE, Giovanni, *Cosa Nostra*, Bratislava 2003.
- FORGIONE, Francesco, *'Ndrangheta. Nejmocnější mafie světa*, Praha 2010.
- FRIEDMAN, Robert, *Ruská mafie. Jak ruští mafiáni dobyli Ameriku*, Praha 2001.
- GELLÉRT, Gábor, *Neviditelná moc*, Bratislava 1989.
- HENDLEY, Nate, *Al Capone. Chicago's King of Crime*, Five Rivers Chapmanry 2010.
- JOHNSON, Caludia, *Youth Gangs in Literature*, the Unites States of America 2004.
- JOHNSON, Nelson, *Impérium. Mafie v Atlantic City – zrození a vzestup města korupce*, Brno 2012.
- LANE, David Stuart, *Do srdce mafie*, Bratislava 2010.
- LARYŠ, Martin, SOUSLEIMANOV, Emil, *Organizovaný zločin. Vymezení pojmu*. In: SOUSLEIMANOV, Emil (ed.), *Organizovaný zločin*, Praha 2012, s. 11–26.
- LONGRIGGOVÁ, Clare, *Ženy mafiánů*, Praha 1998.
- LUNDE, Paul, *Organizovaný zločin. Zasněžený průvodce nejúspěšnějším odvětvím světa*, Praha 2009.
- MURCHISON, Kenneth M., *Prohibition and the Fourth Amendment. A New Look at Same Old Cases*. In: *The Journal of Criminal Law and Criminology* (1973–) 73, Summer 1982, 2, s. 471–532.
- NELLI, Humbert S., *Italians and Crime in Chicago. The Formative Years, 1890–1920*. In: *American Journal of Sociology* 74, January 1969, 4, s. 373–391.
- NEWARK, Tim, *Mafie táhne do války. Tajný pakt Spojenců s podsvětím*, Praha 2008.
- PAOLI, Letizia, *Mafia brotherhoods. Organized crime, Italian style*, Oxford 2003.

- RECIO, Gabriel, *Drugs and Alcohol. US Prohibition and the Origins of the Drug Trade in Mexico, 1910–1930*. In: *Journal of Latin American Studies* 34, February 2002, 1, s. 21–42.
- REECE, Jack E., *Fascism, the Mafia, and the Emergence of Sicilian Separatism (1919–1943)*. In: *The Journal of Modern History* 45, June 1973, s. 261–276.
- SAVIANO, Roberto, *Gomora. Osobní výpověď o ekonomické moci a brutální rozpínivosti neapolské Camorry*, Praha 2012.
- SAVIANO, Roberto, *Pojď se mnou pryč*, Praha 2012.
- SERGI, Anna, KUPKA, Petr, *Ndrangheta. Příčina i důsledek kalábrijského strádání*. In: SOUSLEIMANOV, Emil, *Organizovaný zločin*, Praha 2012, s. 27–45.
- SOUSLEIMANOV, Emil, *Organizovaný zločin*, Praha 2012.
- SOUTHWELL, David, *Historie organizovaného zločinu. Pravdivý příběh o tajemstvích dnešního podsvětí*, Praha 2009.
- WHITEHEAD, Don, *The FBI story*, New York 1960.
- WILSON, Colin, *Nejslavnější světové zločiny*, Praha 1997.
- WOLF, Eric R., *Mafia, Antimafia, and the Plural Cultures of Sicily*. In: *Current Anthropology* 46, August/October 2005, 4, s. 501–520.

Internetové zdroje:

- 1829 Gangs Of New York: <http://bklyn-genealogy-info.stevemorse.org/Society/Gangs.NYC.html> (19. dubna 2014).
- About.com 20th Century History: <http://history1900s.about.com/> (19. dubna 2014).
- American Mafia History: <http://americanmafiahistory.com/> (19. dubna 2014).
- American Organized Crime: <http://www.mobsters.8m.com/index.htm> (19. dubna 2014).
- Awesome Stories: <http://www.awesomestories.com/home> (19. dubna 2014).
- Crime Library: <http://www.crimelibrary.com/index.html> (19. dubna 2014).
- GangRule: <http://www.gangrule.com/> (19. dubna 2014).
- History: <http://www.history.com/> (19. dubna 2014).
- Independent.ie: <http://www.independent.ie/> (19. dubna 2014).
- La Cosa Nostra Database: <http://www.lacndb.com/> (19. dubna 2014).
- My Al Capone Museum: <http://www.myalcaponemuseum.com/index.htm> (19. dubna 2014).
- On The Real. New York City: <http://ontherealny.com/> (19. dubna 2014).
- Siben's Real Lager Beer: <http://www.siebensbrewing.com/index.htm> (19. dubna 2014).

The BoweryBoys. New York City History: <http://theboweryboys.blogspot.cz/> (19. dubna 2014).

The Federal Bureau of Investigation: <http://www.fbi.gov/> (19. dubna 2014).

The Chicago Crime Scenes Project: <http://chicagocrimescenes.blogspot.cz/> (19. dubna 2014).

The Outlaw Journal: <http://www.babyfacenelsonjournal.com/> (19. dubna 2014).

Resumé

This diploma thesis is focused on organized crime in the first half of the 20th century and is divided into five chapters. First chapter deals with question of origin, evolution and methods of the three most powerful and the best known Italian mafias – Sicilian Cosa Nostra, Neapolitan Camorra and Calabrian 'Ndrangheta – and furthermore attempts to capture similarities and differences between them. Second section describes situation in the United States of America from 19th century to first decade of 20th century when they were beset by gangs and organization known as Black Hand which laid foundation of corruption followed by mafia in 20's and 30's of 20th century. Moreover a reader of this diploma thesis gets information about leaders – Paul Kelly, Ignazio Saitta known as Joseph Wolf, or Giuseppe Morello – and evolution of these structures, situation in American cities like New York, Chicago and New Orleans, and also about Joe Petrosino one of the first people who were trying to fight against organized crime. The third part returns back to postwar Italy where Benito Mussolini a leader of the National Fascist Party initiated campaign against organized crime in Italy. Cesare Mori a leader of this campaign achieved success by controversial methods. The fight against mafia in Sicily seemed to be effective but on recent researches based on analysis of contemporary documents proof that it wasn't so successful because the most powerful members of Sicilian mafia made a deal about reducing a level of violence to minimum. During this period Neapolitan Camorra came to an end as Honorable Society because she abandoned initiation ritual and became some kind of organized association of gangs. Penultimate chapter is dedicated to American mafia during prohibition era in 20's and 30's of 20th century. One part of this chapter is focus on declaration of Volstead Act and Eighteenth Amendment to the U.S. Constitution. Next part describes situation in the United States of America during a reign of mafia over Chicago and New York. The main attention is focus on the leaders of mafia in these cities such as Jim Colosimo, Johnny Torrio, Al Capone, Dion O'Banion, Earl Weiss, George Moran, Giuseppe Maseria, Maranzano and Charles Luciano, and events connected with this organization – beer war in Chicago or Castellammare war in New York. Last Part is about return of mafia back to Italy during the World War II, when United States Navy cooperated with the leader of mafia Charles Luciano during the preparation of the Allied landings in Sicily.